

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
พฤษภาคม 2554

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
พฤษภาคม 2554

ณฐาภพ ระวะใจ. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา
ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญาโทบริหารธุรกิจ (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุมอาจารย์ ดร.อนันต์ มัลลาร์ตน์ อาจารย์ เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทรงบัณฑิตย์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศและศึกษา
ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ
อาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 406 คน ได้มาโดยการสุ่ม
แบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณ
6 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที ทดสอบความ
แปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบการถดถอยพหุคูณ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการศึกษา พบว่า

1. นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศไม่
แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีจำนวนคู่อุปการะแตกต่างกัน มี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มี ความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักศึกษาที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักศึกษาที่มี ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยง
ทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. นักศึกษาที่มี ค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. นักศึกษาที่มี การเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
10. นักศึกษาที่มี ความเชื่ออำนาจภายในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกัน
การเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11. นักศึกษาที่มี อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12. ปัจจัยด้านค่านิยมทางเพศ ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 65.70

FACTORS INFLUENCING SEXUAL RISK PREVENTIVE BEHAVIORS
OF STUDENTS IN VOCATIONAL EDUCATION COMMISSION
BANGKOK METROPOLISTAN.

Presented in Partial fulfillment of the Requirements
For the Master of Science Degree in Health Education
At Srinakharinwirot University
May 2011

Nathaphop Rawajai. (2010). *Factors Influencing Sexual Risk Preventive Behaviors of Students in Vocational Education Commission Bangkok Metropolistan*. Thesis for Master of Science Degree (Health Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Thesis advisors: Lect.Dr.Anan Malarat; Lect.Dr.Apitee Songbundit.

The purpose of research were to study the sexual risk preventive behaviors and to study the factors influencing the sexual risk preventive behaviors of students in vocational education commission Bangkok metropolistan. The samples were 406 students in vocational education commission Bangkok metropolistan, randomly selected by multi-stage sampling technique. The questionnaire with 6 rating scales were used for collecting data and were subsequently analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test, One-Way Analysis of Variances and stepwise multiple regression.

The results of this study were as follow:

1. The students in vocational education commission Bangkok metropolistan had moderate level of sexual risk preventive behaviors.
2. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of sex .
3. There were no significant difference in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of education.
4. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of sweetheart's number.
5. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of sexual knowledge.
6. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of achievement.
7. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of future orientation and self control.
8. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of sexual value.
9. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of self-esteem.

10. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of Health Internal Locus of Control.

11. There were significant difference at .05 level in sexual risk preventive behaviors among students who had different level of influence of the friendship group.

12. Sexual value factor, Health Internal Locus of Control factor, Achievement factor, Self-esteem factor, Influence of the friendship group factor and Future orientation and self control factor were the predictors of the sexual risk preventive behaviors of students in vocational education commission Bangkok metropolis with power of prediction at 65.70%.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.อนันต์ มาลารัตน์
ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทรงบัณฑิตย์ กรรมการควบคุมปริญญาโท
ที่ได้กรุณาแนะนำ ซึ่งแนะแนวทางในการศึกษาวิจัย และตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขจนทำให้ผลงานวิจัย
ฉบับนี้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามระเบียบวิธีวิจัยเป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณมา
 ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พรสุข หุ่นรินทร์ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ เทพชัยศรี
รองศาสตราจารย์วินัส ปัทมภาสพงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์พันธ์ วรพงศธร ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.เพชรสุดา เพชรใส ดร.วสัน ปุ่นผล คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้ความรู้
ให้คำแนะนำ และช่วยตรวจสอบเครื่องมือวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแนะแนวทางที่เป็นประโยชน์
และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือวิจัยให้มีประสิทธิภาพ

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบทดสอบถามทุกท่าน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวม
ข้อมูลครั้งนี้ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมที่ให้ความช่วยเหลือจนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จด้วยดี
สุดท้ายนี้ ผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณพ่อกรณีจักร ระวะใจ และคุณแม่อรุรา ระวะใจ ซึ่งเป็น
บิดา มารดา ของผู้วิจัย และเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดระยะเวลาที่ทำการ
การวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จเสร็จสิ้นไปได้ด้วยดี

ณฐภาพ ระวะใจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	4
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
พฤติกรรมการป้องกันเสียงทางเพศ	11
ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ	11
พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	12
พฤติกรรมการป้องกันเสียงทางเพศ	14
พฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	19
การวัดพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	21
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	22
เพศกับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	22
ระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	25
การมีคู่นอนกับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	25
ความรู้เรื่องเพศกับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	26
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมการป้องกันการเสียงทางเพศ	27
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	27
ค่านิยมทางเพศ	32
การเห็นคุณค่าในตนเอง	37
ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ	43
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
งานวิจัยในประเทศ	48
งานวิจัยต่างประเทศ	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	57
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
ลักษณะและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
การหาคุณภาพเครื่องมือ	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	67
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	70
ตอนที่ 2 ระดับและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม	71
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว	80
ตอนที่ 4 ความสามารถในการทำนายตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	90
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
วัตถุประสงค์การวิจัย	92
สมมติฐานในการวิจัย	92
วิธีดำเนินการวิจัย	93
ลักษณะและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	93
การวิเคราะห์ข้อมูล	94
สรุปผลการวิจัย	95
อภิปรายผลการวิจัย	97
ข้อเสนอแนะ	105

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	106
ภาคผนวก	121
ภาคผนวก ก	122
ภาคผนวก ข	133
ประวัติย่อของผู้วิจัย	146

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรจำแนกตามสถานศึกษา	57
2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดสถานศึกษาช่วงชั้นและปีที่ศึกษา	59
3 ค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	66
4 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	67
5 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา การมีคู่รัก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	70
6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของพฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	72
7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของลักษณะมุ่ง อนาคต -ความคุมตนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	74
8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของค่านิยม ทางเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	74
9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการเห็น คุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	76
10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเชื่อ อำนาจภายในตนด้านสุขภาพของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	78
11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของอิทธิพล จากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	78
12 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรู้ เรื่องเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	80
13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศ	81
14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปร ระดับการศึกษา	81
15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ พฤติกรรมป้องกัน การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยการมีคู่รัก	82
16 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการมีคู่รักด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	82

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
17	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยความรู้เรื่องเพศ	พฤติกรรมป้องกัน 83
18	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน ป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความรู้เรื่องเพศด้วยวิธีการของ เซฟเฟ่	พฤติกรรม 83
19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	พฤติกรรมป้องกัน 84
20	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน การเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	พฤติกรรมป้องกัน 84
21	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ ทางเพศตามปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยง 85
22	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน การเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	พฤติกรรมป้องกัน 85
23	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยค่านิยมทางเพศ	พฤติกรรมป้องกัน 86
24	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเพศตามตัวแปรค่านิยมทางเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยง 86
25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง	พฤติกรรมป้องกัน 87
26	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน การเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	พฤติกรรมป้องกัน 87
27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ การเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ	พฤติกรรมป้องกัน 88
28	การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน การเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	พฤติกรรมป้องกัน 88
29	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของ ตามปัจจัย อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ 89

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
30 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน	พฤติกรรมป้องกัน
การเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	
ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่	89
31 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ (RISK)	
ด้วยวิธี Stepwise	90

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย	8
----------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ อันเป็นผลมาจากการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและอารมณ์ ทั้งวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย นั้นจะมีความแตกต่างกัน วัยรุ่น ตามความหมายขององค์การอนามัยโลกนั้น หมายถึงประชากรกลุ่มอายุ 10 - 19 ปี ซึ่งประชากรกลุ่มนี้มีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงและอนาคตของประเทศและของโลกในเชิงพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2546) ในขณะที่ผลงานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่า ปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ของวัยรุ่นที่ความรุนแรงมากขึ้น เช่น วัยรุ่นไทยมีค่านิยมเรื่องเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ที่ไม่เหมาะสม วัยรุ่นยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าอายุเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นลดลงเรื่อยๆ จากการที่เฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษาใน 20 จังหวัดทั่วประเทศประจำปี 2544 (สำนักกระบวนวิชา. 2544) พบว่าอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกทั้งชายและหญิงเท่ากับ 15 ปี โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก แฟน และเพื่อนสนิท พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์นั้นพบว่า นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก แฟน และเพื่อนสนิท ร้อยละ 71.2 การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 14.8 มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการร้อยละ 19.1 และใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการเพียงร้อยละ 37.6 เท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และสังคมทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่สับสนในบทบาทของตนเอง เมื่อ ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศจะทำให้วัยรุ่น เริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม อายากรู้อยากลองเรื่องเพศ เริ่มคบเพื่อนต่างเพศ จิตใจต้องการความเป็นอิสระมากขึ้น พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติได้กำหนดไว้ให้มีขึ้นอยู่กับมนุษย์ เพื่อจะได้สืบเผ่าพันธุ์ พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์มีการเจริญเติบโต วัยรุ่นเป็นวัยสำคัญของชีวิตก่อนเป็นวัยผู้ใหญ่ ในช่วงนี้วัยรุ่นจะมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เนื่องจากต่อมใต้สมองขับฮอร์โมนออกมากกระตุ้นการเจริญเติบโตของอวัยวะเพศกระตุ้นการสร้างเซลล์สืบพันธุ์และกระตุ้นการสร้างฮอร์โมน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะส่งผลทำให้ลักษณะทางเพศของวัยรุ่นเด่นชัดขึ้น ในขณะเดียวกันฮอร์โมนเหล่านี้ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และความรู้สึกทางเพศอารมณ์อ่อนไหวง่าย โกรธง่ายมีความรู้สึกรุนแรง วิดตักกังวลและตื่นกลัว ชาติเหตุผล จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ของเด็กวัยนี้ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเป็นครั้งเด็กครั้งผู้ใหญ่ และส่งผลทำให้มีการสับสนในบทบาทของตนเองหากไม่ได้มีการเตรียมตัวให้ถูกต้องและเหมาะสม ตั้งแต่วัยเด็กอาจทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

นำไปสู่ปัญหาสุขภาพและเป็นปัญหาของสังคมได้ การให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหาด้านอนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ในขณะที่ประเด็นเรื่องเพศในสังคมไทยเป็นเรื่องอ่อนไหว และไม่ค่อยมีการพูดคุยกันอย่างเปิดเผย ทำให้วัยรุ่นรู้สึกลำบากใจในการที่จะขอความรู้และขอคำปรึกษาเรื่องเพศจากผู้ใหญ่วัยรุ่นรู้สึกสบายใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนมากกว่าบุคคลอื่น ส่วนบุคคลที่วัยรุ่นต้องการปรึกษาเมื่อมีปัญหาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๔1.1 ตอบว่า เพื่อนสนิท รองลงมาคือ พ่อ-แม่ มีร้อยละ 1 เท่านั้นที่ต้องการปรึกษาจากครู (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2544) และจากการที่เจตคติเรื่องเพศของคนไทยในสังคมได้เปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งการรักรักนวลสงวนตัวกลายเป็นเรื่องล้าสมัย คนในสังคมจำนวนมากมีพฤติกรรมการมีเพื่อนต่างเพศพร้อมกันหลายคนหรือการสัสนทางเพศ มีเจตคติไม่ยึดถือเรื่องพรหมจรรย์ และถือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดาทุกองแก้ว ย้วนบุญเฉลิม. 2551: บทนำ อ้างอิงจากเพ็ญพิไล ฤชาคณานนท์. 2547: 218) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้เกิดปัญหาทางเพศมากขึ้น

จากการสำรวจสถานการณ์สุขภาพของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนร้อยละ 22.6 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ผู้ชายร้อยละ 30.5 ผู้หญิงร้อยละ 12.8) ช่วงอายุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ 15-17 ปี (ผู้ชายส่วนใหญ่อายุ 15 ปี ผู้หญิง 16 ปี) ส่วนใหญ่ร้อยละ 77 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคูรัก รองลงมาคือเพื่อนตามลำดับ วัยรุ่นชายร้อยละ 69 ตอบว่าการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกด้วยความสมัครใจ ส่วนวัยรุ่นหญิง ร้อยละ ๕2.7 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ตั้งใจ และร้อยละ 45.3 ตอบว่าด้วยความสมัครใจ(กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข 2545: ออนไลน์) สอดคล้องกับสหภาพ พูลเกษตร (2543) ที่พบว่านักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะสมัครใจถึงร้อยละ 71.43 และไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยถึงร้อยละ 65.31 โดยที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักเป็นส่วนใหญ่ และจากการศึกษาขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization) พบว่า วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กันครั้งแรกเมื่ออายุ 15-19 ปี ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นมี การติดเชื้อโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้น จากรายงานสถานการณ์โรคของ กองกามโรค กระทรวงสาธารณสุข พบว่า กลุ่มอายุที่ป่วยเป็นกามโรค สูงสุดคือ กลุ่มอายุ 15-24 ปี พบถึงร้อยละ 30 เป็นกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ร้อยละ 2 และจากข้อมูลการรายงานผู้ป่วยเอดส์และติดเชื้อที่มีอาการของกองควบคุมโรคเอดส์พบว่า มีผู้ป่วยเอดส์ที่เป็นนักเรียน ร้อยละ 1 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด (อุบลรัตน์ ธนรุจิวงศ์. 2547)

จะเห็นว่าจากกระแสโลกาภิวัตน์เนื่องมาจากการเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญส่งผลต่อสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ทำให้วิถีชีวิตของเด็กวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ที่สำคัญมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นทำให้เกิดการเลียนแบบมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อันเนื่องมาจากกระแสค่านิยมและวัฒนธรรมตะวันตก นำไปสู่ปัญหาด้านต่าง ๆ ทั้งต่อตัวเอง ครอบครัว สังคมและสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกโรงเรียน ปัญหาด้านสุขภาพของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน มีความแตกต่างจากปัญหาสุขภาพของเด็กวัยรุ่น ในอดีต ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากสภาพสังคม วัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ ผลจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพมากขึ้น มีปัญหาต่อสุขภาพส่งผลกระทบต่อการศึกษาและอนาคตของประชากรกลุ่มนี้ ดังนั้นการส่งเสริมสุขภาพและป้องกันการเกิดปัญหาสุขภาพด้วยการสร้างให้เด็กเกิด

ความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ถูกต้องในเรื่องสุขภาพจึงเป็นการลดปัญหาสุขภาพของเด็กวัยรุ่น ซึ่งจะส่งผลบวกต่อความสำเร็จทางการศึกษา

จากข้อมูลในปี พ.ศ.2549 พบว่ามีวัยรุ่นทำแท้งในประเทศไทยโดยเฉลี่ยปีละ 300,000 คน หรือประมาณ 1,000 คนต่อวัน และมีหญิงที่เข้ารับการรักษาภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้งในโรงพยาบาลของรัฐจำนวน 787 แห่ง จากจำนวนหญิงที่ทำแท้งทั้งหมด 45,990 อัตราการทำแท้งเท่ากับ 19.54 ต่อเด็กเกิดมีชีวิต 1,000 ราย ในจำนวนนี้ ร้อยละ 45.00 มีอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกจากนี้ยังมีผลกระทบระยะยาวต่อการสืบพันธุ์ อาจเป็นหมัน ตั้งครรภ์นอกมดลูก ปีกมดลูกอักเสบ หากมีการติดเชื้อรุนแรงอาจเสียชีวิตได้และยังทำให้ต้องสูญเสียโอกาสทางการศึกษา เสื่อมเสียชื่อเสียงของตนเองและครอบครัว (สุวรรณ เรื่องกัญจนเศรษฐ์. 2549) วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจสิ่งแปลกๆ สิ่งใหม่ๆ มีการอยากรู้ อยากลอง ต้องการความเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ การเห็นความสำคัญกับเพื่อน มากจึงมีโอกาสถูกชักจูงจากเพื่อนให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร การทำแท้ง การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การทอดทิ้ง การขายบริการทางเพศ รวมถึงการขาดโอกาสทางด้านการศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การขาดความรู้เรื่องเพศ รวมทั้งการขาดเห็นคุณค่าในตนเอง จึงอาจทำให้นักเรียนเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยบางที่อาจไม่ได้ตั้งใจรวมไปถึงสิ่งแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาทางเพศค่อนข้างมาก โดย จากการวิจัยของธนะพงศ์ จินวงษ์ และคนอื่นๆ (2541) พบว่านักเรียนอาชีวะชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 46.7 และจากการเปรียบเทียบผลการวิจัยกับการศึกษาปีก่อนปี 2541 พบว่าแนวโน้มของการเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายกับแฟน-เพื่อนหญิงเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่สัดส่วนของการใส่ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์กับแฟน-เพื่อนหญิงก็อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ จึงน่าเป็นห่วงว่าพฤติกรรมเหล่านี้จะทำให้เกิดปัญหาตามมาทั้งสังคม วัฒนธรรม การศึกษาและอื่นๆ ส่วนการสำรวจของกระทรวงสาธารณสุขปี 2551 พบว่ากลุ่มอายุ 15-24 ปี มีอัตราการติดเชื้อเอชไอวี รายใหม่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเยาวชนได้รับข้อมูลเรื่องเพศผิดๆ จึงมีค่านิยมทางเพศที่ไม่เหมาะสม มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อยมีคู่อุปสรรคหลายคนและไม่ได้ป้องกัน ซึ่งเห็นได้จากการสำรวจพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับกติดเชื้อเอชไอวี ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในช่วงอายุระหว่าง 13-18 ปี และมีคู่อุปสรรคส่วนใหญ่คือเพื่อนหรือแฟน มีสัดส่วนในการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกัน เพียงร้อยละ 40 เท่านั้น (กระทรวงสาธารณสุข. 2551: ออนไลน์) ซึ่งสาเหตุของปัญหาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ประกอบด้วยกลุ่มปัจจัยเฉพาะภายในบุคคลที่แตกต่างกันไปทั้งในด้านของ ความรู้ ทักษะคติ ความเชื่อ และกลุ่มปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วยปัจจัยทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปปัจจัยทางด้านครอบครัว อิทธิพล

ของกลุ่มเพื่อน สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกลงทางเพศ (รัตนา พุ่มสวรรค์. 2544: 1) นอกจากนี้ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้สมรรถนะของตนเอง การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยง ความผูกพันในครอบครัวและการรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน จะเป็นการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาได้อย่างดี โดยจากการศึกษาของพิสมัย นพรัตน์ และสุมาลี สวดยสะอาด พบว่าตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ที่สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 70.7 ได้แก่การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา ความเชื่ออำนาจภายในตน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา ตามลำดับ (พิสมัย นพรัตน์. 2543: บทคัดย่อ, สุมาลี สวดยสะอาด. 2550: บทคัดย่อ)

ปัญหาดังกล่าวนับว่าเป็นสัญญาณเตือนภัยที่ทุกฝ่ายควรหาแนวทางแก้ไขเพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเยาวชนไทยมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเช่นนี้ ก็เพราะเนื่องมาจากสื่อซึ่งมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม จนสามารถก่อให้เกิดวิกฤติกับประเทศในอนาคตได้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ ก็คือ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ จึงได้รายงานการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมในวัยรุ่น ว่าก่อให้เกิดปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยพบว่าจำนวนผู้ที่เป็นกามโรคในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นนทร์เพ็ญชูประภาวรรณ. 2543: 90)

จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลการวิจัยในครั้งนี้มาเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา อันจะเป็นการเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการศึกษา รวมทั้งการดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพพร้อมที่จะเติบโตเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครมีอะไรบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเป็นแนวทางการดูแลและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ในการกำหนดแนวทางการป้องกันการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น อันจะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ เช่น ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการตั้งครรภ์ ปัญหาการทำแท้ง เป็นต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จากสถานศึกษา 21 แห่ง จำนวน 34,958 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, ข้อมูลเมื่อ 15 กันยายน 2552: online)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 406 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample size) โดยใช้สูตรของยามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535: 296; อ้างอิงจาก Yamane. 1967: 886)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับการศึกษา
- 1.3 การมีคู่อรัก
- 1.4 ความรู้เรื่องเพศ
- 1.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.6 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
- 1.7 ค่านิยมทางเพศ
- 1.8 การเห็นคุณค่าในตนเอง
- 1.9 ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ
- 1.10 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ** หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมา การไม่ใช้สารเสพติด การไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและช่วยุกามารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่แตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายนามณ์ทางเพศ

2. **เพศ** หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น หญิงและชาย

3. **ระดับการศึกษา** หมายถึง ระดับชั้นที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น

- 3.1 ระดับ ปวช.ปีที่ 1 - 3
- 3.2 ระดับปวส.ปีที่ 1 - 2

4. **การมีคู่อรัก** หมายถึง การที่นักศึกษามีการคบเพื่อนต่างเพศในลักษณะเชิงชู้สาว โดยแบ่งได้ 3 ลักษณะคือ

- 4.1 การมีคู่อรักเพียงคนเดียว
- 4.2 มีคู่อรักมากกว่า 1 คน
- 4.3 ไม่มีคู่อรัก

5. ความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ความสามารถทางสมองที่จะรับรู้ เข้าใจ วิเคราะห์และประเมินในเรื่องกายวิภาคและสรีระวิทยาของระบบสืบพันธุ์เพศชาย เพศหญิง สุขวิทยาเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ฮอร์โมนเพศ สมรรถภาพทางเพศ การปฏิบัติต่อเพศตรงข้ามและปัญหาทางเพศ ซึ่งประเมินได้จากค่าคะแนนจากการทดสอบโดยแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาในภาคการศึกษา ล่าสุดแบ่งได้ 3 ช่วงคือ

6.1 เกรดเฉลี่ย 0.00-1.99

6.2 เกรดเฉลี่ย 2.00-2.99

6.3 เกรดเฉลี่ย 3.00-4.00

7. การมุ่งอนาคต-การควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การรู้จักอดได้รอได้และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงเกิดความใส่ใจจดทนที่จะทำเมื่อมีความเหมาะสม

8. ค่านิยมทางเพศ หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และแสดงพฤติกรรมต่างๆที่จะมุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศ ซึ่งสามารถวัดได้จากองค์ประกอบ 4 ด้านได้แก่ 1) ลักษณะทางชีววิทยา 2) ลักษณะทางสุขวิทยา 3) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศ 4) ลักษณะทางสังคมวิทยา

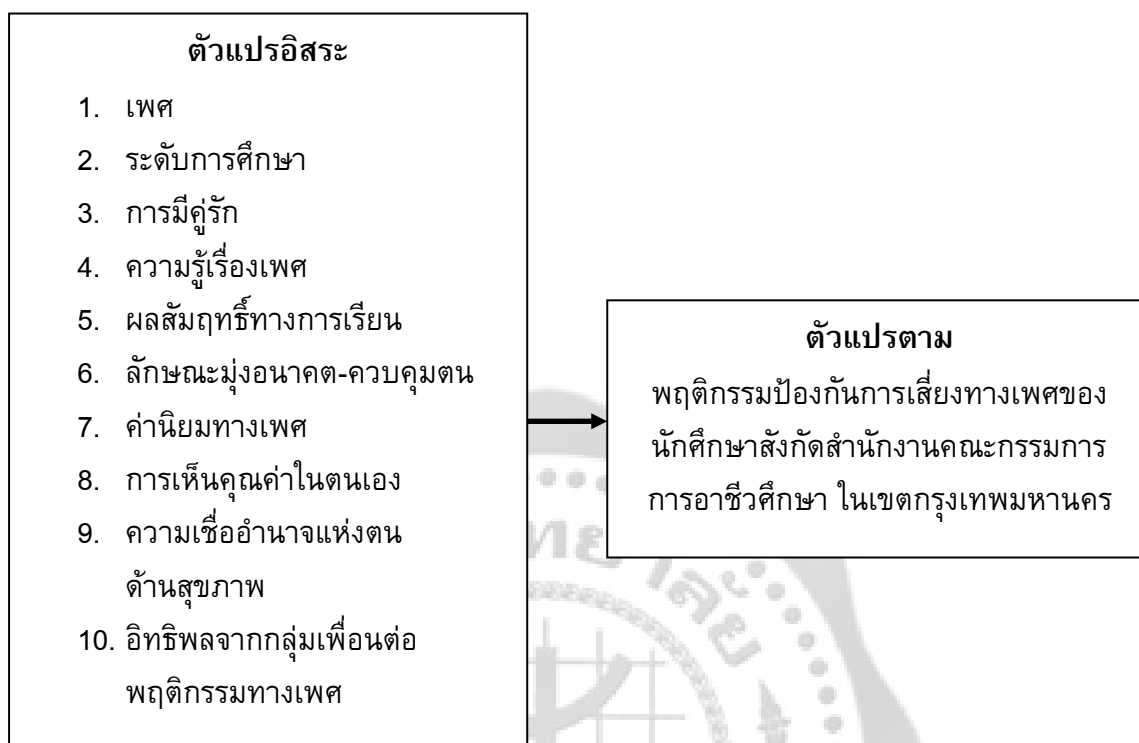
9. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่นักศึกษามีความรู้สึกที่ดีกับตนเองและมีความเห็นว่าตนเองมีความสำคัญและคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและคนในสังคม ระบุว่าคนในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเอง ซึ่งบุคคลจะเกิดความรู้สึกมั่นใจ รักตนเอง เห็นคุณค่าของตนเองและสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง

10. ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ หมายถึง ปริมาณความตระหนักว่าภาวะสุขภาพของตนไม่ว่าจะเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเอง หรือการที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นว่าขึ้นอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุสำคัญมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตนและเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับสุขภาพให้เป็นไปตามความต้องการได้

11. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ปริมาณการรับรู้แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของเพื่อนมาเป็นแบบอย่างจากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มสุราหรือของมีเมา และดูสื่อที่กระตุ้นการมรณ

12. นักศึกษา หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ปวช. และ ปวส. ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีจำนวนคู่อุปการะแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
5. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
6. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

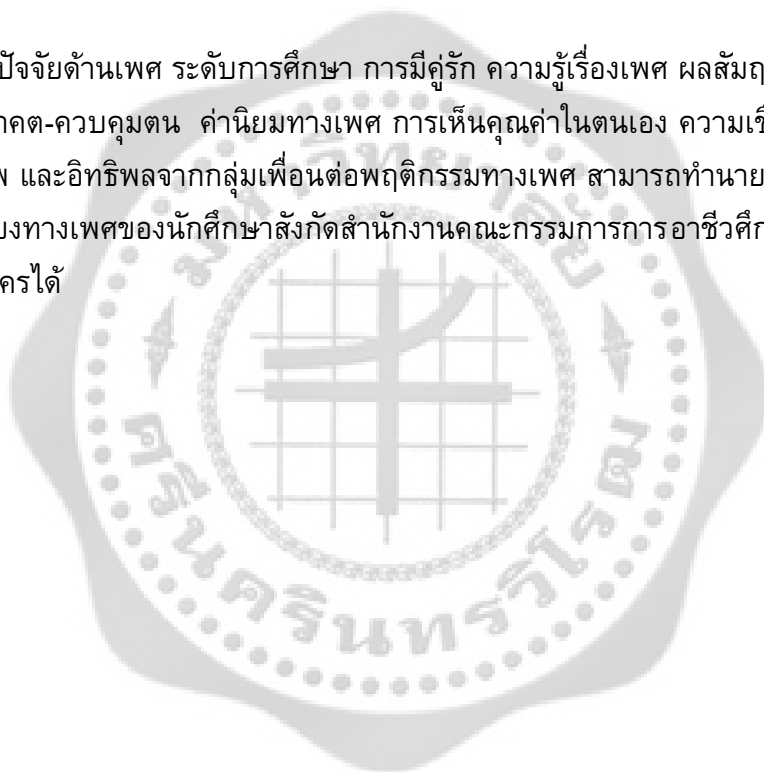
7. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

8. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี การเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

9. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่าง กัน

10. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ต่างกัน

11. ปัจจัยด้านเพศ ระดับการศึกษา การมีคู่อรัก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายใน ตนด้านสุขภาพ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานครได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

- 1.1 ความหมายของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 1.2 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
- 1.3 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- 1.4 พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 1.5 การวัดพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

- 2.1 เพศกับพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 2.2 ระดับการศึกษากับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 2.3 การมีคูรักรักกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 2.4 ความรู้เรื่องเพศกับพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ
- 2.6 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
- 2.7 ค่านิยมทางเพศ
- 2.8 การเห็นคุณค่าในตนเอง
- 2.9 ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ
- 2.10 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศ
- 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โดยรายละเอียดในแต่ละตัวแปรมีดังนี้

1. พฤติกรรมการป้องกันเสียงทางเพศ

1.1 ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในปัจจุบันเริ่มเห็นเด่นชัดกว่าแต่ก่อนเพราะการยึดมั่นในวัฒนธรรมของชาติในวัยรุ่นหย่อนยานลง มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น เช่น การแต่งกาย อีสร์เสรีภาพทางเพศ โกล้ชิตสนิทสนมกันง่าย ประกอบกับอิทธิพลภายนอก เช่น สื่อต่าง ๆ ได้แก่ ทีวี ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ วีดีโอ อีกทั้งสถานบันเทิงต่าง ๆ ที่มีมากจนทำให้วัยรุ่นขาดความยั้งคิด ปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามความปรารถนาของธรรมชาติ (กุลชลี สุภัททะเกตุ. 2532: 51)

เคอร์เคนดอลล์ (Kirkendall. 1965: 1) กล่าวว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งตามธรรมชาติมนุษย์ และแม็คแคร์รี่ (วันทนี วาสิกะสิน . 2526: 6; อ้างอิงจาก Macary. 1973) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศว่าพฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นผลมาจากทัศนคติในเรื่องเพศของบุคคลนั้น ซึ่งทัศนคติในเรื่องเพศมาจากการที่บุคคลได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากครอบครัว ในลักษณะไหนก็จะมีทัศนคติในลักษณะนั้นและส่งผลไปถึงการมีพฤติกรรมในเรื่องเพศด้วย

สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร (2541: 7) ได้ให้ความหมายพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือแสดงออกเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มชน

พฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติ หรือมีกิจกรรมทางเพศอันเนื่องมาจากค่านิยม ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอด และเรียนรู้จากสังคม รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศ ทั้งในด้านกายวิภาคและพฤติกรรม การแสดงทั้งทางด้านชีววิทยา สุขวิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยา การเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการทางเพศ ทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความสนใจเรื่องเกี่ยวกับเพศ การคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น จนมีการคบหากันเป็นคนรัก และอาจจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศได้ จึงได้มีการรวบรวมพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นดังนี้ (พัชรินทร์ สิมทะราช. 2544: 10; อ้างอิงจาก Neinstien; & Anderson. 1996)

1. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง(Masturbation) หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของมนุษย์ ที่เกิดจากอิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่ทำให้มีการพัฒนาลักษณะทางเพศและในขณะเดียวกันก็กระตุ้นให้เกิดแรงขับทางเพศ โดยปกติเมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศไม่ว่าจะเป็น รูป รส กลิ่น เสียง และการสัมผัส ร่างกายและสมองจะสั่งการให้รู้สึกถึงการมีอารมณ์ทางเพศ และมีการตอบสนองทางเพศนั้น โดยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือการมีเพศสัมพันธ์ได้ แต่คนเราสามารถยับยั้งไม่ตอบสนองการกระตุ้นทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ แม้ว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะช่วยลดความตึงเครียดทางเพศลงได้ แต่วัยรุ่นต้องมีการกระทำอย่างเหมาะสม โดยไม่บั่นทอนสุขภาพ ปฏิบัติในจำนวนที่เหมาะสม ไม่ประเจิดประเจ้อและไม่รบกวนต่อสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น

2. การสัมผัส (Pitting) หมายถึง การที่วัยรุ่นชายเริ่มสัมผัสเต้านมของเพศตรงข้ามซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการทางเพศและอิทธิพลของฮอร์โมนเพศ ทำให้วัยรุ่นเกิดความอยากรู้ อยากรลอง ยังมีการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายมีการสัมผัสเต้านมของวัยรุ่นหญิงครั้งแรกเมื่อตอนอายุ 13-18 ปี และพบว่าวัยรุ่นหญิงถูกสัมผัสเต้านมครั้งแรก อายุระหว่าง 17-19 ปี

3. การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก (Oral sex) หมายถึง การใช้ปากสัมผัสกับอวัยวะเพศขณะที่มีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ปฏิบัติกันมาก และเป็นทางหนึ่งที่ทำให้ติดเชื้อเอชไอวี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการอักเสบติดเชื้อภายในช่องปาก จากการศึกษาของไทก์ (Tighe, 1991) เกี่ยวกับภาวะเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก พบว่า กลุ่มชายรักร่วมเพศ ในเมืองซานฟรานซิสโก ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 327 ราย ทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์ทางปาก โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 70 ของกลุ่มตัวอย่างของกลุ่ม มีเพศสัมพันธ์ทางปากโดยไม่มีการหลั่งน้ำอสุจิ และร้อยละ 30 ของกลุ่มตัวอย่าง มีเพศสัมพันธ์ทางปากโดยมีการหลั่งน้ำอสุจิร่วมด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ทางปากเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

4. การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก (Anal intercourse) การสอดใส่อวัยวะสืบพันธุ์เพศชาย เข้าไปในทวารหนักของคู่นอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางเพศแบบหนึ่งพบทั้งในเพศหญิงและเพศชาย ซึ่งพฤติกรรมทางเพศแบบนี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี สูงกว่าการมีเพศสัมพันธ์ทางช่องคลอดอีกด้วย การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักถือว่าเป็นพฤติกรรมปกติของกลุ่มชายรักร่วมเพศและถือว่าเป็นความผิดปกติถ้าเกิดขึ้นกับคู่นอนเพศชายและเพศหญิง

5. การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน (Homosexual) หมายถึง พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิง หรือเพศชายด้วยกัน วัยรุ่นที่เริ่มมีพฤติกรรมทางเพศแบบนี้ อาจเป็นผลมาจากการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หรือจากปัจจัยอื่นที่มีผลทำให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทั้งนี้ วัยรุ่นสามารถที่จะผลึกความรู้สึกเหล่านี้ให้เข้าหาความรู้สึกสนใจเพศตรงข้ามได้วันแต่คนที่มีความปัญหาในการพัฒนาบุคลิกภาพ

6. การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Heterosexual intercourse) หมายถึง พฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง จากการที่วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลองและอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาลักษณะเฉพาะเพศในระยะที่สอง ผลจากการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศทำให้วัยรุ่นมีความตื่นตัวทางเพศ เป็นวัยที่มีพลังทางเพศมากและอาจทดลองมีเพศสัมพันธ์ตรงข้าม

1.2 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

การเปลี่ยนแปลงทางเพศของวัยรุ่น ได้รับอิทธิพลมาจากฮอร์โมนเพศ ทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกทางเพศ เริ่มมีความรัก มีความสนใจเพศตรงข้าม ต้องการแสวงหาความแปลกใหม่และอยากเรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีจุดเริ่มต้นจากการแสดงออกของความ

พร้อมในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับแรงขับทางเพศ จึงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น มีสาเหตุมาจาก ความอยากรู้ อยากรู้อยากลอง เพื่อนชักชวน เมาสุรา และจากการดูสื่อลามกต่าง ๆ นอกจากนี้การรับวัฒนธรรมของต่างชาติเช่น การแต่งกาย การประพฤติปฏิบัติของวัยรุ่นต่างประเทศที่เป็นแบบอย่าง รวมถึง การเพิ่มจำนวนสถานเริงรมย์และสื่อลามกต่าง ๆ ที่นับวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นไทยมีการแสดงออกของความพร้อมในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยไม่ตั้งใจได้ง่าย

วัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นวัยที่สนใจเรื่องเพศและเป็นวัยที่ร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่แตกต่าง โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศ ซึ่ง สุชาติ และวรรณิ โสมประยูร (2541: 120) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้

1. การรักและสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกันกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15-18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อย คือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียวโดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดได้เพียงชั่วคราวชั่วครวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรม ธรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศ ด้วยการกระตุ้นจับจ้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศในมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจ จเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือกระทำผิด ฉะนั้นผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดาไม่มีพิษภัย และมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยพอเหมาะพอควร ไม่หมกมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจได้เมื่ออยู่ในภวาระที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศหรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึกทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิ ถิพถันในการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ามอง (Peeping Tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจในตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกันเพื่อนเพศเดียวกัน

การเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมต่อเพศตรงข้ามในทางที่สังคมยอมรับ ได้มีการจัดลำดับขั้นตอนการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงไว้ 7 ขั้น ดังนี้ (สายสุนีย์ อุดมณา. 2541: 26)

1. ช่วงวัยทารก ทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายต่างก็สนใจแต่เฉพาะตัวเอง
2. ช่วงวัยเด็กตอนต้น จะหาเพื่อนที่เป็นเด็กด้วยกันโดยไม่เลือกเพศ

3. ประมาณอายุ 8 ปี เริ่มแยกกลุ่ม เด็กผู้ชายเล่นกับเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงเล่นกับเด็กผู้หญิง
4. อายุ 10-12 ปี มีการเป็นศัตรูกับเพศตรงข้าม ทะเลาะเบาะแว้งกัน
5. อายุ 13-14 ปี เด็กผู้หญิงเริ่มสนใจเด็กผู้ชายอายุมากกว่า พยายามทำตัวเองให้น่าสนใจ แต่เด็กผู้ชายวัยเดียวกันมักไม่สนใจแต่กลับเมินเฉย ทั้งนี้เพราะเด็กผู้หญิงมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าเด็กผู้ชาย
6. อายุ 14-15 ปี เด็กผู้ชายเริ่มสนใจเด็กผู้หญิง ในบางรายเริ่มมีการจับคู่
7. อายุ 16-17 ปี เด็กหนุ่มสาวเป็นคู่ค่วงกัน

1.3 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ชอร์ (Shore. 1983: 162-172) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น หมายถึงพฤติกรรมที่ทำแล้วเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยและเสียชีวิตราชบัณฑิตยสถาน (2525: 584) อธิบายคำว่า เสี่ยงหมายถึงลองเผชิญดู ทำลงไปโดยไม่เกรงภัย อย่างไม่เห็นแก่ชีวิตและปวีณา สายสูง (2541: 28) กล่าวว่า พฤติกรรมความเสี่ยงของเด็กวัยรุ่นโดยพื้นฐาน คือความอยากรู้ อยากลองของเด็ก เมื่อประกอบกับแรงชักจูงกระตุ้นให้มีความเสี่ยงมีความอยากทำได้ไม่ยาก การริเริ่มทดลองเพื่อรู้ครั้งแรกเป็นพฤติกรรมเสี่ยงเบื้องต้นที่ส่งผลให้มีการกระทำซ้ำ และบางคนมีแนวโน้มที่จะเสี่ยงตลอดไปเช่นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาเสพติดเป็นสาเหตุให้มีการใช้จ่ายมากกว่าปกติเพราะยาเสพติดบางชนิดมีราคาแพง และยังเป็นอันตรายต่อสุขภาพ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2544: 17) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงไว้ว่า หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติเช่น เก็บตัว แสดงออกเกินขอบเขต ปรับตัวทางเพศไม่เหมาะสม ทดลองดื่ม เสพ สูบ เริ่มมีปัญหาด้านการเรียนนิรมล เมืองโสภ (คุณณี วิณิชชัย. 2544: 16; อ้างอิงจาก นิรมล เมืองโสภ . 2543: 54) กล่าวว่าพฤติกรรมเสี่ยงของพฤติกรรมทางสังคมตามแนวคิดทางด้านวิทยาศาสตร์ที่ได้มาจากการประเมินความเสี่ยงหรือการวิเคราะห์ทางระบาดวิทยาซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความเสี่ยงของบุคคลว่าอะไรเป็นอันตรายหรือเป็นภัยคุกคามต่อชีวิต ในการวัดทางระบาดวิทยาจะวัดออกมาเพื่อที่จะบอกว่าบุคคลที่ได้รับปัจจัยเสี่ยงที่เป็นสาเหตุของโรคจะมีโอกาสเกิดโรคได้เป็นกี่เท่าของผู้ไม่ได้รับปัจจัยเสี่ยง

อรอุษา จันทรวิจ (2544: 23; อ้างอิงจาก Deering. 1993: 68-96) ระบุว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติทางเพศ ที่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น คือ ตั้งแต่อายุ 13 ปี การมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ หรือการมีคู่นอนจำนวนมาก เป็นต้น ขณะที่ จันทนัช ทองศิริ (2539: 12) กล่าวว่า การประพฤติปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยง ต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีคู่นอนจำนวนมาก การดื่มสุราก่อนการมี

เพศสัมพันธ์ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยที่จะตามมาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เลิศลักษณ์ บุญรอด (2543: 5) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมณ์ การดื่มสุราหรือของมีนเมา การใช้สารเสพติด การหนี้อาการทางเพศ การจับมือถือแขน และการกอดจูบ การชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์

พัชรินทร์ สิมะราช (2544: 12) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่ตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการหรือคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีอาการมีนเมาจากเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือการใช้สารเสพติด

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การปฏิบัติหรือกระทำที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้งโดยผิดกฎหมาย ตลอดจนการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมต่างๆ เช่น การแต่งกายไม่เหมาะสม การแต่งกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การดื่มสุราหรือของมีนเมา รวมทั้งสื่อต่างๆ ที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์ทางเพศโดยได้รวบรวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ศึกษาในขอบข่ายทั้งหมด 6 ด้าน (สุพัตรา พรหมเรนทร์. 2550: 25 - 30; อ้างอิงจาก ฉินฉินันท์ วิชัยรัมย์. 2545: 20-29) คือ

1. การใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมีนเมา เนื่องจากสังคมไทยในปัจจุบันพฤติกรรมกรรมการดื่มสุราเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราพบเห็นโดยทั่วไปในสังคม และพบว่ามีคนไทยที่ดื่มสุราจนเป็นนิสัย 1.6 ล้านคน และถ้านับผู้ดื่มสุราในปริมาณและสัดส่วนต่างๆ รวมไปถึงสุราเถื่อนมีมากถึง 26 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้มีเด็กวัยรุ่นรวมอยู่ด้วย

ส่วนพฤติกรรมกรรมการเสพยาประเภท ยาอี และยาเลิฟ ก็เป็นที่นิยมเช่นกัน วัยรุ่นมีความเชื่อว่า มีสรรพคุณกินแล้วและกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ แต่ความจริงทำให้ผู้เสพยาอาการหลอนประสาทเพราะยาไปกระตุ้นเซลล์ประสาท ซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตสารเซโรโทนินออกมามากขึ้นกว่าปกติเมื่อเสพยาเข้าไปจะมีอาการเคลิบเคลิ้ม กระตุ้นการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นติดยาประเภทนี้อาจจะอาศัยในชุมชนที่มีการใช้ยา มีการเที่ยวเตร่กลางคืน หรือถูกหลอกลวงให้เสพยาหรือมีการหลงเชื่อผิดๆ เพราะความอยากรู้อยากเห็นของวัยรุ่น ทั้งที่รู้ว่าโทษเป็นอย่างไรคิดว่าตนเองเข้มแข็งพอที่จะไม่ติด ตลอดจนความโก้เก๋ แสดงถึงการยอมรับของกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นที่ใช้ยาส่วนใหญ่ขาดการควบคุมตนเอง ไม่มีความละเอียดต่อเพศตรงข้ามจึงกล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา พบว่าร้อยละ 90 ที่เมายาจะมีเพศสัมพันธ์หลังการเที่ยวกลางคืน (สุพัตรา พรหมเรนทร์ . 2550: 25-30; อ้างอิงจาก สมประสงค์ พระสุจันท์ทิพย์ . 2544: 5) ฉะนั้นการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และมีการเสพยาเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาของ (สร้อยวลัย สุขดา. 2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า นักศึกษาร้อยละ 74.5 มีการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ พบในเพศชายร้อยละ 83.5 เพศหญิงร้อยละ 69.7 การดื่มสุราเป็นสาเหตุทำให้ไปเที่ยวหญิงบริการ และจากการศึกษา

ของ (ประพิมพ์พร อ้นพาพรหม . 2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า นักเรียนเคยดื่มก่อนมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 79.5 ประเภทเครื่องดื่ม คือ ไวน์ร้อยละ 35.77 เบียร์ร้อยละ 33.18 และสุราร้อยละ 29.98 สาเหตุของการดื่ม คือ อยากรอง ร้อยละ 48.97 เพื่อนชวนร้อยละ 37.93 นอกจากนี้พบว่า มีนักเรียนเคยใช้สารเสพติดร้อยละ 8.2 ซึ่งสาเหตุมาจากอยากรองร้อยละ 50 และเพื่อนชวนร้อยละ 39.58

2. การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหลังสถานบันเทิงและสถานบริการทั้งหลาย เช่น คอฟฟี่ช็อป บาร์ ไนต์คลับ คารา โอเกะ เป็นสถานที่ที่บุคคลทั่วไปรวมทั้งวัยรุ่นใช้เป็นแหล่งบริการในช่วงเวลาว่างในคืน ในช่วงว่างจากการทำงานและเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นพฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นทั้งที่อยู่ในระบบการศึกษา และนอกระบบขอบประพจน์ การที่วัยรุ่นไปเที่ยวเตร่ในสถานที่เช่นนี้ เป็นปัจจัยเสี่ยงทำให้วัยรุ่นมีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม และเป็นพฤติกรรมเสี่ยงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจได้ ดังงานวิจัยต่อไปนี้ คือ จากการศึกษาของสร้อยวลัย สุขดา (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 78.5 โดยเพศชายมีการเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 85.4 เพศหญิงร้อยละ 74.8 และจากการศึกษาของ ประพิมพ์พร อ้นพาพรหม (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศและ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 52.7 สถานเริงรมย์ที่ไปเที่ยวมากที่สุด คือ เทรคร้อยละ 39.64 ผับร้อยละ 38.62 สาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชักชวนร้อยละ 48.56 อยากรองร้อยละ 34.5

3. การรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อสาธารณะในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โลกในยุคปัจจุบัน อาจเรียกได้ว่าเป็น ยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคที่มีวิวัฒนาการของ ข้อมูลข่าวสารด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ทำให้สามารถถ่ายทอดข่าวสารต่างๆรวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิ ทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ตได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในสังคมเมือง วัยรุ่นจึงมีโอกาสสัมผัสกับสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ซึ่งสื่อต่างๆ นั้นมีอิทธิพลต่อความคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งในทางบวกและทางลบ แต่สิ่งที่น่าห่วงใย คือ มีสื่อมวลชนไม่น้อยที่จัดทำโดยหวังเพียงผลทางธุรกิจโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดแก่วัยรุ่น สิ่งที่ปรากฏ คือ วัยรุ่นได้สัมผัสสื่อที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เหมาะสม เช่น ภาพโป๊ เปลือย อาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันสมควรได้โดยง่าย หนังสือและวีดีโอประเภทยั่วต่อความรู้สึกทางเพศของวัยรุ่นปรากฏอยู่ในท้องตลาดจำนวนมากมาย จากการศึกษานักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากสื่อด้านต่างๆ คือ สื่อสิ่งพิมพ์ วิดีทัศน์ และอินเทอร์เน็ตที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ทำให้อยากรู้อยากลองหาประสบการณ์แปลกใหม่ และจากการศึกษาของประพิมพ์พร อ้นพาพรหม (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากถึงร้อยละ 78.8 ประเภทสื่อที่ใช้มากที่สุด คือ หนังสือร้อยละ 24.54 วิดีทัศน์ร้อยละ 23.96 ภาพยนตร์ร้อยละ 19.79 โทรทัศน์ร้อยละ 16.66 และอินเทอร์เน็ตร้อยละ 14.24 แหล่งของสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนได้มาโดยการยืมเพื่อนหรือคนรู้จักร้อยละ 54.52 การซื้อร้อยละ 21.93 สาเหตุของการใช้สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนมาจาก อยากรองร้อยละ 49.76 เพื่อนชักชวนร้อยละ 41.02

4. การติดต่อสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักเริ่มต้นกับการเที่ยวกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม จากนั้นจะเป็นการนัดเที่ยวกับคู่อีกพร้อมกันหลาย ๆ คู่และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบกับคู่อีกตามลำพัง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนมและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมจะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบ การโอบกอด และวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่เกินเลยขอบเขต โดยการติดต่อสัมผัสสลับคลำร่างกายของฝ่ายหญิง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามติดต่อตัวและมีการเฝ้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้เสียกันมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวง ศึกษาธิการ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยจับมือถือแขนคู่อีกหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาร้อยละ 29.3 นักเรียนเคยกอดจูบกับคู่อีกหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 40.8 ส่วนมากเกิดจากรักความรักความ เสน่หาร้อยละ 25.9 สถานที่ที่นักเรียนกอดจูบกับคู่อีกหรือ เพศตรงข้าม คือ ที่พักร้อยละ 58.90 โรงภาพยนตร์ร้อยละ 21.46 ที่สาธารณะร้อยละ 11.87 ที่อื่น ๆ ร้อยละ 5.02 และสถานศึกษาร้อยละ 2.74 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอรุษา จันทรวีรุจ (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีการติดต่อสัมผัสชายหญิงในเชิงชู้สาวมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 25.3 ในขณะที่นักเรียนที่ไม่มีการติดต่อระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาวมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 1.7

5. การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง ปัจจุบันสังคมไทยยอมรับอิทธิพลในเรื่องต่างๆ จากประเทศตะวันตกมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการมีนัดระหว่างชายหญิงทำให้วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีโอกาสนัดคบหากัน ใกล้ชิดและสนิทสนมกันมากขึ้น แต่การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังก่อซึ่งปัญหาได้โดยเฉพาะปัญหาทางเพศ เพราะเกิดการเคลิบเคลิ้มกับบรรยากาศ ประกอบกับวัยรุ่นเป็นช่วงที่กำลังมีแรงขับทางเพศมาก จะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้วัยรุ่นและเยาวชนชายหญิงมีโอกาสพบปะพูดคุย มีอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ มีกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องทำร่วมกันมากขึ้น ทำให้เกิดความใกล้ชิดและก่อให้เกิดการคบหาในลักษณะที่เรียกว่าคู่อีก ซึ่งการมีคู่อีกนั้นเป็นค่านิยมหนึ่งทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเป็นพฤติกรรมที่นับว่าเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวง ศึกษาธิการ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยจับมือถือแขนกับคู่อีกหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาร้อยละ 29.3 อยู่ตามลำพัง 2 คน ร้อยละ 21.87 สำหรับสถานที่ที่นักเรียนอยู่กับเพศตรงข้ามหรือคู่อีก คือ ที่สาธารณะ

ร้อยละ 35.37 โรงภาพยนตร์ร้อยละ 33.05 ที่พักร้อยละ 20.21 สถานที่ศึกษา 9.9 ฉะนั้นวัยรุ่นที่มีคูรักและอยู่กับเพศตรงข้ามอาจมีการเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ เพราะชายหญิงเมื่อมีความรักและใกล้ชิดกัน มีการนัดเที่ยวตามลำพังสองต่อสองโอกาสที่จะถูกเนื้อต้องตัวกันมีมาก ประกอบกับวัยรุ่นมีแรงขับทางเพศมากและถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจจะมาซึ่งการร่วมเพศ เมื่อมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นแล้วจะเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา

6. การแต่งกายล่อแหลมการแต่งกายของวัยรุ่นมักมีรูปแบบการแต่งกายที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งกาย หรือแฟชั่นของวัฒนธรรมตะวันตกแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นชอบลองและอยากเรียนรู้ จึงยอมรับสิ่งใหม่ๆ อย่างง่ายดาย จากรายงานการวิจัยของบริษัทศูนย์ วิจัยไทยพาณิชย์ปี 2542 ได้รายงานว่า วัยรุ่นมักแต่งกายตามแฟชั่น แต่บ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเอง นอกจากนี้มักพบว่าวัยรุ่นหญิงมักจะมีการแต่งกายตามแฟชั่นด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้น ซึ่งการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบันนั้นมักจะใส่เสื้อผ้าเล็กรัดรูป เหวลอย เสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกาะอก และกระโปรงสั้น เป็นการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับโอกาส อาจนำไปสู่ปัญหาสังคมและปัญหาอาชญากรรม รวมไปถึงพฤติกรรมเสี่ยงที่ส่งผลให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้ง่าย ดังตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน คือ จากการศึกษาของ สร้อยวลัย สุขดา (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเคยมีพฤติกรรมแต่งกายล่อแหลม เช่น การสวมเสื้อเกาะอก เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงสั้น การสวมกางเกงรัดรูปของเพศชาย ซึ่งลักษณะการแต่งกายนั้นเพศชายร้อยละ 22.6 และเพศหญิงร้อยละ 31.5 ซึ่งการแต่งกายที่ล่อแหลมจะก่อให้เกิดคดีล่วงละเมิดทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

มีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น ได้ (พัชรินทร์ สิมทะราช 2544: 14-17)

1. ความเชื่อและค่านิยม จากพัฒนาการทางด้านจิตสังคมของวัยรุ่นที่มักมีการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองและต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. สิ่งพิมพ์และสื่อที่มีส่วนกระตุ้น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชน มีอิทธิพลและบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น แบบอย่างให้เห็น ในสื่อมวลชนทั้งทาง หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ
3. สถานที่พักอาศัย วัยรุ่นที่อาศัยในสิ่งแวดล้อมที่ง่ายต่อการเข้าถึงแหล่งบริการทางเพศหรือแหล่งบันเทิง ทำให้เสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศได้ หรือ อาศัยอยู่ในบริเวณที่เป็นแหล่งค้ายาเสพติด เป็นต้น
4. ความผูกพันในครอบครัว (family conceitedness) การรับรู้ถึงการดูแลเอาใจใส่ที่ได้รับจากครอบครัว การมีความพึงพอใจต่อสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัว รวมถึงการมีความรู้สึกว่ามีค่าสำคัญ เป็นที่รักและเป็นที่ต้องการของครอบครัว หากบุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมเสี่ยงก็จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงนั้นๆ ด้วย

5. การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (perceived peer norm) เพื่อนสนิทมักจะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญ เพราะเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักมีลักษณะคล้ายคลึงกัน มีอายุที่ใกล้เคียงกัน และอิทธิพลจากตัวแบบในสังคมหรือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีผลต่อพฤติกรรมการดูแลสุขภาพของวัยรุ่นได้เช่นกัน

6. การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยง (perceived risk behavior) เป็นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง เมื่อวัยรุ่นมีความตระหนักและเอาใจใส่เรื่องราวข่าวสารจากสื่อต่างๆ และบุคคลใกล้ตัว

7. การรับรู้สมรรถนะของตนเอง (perceived self-efficacy) การรับรู้สมรรถนะของตนเองมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกาย อารมณ์จิตใจ และการปรับตัวในสังคมของวัยรุ่น จะเกี่ยวโยงกับการเริ่มพฤติกรรมเสี่ยง

วิณี ชิตเชิดวงศ์ (2547: 27) ได้สรุปสาเหตุที่เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงว่า มาจากปัญหาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา และอยู่ในสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมวัยรุ่นที่ผลักดันให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหา แลซริณภัทร์ หิรัญพฤษชัยกุล (2551) สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงได้เป็น 2 ส่วนคือ เกิดจากตัวของวัยรุ่นเอง ซึ่งก็เป็นเรื่องของความเชื่อและค่านิยม ประสบการณ์ การรับรู้ และเกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัวของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัว ตลอดถึงชุมชนรวมถึงค่านิยมต่างๆ ของสังคม สิ่งเหล่านี้สามารถกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยหรือสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ของวัยรุ่นในปัจจุบันพบว่า ร้อยละ 39.3 เห็นด้วยว่า ผู้ชายควรมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน ส่วนผู้หญิงควรมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงานร้อยละ 15.7

1.4 พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ประเทศไทยประสบปัญหาทางเพศของวัยรุ่นในการตั้งครรรภ์ระหว่างเรียนหนังสือ การเป็นโสเภณีเด็กอยู่มาก สาเหตุเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย การหลั่งไหลเข้ามาของอารยธรรมตะวันตก สื่อมวลชนประเภทต่างๆ ทำให้วัยรุ่นต้องพลัดพลั้งไปส่วนใหญ่เนื่องมาจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่าตนเองมีพฤติกรรมหลายอย่างที่ส่งเสริมให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ยามค่ำคืน การให้สารเสพติด การดื่มของมึนเมาทุกชนิด การอ่านหนังสือโป๊ การดูภาพประเภทปลุกเร้าอารมณ์เพศ การอยู่ลำพังสองต่อสองและการแตะต้องสัมผัสกับเพศตรงข้าม ซึ่งล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดอารมณ์เพศได้ทั้งสิ้น

เต็มศิริ บุญยสิงห์ (2526: 93-95) ได้กล่าวว่า ในเรื่องมารยาททางสังคมที่ถือเป็นวัฒนธรรมที่ดีมีหลักว่า ชายจะถือว่าหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าจะต้องให้เกียรติและให้ความช่วยเหลือและมารยาททางสังคมระหว่างเพศ จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมารยาทสากลและต้องเป็นไปตามขอบเขตของวัฒนธรรมไทยนั้น ฝ่ายชายจะต้องสัมผัสร่างกายหรือถูกเนื้อต้องตัวโดยไม่จำเป็นหรือไม่พักแรมร่วมกันโดยไม่ระมัดระวัง ส่วนจันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์ (2538: 322-333) ได้กล่าวว่า

เราสามารถป้องกันตนเองจากการเสี่ยงทางเพศได้โดยจะต้องมีความระมัดระวังและรู้จักคาดการณ์ล่วงหน้า ถ้าจะทำอะไร หรือจะไปที่ใด รวมถึงการอย่าประมาท จงลด ละ เลิก ของมีเนมาและ สิ่งเสพติด เพราะสารพวกนี้มีฤทธิ์โดยตรงต่อสมอง ทำให้ “ขาดสติ” กล้าแสดงความรู้สึก และกล้ากระทำในสิ่งที่ไม่เคยคิดจะทำในยามปกติ และอย่าปล่อยให้ตัวเองใจให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควร เนื่องจากผลร้ายของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควร มิได้มีเพียงแค่การตั้งครรภ์ ในวัยเรียน สิ่งอันตรายมากกว่าปลายเท้า คือ การติดเชื้อโรคเอดส์ ซึ่งสามารถป้องกันได้ด้วยวิธีการมีเพศสัมพันธ์ หรือใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการร่วมเพศ อย่างไรก็ตามเราก็ควรจะรู้จักและมีทักษะการเจรจาต่อรองเพื่อปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ หรือการล่วงเกินทางเพศ ซึ่งเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศควรมีการระบายอารมณ์เพศที่เหมาะสม เช่นการเล่นกีฬา การทำการฝีมือ และต้องมองว่าปัญหาทุกปัญหาย่อมมีทางแก้ไข

สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร (2541: 50-52) ได้เสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติตนสำหรับวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศว่า วัยรุ่นควรตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตให้ถูกต้องและเหมาะสมซึ่งทำได้โดยการใช้ความรู้และประสบการณ์รวมทั้งการขอคำแนะนำปรึกษาจากผู้ใหญ่ด้วย เนื่องจากเรื่องเพศก็เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนเรา ดังนั้นจุดมุ่งหมายในชีวิตของเด็กวัยรุ่นจึงต้องเกี่ยวพันหรือมีผลกระทบต่อเรื่องเพศด้วยเสมอ และมีสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบของตน ซึ่งคนเราย่อมมีหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไปตามวัยและตามเอกัตบุคคล เด็กวัยรุ่นควรจะได้สำนึกในหน้าที่ของตนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในชีวิตดังกล่าว การรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบของเด็กวัยรุ่น ย่อมทำให้การดำเนินชีวิตของเขาเป็นไปอย่างราบรื่นและมีระเบียบในทุกๆ ด้าน ซึ่งรวมทั้งการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย อีกทั้งยังต้องมีการศึกษาให้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจสำหรับวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจเกี่ยวกับเรื่องเพศเหล่านี้ให้ดี โดยปรึกษาหารือกับผู้ใหญ่หรือครูอาจารย์ หรือหาหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีประโยชน์มาอ่าน เพื่อจะได้ช่วยเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนเมื่อมีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้น ถ้าเด็กวัยรุ่นไม่ได้รับความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องย่อมเป็นการเปิดช่องทางที่จะทำให้เด็กประพฤติดังกล่าวได้ง่าย และในเรื่องของการคบเพื่อนต่างเพศนั้นก็ควรอยู่ภายในขอบเขตที่เหมาะสมและอย่าถือเป็นจริงจังจนเกินไป เราจะเห็นได้ว่าการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะเป็นเพื่อนกับในฐานะเป็นคู่รักหรือแฟนนั้นย่อมมีความหมายแตกต่างกันมาก เด็กวัยรุ่น จำเป็นต้องแยกให้ออกและต้องพยายามแยกให้ออกอีกด้วยว่าความพึงพอใจกับความรักหรือความรักแท้กับความรักเทียมนั้นแตกต่างกันอย่างไร และจะต้องตระหนักว่าการตกเป็นทาสของกามารมณ์นั้น ทำให้คนเสียอนาคตและเสียคนมามากต่อมากแล้วแต่ความอดกลั้นหรือหักห้ามใจมิให้ประพฤติดังกล่าวยังไม่เคยปรากฏว่าเป็นอันตรายต่อคนเราแม้แต่น้อย

1.5 การวัดพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

เนื่องจากพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศมีนักวิจัยศึกษาไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนเอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วยเนื่องจาก พฤติกรรมนี้เป็นพฤติกรรมเดียวกันที่ตรงข้ามกันดังนี้

ศรีนภัสร์ หิรัญพุกชัยกุล (2551) ได้สร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นโดยให้ความหมายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ว่าหมายถึงพฤติกรรมหรือการกระทำใดที่มีแนวโน้มต่อการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมในการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ หรือพฤติกรรมที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบ่งเป็น 2 องค์ประกอบคือ 1) ทางด้านความคิดคือ พฤติกรรมภายในที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำที่มีแนวโน้มไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การยอมรับต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ว่าเป็นเรื่องปกติเป็นเรื่องที่น่าทดลอง 2) ทางด้านร่างกายคือ พฤติกรรมภายนอกที่มีการแสดงออกอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การให้แฟนจับเนื้อต้องตัว การเคยถูกแฟนกอดจูบ การนั่งหยอกล้อกันได้แบบคัดกรองที่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์รวมทั้งสิ้น 32 ข้อซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยอยู่ระหว่าง 7.85 ถึง 33.27 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 จากนั้นจึงนำแบบคัดกรองที่ได้ ไปสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบคัดกรอง โดยหาค่าคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized T-Score) จากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์แล้วแปลงคะแนนดิบของแบบคัดกรองให้อยู่ระหว่างคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized Standard Score) T-score พบว่า คะแนนเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น มีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 32 ถึง 156 และจากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้อยู่ในช่วง 2.07 ถึง 99.95 เมื่อเปิดตารางสำหรับเปลี่ยนเป็นคะแนนที่ปกติ พบว่าอยู่ในช่วง T 38 ถึง T 94 แต่ เมตตา จงวรรณศิริ (2549) ได้วัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยให้ความหมายและองค์ประกอบการวัดไว้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหมายถึง การปฏิบัติที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรโดยมีพฤติกรรมบ่งชี้ 6 ด้านคือ การใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ การรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อสาธารณะในลักษณะการกระตุ้นทางเพศ การแต่ต้องสัมผัสเชิงชู้สาว การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง การแต่งกายที่ล่อแหลม ด้วยข้อคำถามแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับตามการปฏิบัติจำนวน 32 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .63 ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับศรีนภัสร์ หิรัญพุกชัยกุล (2551) แต่อย่างไรก็ตามมีการศึกษาแล้วพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงส่วนมากจะศึกษาในขอบข่าย 6 ด้าน (สุพิตรา พรหมเรนทร์. 2550: 25-30)

ฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2546) วัดการป้องกันการเสี่ยงทางเพศโดยให้ความหมายว่าการปฏิบัติตนของนักเรียนที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมีเมา การไม่ใช้ยาเสพติด การไม่ดูภาพยนตร์หรือหนังสือที่กระตุ้นและยั่วยุคมารมณ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสอง

ต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่แตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ ด้วยมาตรฐานค่า 5 ระดับซึ่งเป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .514-.775 ค่า IOC ระหว่าง .80-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .843 แต่ ศรุจดา เจริญกิจจานุวัฒน์ (2552) วัดพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศโดยการให้นิยามว่าเป็น การกระทำหรือพฤติกรรมการปฏิบัติของนักเรียนที่แสดงเจตนาเพื่อป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน โดยศึกษาในขอบข่ายของพฤติกรรมการป้องกัน 6 ด้าน เช่นเดียวกับ เมตดา จงวรรณศิริ (2549) คือการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และดื่มของมึนเมา การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานพักผ่อนหย่อนใจ การรับข้อมูล ข่าวสารจากสื่อสาธารณะในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแตะต้องสัมผัสเชิงชู้สาวหมายถึงการปฏิบัติต่อกันกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง การแต่งกายที่ล่อแหลม โดยเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า มี 3 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นบางครั้ง และไม่เคยปฏิบัติเลย จำนวน 40 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.21-0.75 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74

แบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ที่สุมาลี สวยสะอาด (2550) สร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบวัดที่ถามถึงปริมาณความพร้อมในการปฏิบัติตนที่เกี่ยวกับในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในลักษณะต่างๆ ได้แก่ ในการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการดื่มสุราหรือของมึนเมา มีการดูภาพยนตร์ วิดีโอทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือกระตุ้นและยั่วยุุกามารมณ์ มีการสนิทสนมกับเพศตรงข้าม และมีการแตะต้องตัวหรือสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว ซึ่งแบบวัดมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราประเมินค่า 6 ระดับแต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 20 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 20 - 120 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .43 ถึง .76 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .92 เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนนและลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่า มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วน ศติกาญจน์ เชียงทอง (2543) ได้วัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยให้ความหมายว่าเป็นการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้แก่ การเที่ยวสถานบันเทิง การดื่มสุราหรือของมึนเมา การใช้ยาเสพติด การดูภาพยนตร์หรือหนังสือที่กระตุ้นยั่วยุุกามารมณ์ การอยู่ลำพังสองต่อสองจากเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายในเชิงชู้สาว และการไม่ปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ โดย

เครื่องมือมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 3 ระดับตามการปฏิบัติคือไม่ปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นบางครั้ง และปฏิบัติทุกครั้ง จำนวน 23 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก 0.21-0.73 และค่าความเชื่อมั่น 0.88 ส่วน สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) สร้างแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้นิยามการวัด 6 องค์ประกอบคือ การกระทำของนักเรียนที่จะปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การแต่งกายไม่เหมาะสม การแต่งกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีนเมา การดูภาพยนตร์ หนังสือ รวมทั้งสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์เพศ การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับคือ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติบางครั้ง ไม่ปฏิบัติ จำนวน 34 ข้อ แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากจำนวน 34 ข้อ มีอำนาจจำแนก 0.27 - 0.63 และได้ค่าความเชื่อมั่น 0.78

จากการศึกษาที่กล่าวมาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรซึ่งมีสาเหตุมาจากหลาย ๆ ประการร่วมด้วย คือ ทั้งจากตัวเด็กเอง กลุ่มเพื่อน ครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่นนั้นกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อเจตคติในเรื่องเพศมาก ซึ่งหากตัวเด็กเองมีจิตใจไม่มั่นคงแล้ว ประกอบกับอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความเชื่อ มีค่านิยมผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศก็จะทำให้เด็กมองว่าตนเองสามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควรได้เพราะถือว่าเป็นเรื่องปกติ ทำให้เกิดปัญหาทางเพศต่าง ๆ มากมาย เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้

ดังนั้นพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้จึงหมายถึงการปฏิบัติตนของนักศึกษาที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยวัดจากพฤติกรรม 6 ด้านคือ การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมาและการไม่ใช้ยาเสพติด การไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่แตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายนอารมณ์ทางเพศ

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยขอเสนอตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดังต่อไปนี้

2.1 เพศกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

เพศสามารถเป็นตัวทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นได้ดีที่สุด โดยเพศชายจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง (เมตตา จงวรรณศิริ. 2549: 26) จากการประชุมเชิงปฏิบัติการของกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ เรื่อง เพศ ประชากร และ การพัฒนา ให้ นิยาม

ของ Sex ว่า เพศที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ และเป็นข้อกำหนดทางสรีระชีววิทยา (ซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ยกเว้นการผ่าตัดแปลงเพศ) ให้บุคคลเกิดมามีเพศเป็นหญิงหรือเป็นชาย โดยมีหน้าที่ให้กำเนิด และมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ส่วนคำว่า Gender นั้น ให้หมายถึงเพศของบุคคลที่ถูกกำหนดให้มีบทบาทเป็นหญิงหรือเป็นชายโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรม (The Population Council. 1996) ปัจจัยกำหนดทางชีววิทยาที่เป็นตัวกำหนดเพศ (Sex) จึงเป็นตัวที่ส่งผลต่อภาวะอนามัยการเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศในแต่ละช่วงชีวิตของทั้งหญิงและชายด้วย (สุมาลี สวดยสะอาด. 2550: 28)

สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มี เพศ ระดับการศึกษา ต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามการวัดตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในงานของ สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) นั้นมีการวัดที่ค่อนข้างไม่ละเอียด (วัดเป็นช่วง) 3 ระดับแล้วนำมาทดสอบโดยใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (ที) ดังนั้นผลการวิเคราะห์ที่ออกมาจึงกล่าวได้ว่าอาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์สูงกว่าปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่บ่งชี้การใส่ใจการเรียนได้ในระดับสูง ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศซึ่งมีรายละเอียดของพฤติกรรมที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นคนละด้านกับผู้ที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียน จึงอาจกล่าวได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

พะเยาว์ ละกะเต็บ (2538) ศึกษาตัวแบบสมมติฐานการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส พบว่า ตัวแปรด้านเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยเพศชายมีการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของซูลีพร อินทรไพบูลย์ (2536: 269-270) ที่ผลการศึกษาพบว่า เพศของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศ โดยนักเรียนหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสมกว่าเพศชาย ซึ่งในการวิจัยนี้คาดว่าเพศน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรเพศเข้ามาเป็นตัวแปรตัวหนึ่งส่วนปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบทบาทหญิงชาย (Gender) ให้มีความแตกต่างกัน บทบาทเพศที่สังคมกำหนดจึงส่งผลกระทบต่ออย่างลึกซึ้งต่อสถานภาพ ภาวะสุขภาพทางเพศโดยรวมและยังส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงอำนาจและการควบคุมของชายเหนือหญิงที่เป็นคู่ครองของตนอีกด้วย (ICOMP. 1997; อ้างอิงจาก ภัตสร ลิมานนท์. 2542: 9-10) ดังนั้นจากการที่เพศเป็นตัวกำหนดบทบาทและหน้าที่ในสังคม เป็นปัจจัยที่บ่งบอกถึงความแตกต่างทางสรีระ ซึ่งอาจมีผลต่อการแสดงออกถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของตนเองด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.2 ระดับการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผู้ศึกษาถึงความสัมพันธ์กับตัวแปรต่างๆ รวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น ศรีพัทรา จาริวงค์ (2539) พบว่าเพศ อายุ การศึกษา ลักษณะเพื่อนที่คบมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนตัวแปรที่ไม่มีอิทธิพลได้แก่ความรู้เรื่องเพศ ส่วนพัชรินทร์ ดวงแก้ว (2549: 56, 69) พบว่านักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีชั้นปีต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาในระดับชั้นที่สูง เช่น ปวช . ปีที่ 3 จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักศึกษาที่เรียนในระดับ เช่น ปวช . ปีที่ 2 และ ปีที่ 1 อรุษา จันทรวีรุจ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่าพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ระดับชั้นการศึกษามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่มีระดับชั้นสูงจะมีค่าพฤติกรรมทางเพศสูงกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ ส่วนถิรพงษ์ ถิรมัส (2537) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคเอดส์จากเพศสัมพันธ์ชาย ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่นพบว่านักศึกษาในชั้นปีที่สูงมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ทางเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาในชั้นปีที่ต่ำกว่า และสุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550: 69) พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.3 การมีคูรักรับกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ปัจจุบันวัยรุ่นจำนวนมากนิยมที่จะมีคูรักร ซึ่งเป็นสิ่งที่พ่อแม่และผู้ใหญ่วิตกกังวลเป็นอย่างยิ่งจะคบหากันเกินขอบเขตและละเลยเรื่องการเรียน หากวัยรุ่นมีความรักแล้วรู้จักปฏิบัติและวางตัวอย่างเหมาะสมมีความรับผิดชอบในเรื่องเรียนก็จะมีสิ่งเสียหายตามมา แต่วัยรุ่นบางคู่กับชักนำกันมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ส่วนขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541) ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมร่วมเพศของหญิงที่เรียนการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมร่วมเพศได้คือ การมีคูรักร การมีเพื่อนที่เคยร่วมเพศ และวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่จะมักกับคูรักรเป็นคนแรก (วิไล สุวรรณพฤษยา 2546: 68) ส่วนจารุรัตน์ เจียมประจักษ์รากร (2537: 114-122) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 514 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 33.1 บุคคลที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยมากที่สุด คือ คนรัก ร้อยละ 42.1 รองลงมา คือ เพื่อนหญิงและหญิงบริการทางเพศ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีจำนวนคูรักรแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.4 ความรู้เรื่องเพศกับพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

จากการศึกษาของศศิกาญจน์ เชียงทอง (2543: 61-65) เกี่ยวกับความรู้มีข้อค้นพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัย โดยเพศหญิงมีความรู้มากกว่าเพศชายและเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง (McDonald; & Other. 1990) สอดคล้องกับการค้นพบของสุวิมล สันติสุขชนา (2533) ผุสดี เทียมทัต (2535) ที่พบว่าหลังการให้โปรแกรมสุขศึกษาซึ่งมีส่วนของการให้ความรู้ กลุ่มตัวอย่างจะมีพฤติกรรมที่ปลอดภัยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรม หรือการมีพฤติกรรมเสี่ยงที่น้อยกว่า และนอกจากนี้ จาก การทบทวนวรรณกรรมของดุษฎีดา เรืองเวชติวงศ์ (2540: 57-61) และ ศรุจดา เจริญกิจจานุวัฒน์. (2552) พบว่าเมื่อมีความรู้เรื่องโรคเอดส์จะทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง หรือ คนที่มีความรู้ จะมีพฤติกรรมการป้องกันโรคมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ ซึ่งอาจจะตั้งสมมุติฐานได้ว่าทั้งเพศและความรู้ อาจจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แต่อย่างไร ก็ตามทั้งซาฟเฟอร์และบอยเออร์ (Shafer; & Boyer. 1991) กลับพบว่าความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์

อุลี ศักดิ์สุวรรณ (มปป) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายหญิงอายุ ระหว่าง 11- 16 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.3) โรงเรียนมัธยมศึกษาด้าน ความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยพบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่อง การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์อยู่ในระดับสูงหรือความรู้มาก (ร้อยละ 80.80 ถึง ร้อยละ 99.20) เป็นต้นว่าการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยคือการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะมีเพศสัมพันธ์ และก่อนแต่งงานทั้งหญิงและชายควรปรึกษาแพทย์ เพื่อตรวจเช็คโลหิตเกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์และเอดส์ก่อน เพื่อความปลอดภัยต่อตนเองและบุตรในอนาคต รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์แต่ต้องถึงวัยที่เหมาะสม และมีการป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์อย่างถูกต้อง แม้กระทั่งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น หนองใน กามโรค ซิฟิลิส โรคเอดส์ ฯลฯ สามารถติดต่อได้โดยการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้มีการป้องกันกับผู้ที่เป็โรคหรือ หญิง/ชาย ที่มี อาชีพขายบริการทางเพศ แต่มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนประมาณร้อยละ 43.80 ยังมีความรู้ไม่ถูกต้องใน เรื่องการติดต่อหรือช่องทางติดต่อของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ ในประเด็นการจับมือ กอดรัดหรือใช้ภาชนะร่วมกับผู้เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เช่นหนองใน กามโรค ซิฟิลิส โรคเอดส์ ฯลฯ ไม่ทำให้เกิดโรคทางเพศสัมพันธ์และเอดส์

สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรง ของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร แต่อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย โดยแบ่ง กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น3 ระดับ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าถ้ามีการวัดคะแนนผลสัมฤทธิ์ที่ละเอียดกว่านี้ โดยไม่ได้ จำแนกเป็นกลุ่มอาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเช่นงานวิจัยของ ชูลีพร ศรศรี (2541) ที่พบว่าเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.6 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

2.6.1 ความสำคัญของการมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และเป็นลักษณะหนึ่งที่จะทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเองและส่งผลต่อประเทศชาติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2538: 100) ได้ให้ลักษณะของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตนว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1) ความสามารถคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม

2) หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต

3) รู้จักปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้อย่างเหมาะสม

4) สามารถให้รางวัล และลงโทษตัวเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532: 7-8) กล่าวถึงความสำคัญของการมุ่งอนาคตว่า การมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ การมุ่งอนาคตนั้นเกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ตั้งแต่อดีตของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะความมั่นคงของสภาพแวดล้อม ดังนั้นถ้าสังคมนั้นมีความสัมพันธ์ของสภาพแวดล้อมสูงไม่ต้องพึ่งพาธรรมชาติ บุคคลในสังคมสามารถคาดสิ่งที่เกิดในอนาคตได้แม่นยำพอสมควร คนในสังคมนั้นจะมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงด้วย การที่บุคคลมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะส่งผลให้บุคคลทำงานอย่างขยันขันแข็งในปัจจุบันเพื่อที่จะรองรับผลที่ดีในอนาคต ในสังคมต่างๆ ในปัจจุบันนั้น ยิ่งสังคมมีความก้าวหน้ามากขึ้น บุคคลก็ต้องรอคอยผลที่เกิดจากการกระทำของตนเองนานยิ่งขึ้น เช่น ทำตามกฎหมายเพื่อความสงบสุขของสังคม ปฏิบัติตามหลักวิทยาศาสตร์เพื่อให้เกิดผลดีในระยะยาวมากกว่าในปัจจุบันทันที

(Skinner. 1986: 568-574) เช่น เพื่อให้มีสุขภาพดีมีอายุยืน ฉะนั้นสังคมไทยซึ่งนับวันจะเจริญขึ้นคนที่ต้องรอคอยผลแห่งการกระทำของตนมากขึ้นส่วน อูบล เลี ยววาริณ (2534: 71) กล่าวถึงความสำคัญในการกระทำพฤติกรรมสุขภาพ จำเป็นต้องมีการงดเว้นพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การไม่รับประทานอาหารหลังแปรงฟัน การหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารรสจัด การไม่รับประทานอาหารระหว่างมื้อ เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้ บุคคลต้องเอาชนะความเย้ายวนใจต่างๆ คือ ความเคยชิน ความเอร็ดอร่อย ความพอใจ ความสบาย เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน บุคคลต้องสามารถควบคุมตนให้กระทำในสิ่งที่ควรกระทำ เช่น การออกกำลังกายสม่ำเสมอ การควบคุมน้ำหนัก เป็นต้น ดังนั้นการที่บุคคลจะมีความสามารถในการอดทนในการกระทำพฤติกรรมเหล่านี้ได้จนสามารถทำเป็นกิจวัตรนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลในการที่จะมองการณ์ไกล เห็นประโยชน์ของการมีสุขภาพที่ดีในอนาคตได้ซึ่งลักษณะดังกล่าวมานี้คือ ลักษณะของการมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองนั่นเอง ดังนั้นบุคคลมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะมีแนวโน้มกระทำพฤติกรรมสุขภาพมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ

ยุพาณี ภูมิศรีแก้ว (2545: 14) กล่าวว่าความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่มีพฤติกรรมเกี่ยวกับการเป็นพลเมืองดีสามารถปฏิบัติตนตามขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมนั้นได้ มีการประพฤติ การปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดี มีความขยันหมั่นเพียร เชื้อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบสูง รู้จักจุดหมายชีวิต สามารถวางแผนงานในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม

2.6.2 ความสำคัญของการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเอง ประกอบด้วยลักษณะทางจิตใจหลายประการ คือ การมองเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่จะมีมาในอนาคตมากกว่าประโยชน์ในปัจจุบันการเลือกกระทำพฤติกรรมที่แสดงถึงการอดได้รอได้ เพราะเชื่อว่าการกระทำของตนจะส่งผลให้เกิดตามที่ตนต้องการได้ และนอกจากนั้น ความสามารถควบคุมตนเอง มีความสำคัญต่อพฤติกรรมหลายประเภท เช่น การคงอยู่ของพฤติกรรมที่เหมาะสมในชั้นเรียนกรีน (Glynn Et. al. 1973) บุญรับ ตักดีมณี (2532: 8-10) กล่าวว่า ความสามารถในการควบคุมตนเองนี้มีความสำคัญต่อพฤติกรรมหลายประเภท เช่น พฤติกรรมการรักษาสุขภาพอนามัย พฤติกรรมซื่อสัตย์ในการเล่นเกมส์ การเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การพัฒนาความรู้และทัศนคติทางด้านอนามัยและสุขนิสัย การคงอยู่ของพฤติกรรมที่เหมาะสมในชั้นเรียน การพัฒนาความสามารถในการเรียนคณิตศาสตร์ การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน การลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ การลดพฤติกรรมก้าวร้าว นอกจากนี้ผู้ที่ได้รับการฝึกวิธีการควบคุมตนเองในบางขั้นตอน เช่น การสังเกตตนเองและการบันทึกผลการกระทำของตน สามารถกระตุ้นผลงานของตนให้มีมากขึ้น

ยุพาณี ภูมิศรีแก้ว (2545: 16-17) การควบคุมตนและบางขั้นตอนของการควบคุมตน เช่น การเปลี่ยนสภาพแวดล้อม การสังเกตตนเอง การบันทึกผลการกระทำของตนเอง การให้รางวัลตนเอง การตั้งเป้าประสงค์ของตนเอง และการประเมินตนเองนั้น ไม่ว่าจะใช้แยกกันหรือใช้พร้อมๆ กันมีประโยชน์และใช้ได้ผลมากในการเสริมสร้าง และการอนุรักษ์พฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น การรักษาสุขภาพ การเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนหรือการทำงาน และใช้ในการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น การควบคุมตนนั้นจะใช้กับพฤติกรรมที่จะทำให้เกิดผลหลายประการที่ขัดแย้งกัน และความสำคัญอีกประการหนึ่งคือถ้าบุคคลต้องพึ่งพาบุคคลอื่นหรือองค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ในการควบคุมพฤติกรรมของคณนั้นจะมีข้อบกพร่องคือ ผู้สังเกตภายนอก (นอกจากผู้กระทำพฤติกรรม) ไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนในทุกๆ พฤติกรรมที่เกิดขึ้น ผู้สังเกตอาจจะเป็นสาเหตุให้เกิดหรืองดเว้นพฤติกรรมนั้นๆ เนื่องจากเป็นผู้มีอำนาจในการให้คุณให้โทษ, ผู้กระทำพฤติกรรมรู้ว่าเมื่อใดจะได้รับรางวัลหรือลงโทษแล้วจึงทำพฤติกรรมนั้น ผู้กระทำพฤติกรรมจะทำได้ดีขึ้นเมื่อเขามีโอกาสได้เลือกกระทำด้วยตนเอง

จากที่กล่าวมาแล้ว ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน กล่าวคือการมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นผลดี และผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตแล้ว ดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น ส่วนการควบคุมตนเป็นความสามารถที่จะปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติเพื่อผลที่ดีกว่าและมีคุณค่าสูงกว่าที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งทั้งสองส่วนล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมหลายๆ ประการซึ่งเป็นลักษณะที่พึงประสงค์ และมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ

2.6.3 ความหมายและการวัดของลักษณะมุ่งอนาคต

ไรท์ (Wright, 1975: 92) ให้ความหมายของการควบคุมตนว่าหมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะบังคับนิสัยและพฤติกรรมของตนเอง เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งยั่วยุและสถานการณ์กดดัน โดยปราศจากรางวัลหรือแรงสนับสนุน ภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับโรเซนบัม (Rosenbaum, 1980: 109 - 121) ที่ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองว่าเป็นการที่บุคคลสามารถที่จะละเว้นการกระทำบางชนิด หรือเป็นความสามารถที่จะทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทนเพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีอันอาจเกิดขึ้น รวมถึงความสามารถในการจัดสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญปัญหาอุปสรรคหรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ นอกจากนี้ยังหมายถึงความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้ รอได้ ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคต แทนรางวัลเล็กน้อย ซึ่งจะได้รับในทันที หรือการงดบَابัดความต้องการในปัจจุบันของตนเพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมา หรือเพียรพยายามในปัจจุบัน เพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน และอาจถือว่าเป็นลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลได้

มิสเชล (Mischel. 1974: 287) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผน เพื่อปฏิบัติ ต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะ บรรลุผลหรือจะต้อง ทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

แลมม์ ชมิทท์ และทรมมสตรอฟ (Lamm, Schmidt; & Trommsdorff. 1976: 317) ให้คำจำกัดความของลักษณะมุ่งอนาคต โดยประมวลความคิดเห็นจากจิตวิทยาหลายท่านว่าหมายถึง ความสามารถทางปัญญาของแต่ละบุคคล เกี่ยวกับความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ การคาดคะเนฐานะได้ เหมาะสม และความสามารถในการคลี่คลายเหตุการณ์ต่างๆ ได้ตรงปัญหาทั้งในอดีต ปัจจุบัน และ อนาคต และการมุ่งอนาคตยังเป็นสาเหตุหรือมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอดได้รอได้ ต่อ รางวัลที่ล่อใจและเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปอแก้ว ศิริจันทร์ (2546) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถ ทางสติปัญญา ในการคิดคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างมีเหตุผล เห็นความสำคัญของการปฏิบัติตนให้เป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมในปัจจุบัน ตลอดจนสามารถวางแผนการปฏิบัติตน อย่างมุ่งมั่น เพื่อความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตแทนที่จะได้รับผลเล็กน้อย ในปัจจุบัน

2.6.4 ความหมายของการควบคุมตน

แบนดูรา (นงนุช โรจนเลิศ . 2533: 16; อ้างอิงจาก Bandura. 1977: 140) ให้นิยามของการควบคุมตนเองว่า การควบคุมตนเองหมายถึงความสามารถในการกำหนดตนเองของ บุคคล ด้านความคิด อารมณ์ความรู้สึกและการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการไม่ว่า จะ เผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ

วรเทพ สวัสดิ์; และคนอื่นๆ (ยุพาณี ภูมิศรีแก้ว. 2545: 11; อ้างอิงจาก วรเทพ สวัสดิ์ และคนอื่นๆ . 2529: ไม่มีเลขหน้า) กล่าวถึงการควบคุมตนเองว่า การควบคุมตนเองนั้น หมายถึงความสามารถที่จะละเว้นการกระทำบางชนิดหรือความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมที่ต้อง ใช้ความเสียสละ หรืออดทนในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสมเป็นเวลานานพอที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการ ในอนาคตได้

คมคาย อนุจันทร์ (2538: 11) กล่าวถึงการควบคุมตนเอง โดยอ้างอิงจาก ปภาวดี แจ่งศิริ (2527) ว่าการควบคุมตนหมายถึง กระบวนการที่บุคคลให้วิธีการหนึ่ง วิธีการใดหรือหลายวิธี เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์โดย ที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายและควบคุมตัวแปร ทั้งภายในและภายนอกของบุคคล อันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง

ยูพาณี ภูมิศรีแก้ว (2545: 15) กล่าวว่า การควบคุมตนเองหมายถึงความสามารถที่จะปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติ เพื่อผลที่ว้าและมีคุณค่าสูงกว่าที่จะเกิดในอนาคต และความสามารถในการควบคุมตนเองมีความสำคัญต่อพฤติกรรมรักษาสุขภาพอนามัย พฤติกรรมข้อดีที่ยั่งยืนในการส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การพัฒนาความรู้และทัศนคติทางด้านอนามัยและสุขนิสัยการคงอยู่ของพฤติกรรมในชั้นเรียน การพัฒนาความสามารถในการเรียนคณิตศาสตร์ การลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน การลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ การลดพฤติกรรมก้าวร้าว

กาญจนา พูนสุข (2542: 11) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง กระบวนการที่บุคคลกระทำเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีรวมกัน ซึ่งจะต้องเลือกกระทำพฤติกรรมที่ให้ผลกรรมขัดแย้งกันคือมีความน่าพอใจมากกว่าน้อยกว่า โดยมารผลกรรมที่มีความพอใจมากกว่าต้องใช้ความอดทนสูง และระยะเวลาห่างแห่งผลกรรมที่มีความพอใจน้อยจะใช้ความอดทนต่ำและระยะเวลาสั้นกว่า

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า เป็นความสามารถทางปัญญาของบุคคลในการคาดการณ์ในอนาคต เล็งเห็นผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของตนเองได้ ทำให้สามารถวางแผนการปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีหรือเป้าหมายที่ตนเองต้องการ และป้องกันผลเสียที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตได้ เมื่อบุคคลมีเป้าหมายที่ชัดเจนและมีการวางแผนที่ดีแล้วนั้นบุคคลจะใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อกำหนดตนเองด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำ เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่บุคคลมุ่งหวังไว้ไม่ว่าจะต้องเผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความคับข้องใจ

2.6.5 การวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

สุมาลี สวยสะอาด (2550: 40-41) ได้วัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยใช้แบบวัดการมุ่งอนาคตควบคุมตนของ ดวงเดือน พันธุมนาวัน, งามตา วรินทร์านนท์ และคณะ (2536) ที่มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .64 แบบวัดฉบับนี้ได้มีผู้นำมาใช้ในการศึกษา นอกจากนี้ อุบล เลี้ยววาริน (2534) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยมีการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และได้นำแบบวัดของ จินตนา บิลมาศ (2529) มาปรับใช้ ซึ่งแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 20 ข้อ เมื่ออุบล เลี้ยววาริน (2534) นำไปทดลองใช้กับผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ได้นำมาคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.78 - 6.64 มาเป็นแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน จำนวน 18 ข้อ และเมื่อนำไปใช้จริงแล้วคำนวณค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาได้เท่ากับ .72 ส่วน จุฑิยาพร ได้วัดการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนแยกออกจากกันโดยวัดการควบคุมตนที่สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิดจากการศึกษาแบบทดสอบวัดการควบคุมตน The Self - Control Schedule (SCS) ของโรเซนบัม (Rosenbaum, 1980: 109-121) มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .314 - .601 และค่า

ความเชื่อมั่น 0.803 และวัดการมุ่งอนาคตที่สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิดจากการศึกษาแบบวัดคุณลักษณะ มุ่งอนาคตของดวงเดือน พันธุนาวิณ และเพ็ญแข ประจวบจันท์ (2530) มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .410 - .767 และค่าความเชื่อมั่น 0.891

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานการวิจัยไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน มี พฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.7 ค่านิยมทางเพศ

ค่านิยมของสังคมเป็นวิถีของการจัดรูปความประพฤติที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิต หรือเผชิญ กับเหตุการณ์ ทำให้มีการเลือกในสถานการณ์หรือเวลานั้น ค่านิยมจึงรวมไปถึงจุดมุ่งหมายหรือ ความต้องการในชีวิต และสิ่งที่บุคคลชอบ

ค่านิยมที่ได้มาโดยการเรียนรู้และการสั่งสมจากประสบการณ์ ครอบครัวยุเป็นจุดเริ่มต้น ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างค่านิยมของวัยรุ่น จากนั้นโรงเรียน กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชนและสังคมทั่วไปจะ เริ่มมีอิทธิพลต่อค่านิยมของวัยรุ่นมากขึ้น (สถิติ วงศ์สุวรรณ. 2540) ส่วนซูชีพ พุทธประเสริฐ (2538) กล่าวว่าค่านิยมเกิดจากประเพณีและวัฒนธรรมโดยการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งอย่าง ต่อเนื่องโดยได้รับการยอมรับและมีการปฏิบัติสืบต่อกันมา ซึ่งอาจเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละ บุคคลที่เคยพบเห็น รู้สึกได้ หรือเคยปฏิบัติมาแล้ว จากการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ หรืออาจเกิดจาก อิทธิพลของสื่อมวลชนและการเข้ามาของประเพณีวัฒนธรรมอื่นๆ และโฟเจลกับ ลอเวอร์ (Fogel; & Lauver. 1990) กล่าวว่า ต้องเป็นการเลือกอย่างอิสระปราศจากการบีบบังคับ เป็นการเลือกจาก หลายๆ ตัวเลือก เป็นการเลือกโดยรู้ถึงผลที่จะตามมา ถูกประเมินคุณค่าและถูกยอมรับโดยสังคม และเมื่อปฏิบัติแล้วมีคุณค่าจะเกิดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่คงที่หรือเป็นค่านิยมของบุคคลนั้น

2.7.1 ความหมายและการวัดค่านิยม

ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น หรือ กลับกลายมาเป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับต้องทำ ต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชาเยี่ยง และมีความสุขที่จะได้เห็นได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของ (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2529)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546) ได้ให้ ความหมายค่านิยมว่าเป็นสิ่งที่บุคคลหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำ ของตน ซึ่งในต่างประเทศมีผู้ให้ความหมายของค่านิยมคล้ายคลึงกันหลายท่าน อาทิเช่น เบอร์คาร์ท และ นาธาเนล (Burkhardt; & Nathaniel. 2002) ที่กล่าวว่า ค่านิยมเป็นความคิด ความเชื่อ ธรรมเนียมปฏิบัติ คุณลักษณะ หรือจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นรางวัลสูงสุดหรือความพึงพอใจของบุคคล กลุ่ม หรือสังคมในประเทศไทย

จุมพล หนีพานิษฐ์ (2538) ให้ความหมายคำนิยามว่าเป็นแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่คนส่วนใหญ่ชอบ ปราศ อดทน ต้องการ หรือความรู้สึกอื่น ๆ ที่มีมนุษย์เชื่อถือ และยึดถือเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ ส่วนสตีต วงศ์สวรรค์ (2540) กล่าวว่า คำนิยาม หมายถึงสิ่งดึงดูดใจที่บุคคลในสังคมยึดถือเป็นความนิยมชมชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าถูกหรือผิด

สุพัทธรา สุภาพ (2543) ได้ให้ความหมายคำนิยามเป็นสิ่งที่คนในสังคมเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีค่าควรแก่การกระทำ น่ากระทำ น่ายกย่อง หรือเห็นว่าถูกต้อง ซึ่งเป็น สิ่งที่คนสนใจ บรรณาจะทำได้ บรรณาจะเป็น จึงสามารถเป็นแนวทางความประพฤติที่มีความหมายต่อบุคคลและเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือปฏิบัติในสังคมด้วย ในขณะที่แสงอัมพา บำรุงธรรม (2543) ให้ความหมายคำนิยามว่าเป็นสิ่งที่สะท้อนมาจากพฤติกรรม การแสดงออกของบุคคล เป็นสิ่งที่คนสนใจ บรรณาจะทำได้ เป็นการยอมรับนับถือพร้อมที่จะปฏิบัติตาม คำนิยามจึงสามารถเป็นสิ่งแสดงถึงทิศทางพฤติกรรมของบุคคลได้

อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) ได้ให้ความหมายของคำนิยามทางเพศว่าเป็นความเชื่อของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติสิ่งที่ตนเองชอบ สนใจ และ แสดงพฤติกรรมต่างๆที่จะมุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศในด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้ง 4 ด้าน ซึ่งได้แก่ 1) ลักษณะทางชีววิทยา (รูปลักษณะกายภาพ) 2) ลักษณะทางสุขวิทยา 3) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ 4) ลักษณะทางสังคมวิทยา ส่วนโฟเจล และ ลอเวอร์ (Fogel; & Lauver. 1990) กล่าวว่า คำนิยามทางเพศ ประกอบด้วยเรื่องเกี่ยวกับเพศ (sexuality) พฤติกรรมทางเพศ (sexual behavior) และการแสดงออกทางเพศ (sexual expression) การศึกษาคำนิยามทางเพศของแสงอัมพา บำรุงธรรม (2543) สรุปนิยามของคำนิยามทางเพศว่า ประกอบด้วยความเชื่อความคิดเห็นต่อพฤติกรรมเลือกคู่รัก การมีคู่รักหลายคน การถูกเนื้อต้องตัวระหว่างหญิงชาย การคุมกำเนิด และการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

สุพัทธรา บุญญาภาพพงศ์ (2547: 6-7) ได้ให้ความหมายของคำนิยามทางเพศไว้ว่าเป็นการให้คุณค่า การยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงความต้องการทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆทางเพศ ซึ่งการยอมรับเชื่อถือ และปฏิบัติตามนั้นเกิดขึ้นทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเองและจากการประเมินค่าของบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในความคิดของบุคคลและบุคคลนั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามความเชื่อนั้นๆ แบ่งเป็นการให้คุณค่าใน 6 ด้าน ซึ่งได้แก่

1) คำนิยามการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก คือการยอมรับในการมีความสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง-ชาย ในระดับที่มีความสัมพันธ์มากกว่าความเป็นเพื่อนธรรมชาติมีการปฏิบัติตนในลักษณะที่รักใคร่ชอบพอกัน เป็นคู่รักกัน

2) คำนิยามการแสดงความรักระหว่างเพศ คือการยอมรับในการที่ชายหญิงสามารถแสดงความรักต่อกันในระดับต่างๆ ตั้งแต่การจับมือถือแขน การถูกเนื้อต้องตัว โอบกอดหอมจูบและการเล้าโลม

3) คำนิยามการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส คือการยอมรับในการที่ชายหญิงสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้โดยที่ยังไม่ได้สมรสกัน

4) ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ คือการยอมรับในการรักษาความบริสุทธิ์ของเพศหญิง โดยการไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศชายจนถึงขั้นมีการร่วมเพศเมื่อหญิงนั้นยังไม่ได้ทำการสมรสกับชายผู้นั้น

5) ค่านิยมการทำแท้ง คือ การยอมรับในการกระทำให้ทารกออกจากครรภ์ก่อนเวลากำเนิดในสตรีที่ตั้งครรภ์โดยไม่มีความพร้อม

6) ค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง คือการยอมรับในการประพฤติปฏิบัติ หรือการกระทำกิจกรรมทางเพศเพื่อปลดปล่อยลดความต้องการทางเพศด้วยตนเอง

การศึกษาระบบความเชื่อและพฤติกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายในระบบครอบครัวของพิมพัลย์ บุญมงคล (2542) ค่านิยมทางเพศ ประกอบด้วย ความเชื่อและความคิดเห็นต่อการ แสดงออกถึงบทบาทหญิงชายในครอบครัว ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชาย การต่อรองทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ การแสดงออกทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศ นอกจากนี้ในการศึกษาค่านิยมทางเพศของมาลี สมายยิ่ง (2545) กำหนดให้ค่านิยมทางเพศ หมายถึง ความคิดเห็นและความเชื่อต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะต่างๆ กัน ได้แก่ พฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและนอกสมรสของสตรี การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการและหญิงทั่วไปของชายโสดและชายที่แต่งงานแล้ว และพฤติกรรมร่วมเพศของหญิงและชายส่วนสิริวรรณ ธัญญผล (2548) ได้ให้ความหมายของค่านิยมทางเพศว่าเป็นสิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจและกำหนดการกระทำของตนเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ในเรื่องเพศสัมพันธ์ ตามที่บุคคลได้รับการหล่อหลอมจากสังคมที่บุคคลเป็นสมาชิก ซึ่งค่านิยมที่เกิดขึ้นอาจเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากสภาพแวดล้อม ประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน รวมทั้งปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อค่านิยม

ส่วนอนุวัลย์ จันทะแก้ว (2547: 59-65) ได้ศึกษาเชิงคุณภาพและกล่าวถึงค่านิยมทางเพศไว้อย่างน่าสนใจ4ประเด็นด้วยกันคือ

1) ค่านิยมทางเพศด้านรูปลักษณ์ โดยพบว่าค่านิยมทางเพศด้านรูปลักษณ์และสตรีระที่เด่นชัดคือ อวัยวะเพศชายนั้นให้ความสำคัญกับขนาดว่าเป็นเครื่องหมายแห่งประสิทธิภาพความเป็นชายสมชาย ในขณะที่รูปลักษณ์ของฝ่ายหญิงให้ความสำคัญกับความสวยงามเป็นหลัก การให้ความสำคัญในรูปร่างของฝ่ายหญิงมีนัยทางเพศเพื่อให้ฝ่ายชายพอใจซึ่งไม่ใช่จะครอบคลุมลักษณะเพียงภายนอกเท่านั้น ยังมีการให้คุณค่ากับอวัยวะทางเพศด้วย ซึ่งสะท้อนค่านิยมว่าเพศหญิงจะต้องสร้างแรงดึงดูดทางเพศด้วยการตกแต่งตนเองให้สวยงามและสร้างความพึงพอใจให้แก่ฝ่ายชาย ฝ่ายชายเป็นเพศที่มีสิทธิในสังคมในการสร้างความสัมพันธ์เชิงรุกถูกดึงเข้าหา ซึ่งแสดงนัยของเพศในสังคมได้อีกทางหนึ่ง

2) ค่านิยมทางเพศด้านชีวภาพ เป็นค่านิยมเกี่ยวกับการคุมกำเนิดและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เรื่องการคุมกำเนิดเป็นความเชื่อเกี่ยวกับถ่วงยาง การตั้งครรภ์ โดยไม่พึงประสงค์ว่านหนึ่งเกิดจากลักษณะฝ่ายหญิงนั้นมีการป้องกันตนเองต่ำ ไม่ได้เตรียมตัวในการมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิดใช้วิธีการนับวัน เมื่อผิดพลาดจะใช้ยาคุมกำเนิดแบบฉุกเฉินซึ่งมีผลข้างเคียงค่อนข้างมาก ขณะที่ฝ่ายชายจะรับผิดชอบคุมกำเนิดขณะมีเพศสัมพันธ์

3) ด้านพฤติกรรมทางเพศ ภาพในเวปไซต์จะสื่อให้เห็นการแสดงออกทางเพศที่รับอิทธิพลจากแนวคิดตะวันตก มีการแสดงออกทางเพศอย่างชัดเจน ซึ่งอาจทำให้กลุ่มวัยรุ่นที่เข้ามาท่องอินเทอร์เน็ตกลายเป็นกลุ่มสมัยใหม่ทางเพศ มีความใฝ่รู้ในพฤติกรรมทางเพศ ผู้ชายมีความสนใจว่าทำอย่างไรผู้หญิงถึงจะชอบ ทำอย่างไรจึงจะเป็นคู่รักที่ดี การแสดงความพึงพอใจในเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ไม่ต้องเก็บซ่อนไว้

4) ค่านิยมทางเพศด้านเนื้อหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศเชิงสังคม เช่น การวางตัวของฝ่ายชาย หญิง จากเดิมการวางตัวของฝ่ายหญิงจากเป็นฝ่ายรับในความสัมพันธ์มากกว่าฝ่ายรุก รักนวลสงวนตัว การให้ความสำคัญของความบริสุทธิ์เริ่มเปลี่ยนแปลงไปคือ ชายหญิงจะเริ่มทดลองอยู่ด้วยกันก่อน แต่อย่างไรก็ยังยึดคติผิวเดียวเมียเดียว การให้ความสำคัญกับความบริสุทธิ์ยังมีอยู่บ้าง บางประเด็นฝ่ายหญิงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาฝ่ายชาย

แบบประเมินค่านิยมทางเพศของประพิมพร อันพาพรหม (2543) ประเมินค่านิยมทางเพศทั้งเพศหญิงและเพศชายประกอบด้วยข้อคำถาม 30 ข้อ ซึ่งประเมินค่านิยมทางเพศ 4 ด้านคือ ด้านชีววิทยาได้แก่ เรื่องการเปลี่ยนแปลงด้านกายวิภาคในเรื่องเพศ ด้านสุขวิทยาได้แก่ เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ด้านจิตวิทยาได้แก่ เรื่องความต้องการและความรู้สึกทางเพศ การระบายออกทางเพศ และด้านสังคมวิทยาได้แก่ เรื่องการเกี้ยวพาราสี การคบเพื่อนต่างเพศ การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การเลือกคู่ครอง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ข้อความที่ประเมินมีทั้งข้อความในแง่บวกและแง่ลบ แบบวัดแต่ละข้อมี 5 ตัวเลือกคือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีคะแนนค่านิยมทางเพศระหว่าง 30-150 คะแนน แปลผลคะแนนโดยการจัดกลุ่ม 2 ระดับคือ คะแนนระหว่าง 30-102 คะแนนจัดเป็นค่านิยมเชิงลบ และคะแนนระหว่าง 102.01-150.00คะแนนจัดเป็นค่านิยมเชิงบวก ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) เท่ากับ .85

อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) ได้สร้างเครื่องมือวัดค่านิยมทางเพศโดยให้ความหมายว่าเป็นความเชื่อของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติสิ่งๆที่ตนเองชอบ สนใจ และแสดงพฤติกรรมต่างๆที่จะมุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศในด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้ง 4 ด้าน ซึ่งได้แก่ 1) ลักษณะทางชีววิทยา (รูปลักษณ์ กายภาพ) 2) ลักษณะทางสุขวิทยา 3) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ 4) ลักษณะทางสังคมวิทยา วัดจากแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับจากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .2345 - .7654 และมีค่าความเชื่อมั่น .8653

แบบประเมินค่านิยมทางเพศของสร้อยวลัย สุขดา (2543) ประเมินค่านิยมทางเพศทั้งเพศหญิงและเพศชาย ประกอบด้วยข้อคำถามด้านบวกและด้านลบจำนวน 25 ข้อ ครอบคลุมเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการหรือคู่อุปถัมภ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ก่อนมีเพศสัมพันธ์ และการมีบุตรโดยที่ยังไม่พร้อมและต้องการทำแท้ง มีตัวเลือก 5 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ตอบจะมีคะแนนระหว่าง 25-125 คะแนน แปลผลคะแนนค่านิยมทางเพศ 2 ระดับได้แก่ ค่านิยมทางเพศเชิงบวกและค่านิยมทางเพศเชิงลบ โดยค่านิยมในเชิงลบมีคะแนนระหว่าง 25.00-85.00

และค่านิยมในเชิงบวกมีคะแนนระหว่าง 85.01-125.00 ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือใช้วิธีของครอนบาชได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78

สิริวรรณ ธัญญผล (2548) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศโดยให้ครอบครัวประเมินการรักษานวลสงวนตัว การพูดคุยเรื่องเพศ การแสดงออกทางเพศ การมีคู่อรัก และการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน โดยให้ตอบเองซึ่งมีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยค่อนข้างไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยที่สุด โดยแบบสอบถามค่านิยมทางเพศได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ .79 (ค่านิยมการรักษานวลสงวนตัวเท่ากับ .76 ค่านิยมการพูดคุยเรื่องเพศเท่ากับ .75 ค่านิยมการแสดงออกทางเพศเท่ากับ .87 ค่านิยมการมีคู่อรักเท่ากับ .73 ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานเท่ากับ .82) และแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 90

สุพัตรา บุญญานุกาพพงศ์ (2547) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งแบบวัดค่านิยมมีเนื้อหาครอบคลุม 6 ด้านได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อรัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่า ของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จำนวน 20 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Conbach ได้เท่ากับ 0.75

ดังนั้นค่านิยมทางเพศในการวิจัยครั้งนี้จึงหมายถึง เป็นการให้คุณค่า การยอมรับหรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และแสดงพฤติกรรมต่างๆที่จะมุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศ ซึ่งผู้วิจัยวัดจากองค์ประกอบ 4 ด้านได้แก่ 1) ลักษณะทางชีววิทยา (รูปลักษณ์กายภาพ) 2) ลักษณะทางสุขวิทยา 3) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ 4) ลักษณะทางสังคมวิทยา

2.7.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมทางเพศ

สิริวรรณ ธัญญผล (2548) ได้กล่าวถึงค่านิยมทางเพศว่าเป็นสิ่งที่เรียนรู้หรือเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อมรอบตัววัยรุ่น จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมทางเพศดังนี้

- 1) ครอบครัว เป็นสถาบันแรกในการปลูกฝังค่านิยมความเชื่อ บุคลิกภาพแก่เด็ก โดยการเรียนรู้และเลียนแบบอย่างจากบิดามารดา ค่านิยมทางเพศที่ครอบครัวปลูกฝังแก่บุตรสาวมักเป็นเรื่องการรักษานวลสงวนตัว การไม่ชิงสุกก่อนห่าม เรื่องเพศหรือการพูดคุยเรื่องเพศเป็นเรื่องสำหรับผู้ใหญ่หรือผู้ที่แต่งงานแล้วและการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นเรื่องที่ผิด
- 2) เพื่อน กลุ่มเพื่อนถือว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งโดยธรรมชาติวัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้ายตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกายหรือการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม
- 3) โรงเรียน มีความสำคัญเป็นอันดับสองรองจากครอบครัวในการปลูกฝังค่านิยมเชื่อเพศแก่เด็ก ซึ่งในปัจจุบันมีการให้ความรู้เรื่องเพศผ่านหลักสูตรวิชาต่างๆ เช่น สุขศึกษา สังคมศึกษา เป็นต้น โดยเน้นเรื่องการเรียนรู้สรีรวิทยา การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่นพฤติกรรม

ทางสังคม การเจริญและพัฒนาการทางเพศ การติดต่อกับเพศตรงข้าม การมีครอบครัวการอยู่ร่วมกัน ในสังคม และครูสามารถถ่ายทอดความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ บทบาทหน้าที่ทางเพศที่เหมาะสมแก่เด็กตามความจำเป็นอีกด้วย

4) ชุมชน มีอิทธิพลต่อเรื่องเพศทั้งทางบวกและทางลบ ค่านิยมความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมักจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันในชุมชน นอกจากนี้ความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุในสังคม เช่น สถานะบริวารที่พบเห็นได้ทั่วไป จะดึงดูดใจเด็กให้มีความอยากรู้อยากเห็น อยากรลอง และอาจมีพฤติกรรมหรือค่านิยมตามกลุ่มที่นิยมเที่ยวสถานบันเทิง

5) สื่อมวลชน เป็นตัวการสำคัญในการถ่ายทอดความรู้และค่านิยมทางเพศแก่วัยรุ่น โดยทั่วไปสื่อมวลชนเช่น โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ สิ่งตีพิมพ์ เป็นต้น ได้รับความนิยมมากเนื่องจากมีความคล่องตัว รวดเร็ว และให้ข้อมูลข่าวสารได้เร็วทันใจ สื่อเหล่านี้นอกจากช่วย ให้ความเพลิดเพลิน เพิ่มการรับรู้เรื่องต่างๆ แก่วัยรุ่นแล้ว อาจมีการนำเสนอพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมสำหรับสังคมไทย ได้ เช่น การถูกเนื้อต้องตัว การกอดจูบ การเล้าโลม หรือการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ วัยรุ่นอาจรับมาลอกเลียนแบบและนิยมชมชอบว่าทันสมัยมากกว่าที่จะศึกษาพฤติกรรมเหล่านั้นอย่าง ลึกซึ้ง ดังนั้น หากวัยรุ่นรับรู้ค่านิยมทางเพศจากสื่อโดยขาดการวิเคราะห์ไตร่ตรองหรือขาดผู้ช่วย ชี้แนะ อาจทำให้วัยรุ่นรับรู้ประสบการณ์ทางเพศที่ผิดๆ ได้

ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.8 การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับตนเอง ทำให้เป็นคนที่มีความ มุ่งมั่นมีความพยายามในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ทำให้เป็นคนที่มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและ ผู้อื่นที่ดีในด้านดี ไม่เหยียดหยามความรู้สึกของผู้อื่นให้ตกต่ำลงเป็นคนที่มีบุคลิกลักษณะที่ ดีสุขภาพจิตที่ดี ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลใดขาดการเห็นคุณค่าในตนเองก็จะทำให้เป็นคนที่ชอบโยนความผิดของ ตัวเองไปให้คนอื่น หากความผิดพลาดของผู้อื่นต้องการความเอาใจใส่และต้องการได้รับการยอมรับจาก คนอื่นสูง บุคคลประเภทนี้มักจะใช้ทุกวิถีทางและใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะทำ ให้ตนเองชนะ เป็นคน ชิมเศร้าสิ้นหวังในชีวิต เห็นแก่ตัวและมีความต้องการทางวัตถุสูง เป็นคนที่ไม่ชอบตัดสินใจและเป็นคน ที่ชอบผัดวันประกันพรุ่ง เป็นคนที่ชอบฟังผู้อื่นอยู่เสมอ ชอบคุยโอ้อวดเกินจริง ยิ่งร้ายไปกว่านั้นคนที่ ขาดการเห็นคุณค่าในตนเองยังเป็นคนที่พยายามฆ่าตัวตาย ดังเห็นได้จากทางหน้าหนังสือพิมพ์หรือ ทางวิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2540: 4-8) ซึ่งสอดคล้องกับ ชื่นทิพย์ อารีสมาน (2545: 53) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเองว่า มีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนิน ชีวิตได้อย่างมีความสุข สามารถกระทำการต่างๆ ได้อย่างประสบผลสำเร็จเนื่องจากมีความเชื่อมั่น ใน ความสามารถของตนสามารถเผชิญปัญหาที่ยากซับซ้อนได้มีความกระตือรือร้นเพื่อไปให้ถึงจุดหมาย

ยอมรับความจริง สามารถพูดถึงความล้มเหลวหรือข้อบกพร่องต่างๆ ของตนเองได้อย่างตรงไปตรงมา ยอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ คุณลักษณะดังกล่าวจะส่งผลให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตของตนเองอย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นไม่สร้างปัญหาแก่ผู้อื่น และสังคมจะเห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญจึงสมควรปลูกฝังความรู้สึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นในเยาวชนของชาติ ในการที่จะได้ บุคลิกภาพของคนไทยยุคใหม่ที่มีความตระหนักในคุณค่าของตนเอง เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถเผชิญปัญหาคิดได้อย่างมีระบบ แก้ปัญหาและอุปสรรคได้เป็นอย่างดี มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ซึ่งจะส่งผลต่อบุคคลอื่นของสังคมในทางที่ดีด้วย นอกจากนี้ รัศมี โพนเมืง ฮ่องหล้า (2543: 34) กล่าวสนับสนุนความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข สามารถกระทำการต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเอง จะเห็นว่าตนเองมีความสำคัญ มีความสามารถ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีกา ร์นับถือตนเองและผู้อื่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้มีสุขภาพจิตที่ดีและมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัวได้ดีจะเห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญยิ่ง สมควรที่จะต้องปลูกฝังความรู้สึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับ เด็กตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งเป็นการวางรากฐานทางบุคลิกภาพให้เด็กได้ตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง เสริมสร้างทศามเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถเผชิญกับปัญหา แก้ปัญหาและอุปสรรคได้เป็นอย่างดี ซึ่งความรู้สึกที่ดีต่อตนเองนี้จะส่งผลต่อผู้อื่นในทางที่ดีด้วย

บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเอง รู้ว่าตนเองมีคุณค่ามาก จะมีการประเมินตนเองในด้านดี แต่ถ้าบุคคลใดที่มีความรู้สึกว่ามีใครสนใจ ไม่ได้รับการยอมรับหรือทำอะไรแล้วไม่ประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า เมื่อเกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้นทำให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกันจึงมีผลต่อความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ของแต่ละบุคคล (Newman. 1986: 281-286)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข สามารถกระทำการต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จได้ บุคคลที่ เห็นคุณค่าในตนเอง จะเห็นว่าตนเองมีความสำคัญ มีความสามารถ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการนับถือตนเองและผู้อื่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้มีสุขภาพจิตดีและมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัวได้ดี จะเห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง สมควรที่จะต้องปลูกฝังความรู้สึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับเด็กตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งเป็นการวางรากฐานทางบุคลิกภาพให้เด็กได้ตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถเผชิญกับปัญหา แก้ปัญหาและอุปสรรคได้เป็นอย่างดี ซึ่งความรู้สึกที่ดีต่อตนเองนี้จะส่งผลต่อผู้อื่นในทางที่ดีด้วย

2.8.1 ความหมายและวิธีวัด

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของบุคคลเป็นการตัดสินคุณค่าของตน(Self) และการแสดงออกในรูปของทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากการที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยเฉพะอย่างยิ่งเชิงประเมินจากผู้อื่น โครงสร้างของตนจึงค่อยพัฒนาขึ้นเป็นภาพอัน

เกิดจากการรวมตัวของความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ของบุคคล (ลิขิต กาญจนามรณ. 2541: 51; อ้างอิงจาก Roger. 1951: 498-501) ทำให้บุคคลมีมโนภาพหรือความคิดต่อตนเองแล้วประเมินวัตนมโนภาพเหล่านั้น โดยอาศัยกระบวนการตัดสินคุณค่าของตนจากผลงาน ความสามารถ คุณลักษณะต่าง ๆ ตามมาตรฐานของค่านิยมส่วนตน ในที่สุดจึงพัฒนามาเป็นการเห็นคุณค่าในตนเองหรือการเห็นคุณค่าในตน (Self-Esteem) (Coopersmith. 1984) ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้หลากหลายดังนี้

แซสส์ (Sasse. 1978: 48) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองหมายถึง ความต้องการของบุคคลที่มีความรู้สึกถึงความสำคัญ หรือมีคุณค่าของตนเอง ความต้องการยอมรับ และการสนับสนุนจากผู้อื่นเพื่อที่จะทำให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเองส่วนคุเปอร์สมิท(Coopersmith. 1984: 5) ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลรับรู้และประเมินตนเอง แล้วแสดงออกในแง่ของการยอมรับตนเองหรือไม่ยอมรับตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงขอบเขตความเชื่อของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และควมมีคุณค่าของตนเอง รวมไปถึงการรับรู้จากการประเมินของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองซึ่งสามารถรับรู้ได้จากคำพูดและพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลนั้น

ชยาพร ลีประเสริฐ (2536: 44) ได้สรุปความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลพิจารณาประเมินตนเองและ พิจารณาตัดสินตน แล้วชี้ให้เห็นถึงขอบเขตความเชื่อที่บุคคลมีเกี่ยวกับตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และควมมีคุณค่าอันส่งผลให้บุคคลยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความนับถือตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องอัตวิสัยของบุคคลและพรทิพย์ ตั้งไชยวรรค์ (2540: 13) ได้สรุปความหมายการเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนตามทัศนะ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อตนเอง ในเรื่องความสามารถ ความสำคัญ การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จ และการยอมรับว่าตนเองมีค่าในสังคม รวมถึงการยอมรับจากบุคคลอื่น เช่น บิดามารดา ครู อาจารย์ และเพื่อน สอดคล้องกับอุมาพร ตรังคสมบัติ (2543: 11) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความคิดของบุคคลที่มีต่อตนเองว่า ตนเป็นคนที่มีคุณค่า มีความหมายและมีสิ่งที่ดีอยู่ภายในมีความพึงพอใจในตนเอง รักตนเอง รู้ว่าตนสามารถทำสิ่งที่ดีมีประโยชน์ได้ ไม่อิจฉาริษยา ไม่รู้สึกด้อยค่า มองว่าตนเองเก่ง มีความสามารถ ดังนั้นเขาจะมีความเชื่อมั่น กล้าคิด กล้าทำ กล้าเผชิญกับปัญหา ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

นอกจากนี้อรอุมา สงวนญาติ (2544: 10-11) ให้คำจำกัดความได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การพิจารณาตัดสินคุณค่าของตนเองตามความรู้สึก และทัศนคติที่มีต่อตนเองทั้งในด้านดีและไม่ดีในเรื่องต่างๆ เช่น การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จ การปฏิบัติตนเอง การพึ่งตนเอง คิดว่าตนเองมีค่าในสังคม ตลอดจนการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและสังคม สอดคล้องกับ รัตมี โพนเมืองหล้า (2543: 32) สรุปความหมายของ การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินตนเองตามความรู้สึกของตนเองว่าตนเองเป็นคนที่มีคุณค่า มีความสามารถ มีความสำคัญ มีการประสบความสำเร็จในการทำงาน รวมทั้งการยอมรับการเห็นคุณค่าจากคนในสังคมที่มีต่อตนเองตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อตนเอง มีความ มคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก มีความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองมองตนในแง่ดี ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกกับบุคคลอื่นในแง่ดีด้วย

ลินเด็นฟิลด์ (ประกาศนียบัตร โคมลิมิตรี. 2544: 32-33; อ้างอิงจาก Lindenfield. 1995: 4-9) ได้กล่าวถึงลักษณะของคนที่มีคุณค่าในตนเองสูง ดังนี้

1) สงบและรู้สึกผ่อนคลาย (Calm and Relaxed) สามารถควบคุมตนเองได้แม้เผชิญอยู่กับความยุ่งยากและความท้าทายที่หวาดกลัวอยู่ก็ตาม มักไม่ค่อยมีความเครียดปรากฏอยู่บนใบหน้าแม้ว่าผ่านการได้รับความกดดันสูงก็ตาม จะสามารถคืนสู่ความสงบได้อย่างรวดเร็ว

2) ดูแลตนเองอย่างดี (Well-Nurtured) มีความเป็นอยู่ที่ดีในเรื่องการดูแลตนเองและการออกกำลังกาย การไม่ทำลายตัวเองด้วยการละเลยสุขนิสัยที่ดีในการรับประทานอาหาร การนอนหลับ การดื่ม รวมทั้งการแต่งกายตนเองเป็นพิเศษ เมื่อเจ็บป่วยหรือตนเองอยู่ภายใต้ความกดดัน

3) มีพลังและจุดหมาย (Energetic and Purposeful) มีชีวิตชีวาทั้งร่างกาย และจิตใจ สนุกสนานกับการทำงานในหน้าที่อย่างกระตือรือร้นมีแรงจูงใจมีความคิดสร้างสรรค์ในการเปลี่ยนแปลงที่ดี

4) เปิดเผยและแสดงความรู้สึก (Open and Expressive) สามารถสื่อสารกันได้อย่างตรงไปตรงมา ทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทาง ซึ่งบ่งชี้ถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ทันทีและสามารถควบคุมหรือหยุดความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เมื่อต้องการ

5) คิดในทางที่ดีและมองโลกในทางที่ดี (Positive and Optimistic) มักไม่ค่อยมีความวิตกกังวลและความหวาดกลัวเมื่อพบความผิดพลาด ขณะที่กำลังเรียนรู้ประสบการณ์ที่ไม่ค่อยคุ้นเคย ก็สังเกตกระบวนการนั้นอย่างเปิดเผยและรู้สึกปลอดภัย เมื่อปลดปล่อยความตึงเครียดแล้วก็จะกลับมาแก้ปัญหาใหม่ และมองเห็นโอกาสในการแก้ปัญหาและพัฒนาสิ่งที่เขาสนใจ

6) มีความมั่นคงในตนเอง (Self-Reliant) สามารถที่จะกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างอิสระและเป็นตัวของตัวเอง พึ่งพาตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมีผู้อื่นคอยชี้แนะ

7) มีความสามารถในการเข้าสังคมและร่วมมือกับผู้อื่นได้ (Sociable and Co-operative) สามารถเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่มและสามารถประนีประนอม เพื่อความเข้าใจอันดีและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน บุคคลเหล่านี้สามารถชื่นชมความสำเร็จของผู้อื่นได้ อีกทั้งยังสนับสนุนให้กำลังใจในการพัฒนาตนเองของบุคคลอื่นอีกด้วยแม้จะก้าวไปสู่ผู้นำก็สามารถแบ่งปันพลังอำนาจได้อย่างเหมาะสม

8) มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Appropriately Assertive) สามารถยืนกรานความต้องการและสิทธิของตนได้

9) มีการพัฒนาตนเอง (Self-Developing) แม้บุคคลเหล่านี้จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แต่ก็ยังตรวจสอบตนเองอยู่เสมอ มีความสุขกับการได้รับรู้ข้อบกพร่องและความผิดพลาดของตนเอง อันจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น

จากความหมายที่กล่าวข้างต้นสรุปการเห็นคุณค่าในตนเองได้ว่า หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกที่ดี ๆ กับตนเองและมีความเห็นว่าตนเองมีความสำคัญและคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและคนในสังคม รับรู้ว่าคุณค่าในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเอง ซึ่งบุคคลจะเกิดความรู้สึกมั่นใจ รักตนเอง เห็นคุณค่าของตนเองและสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง

คูเปอร์สมิธ (ซีเนทิพย์ อารีสมาน. 2545: 58-59; อ้างอิงจาก Coopersmith. 1984: 5-6) ได้สร้างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง (Coopersmith Self Esteem Inventory) โดยใช้รูปแบบของการรายงานตนเอง เขาได้สร้างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ฉบับ คือ ฉบับนักเรียน (School Form) ฉบับสั้น (School Short Form) และฉบับผู้ใหญ่ (Adult Form) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนเหมาะสำหรับเด็กอายุ 8-15 ปี ลักษณะของแบบวัด เป็นข้อความที่รายงานตนเอง 50 ข้อ แบ่งออกเป็นหมวดต่างๆ คือ ตนโดยตรง ตนในสังคม พ่อแม่และทางบ้าน โรงเรียนและการศึกษา และหมวดการตอบไม่ตรงกับความเป็นจริง ต่อมา คูเปอร์สมิธ (Coopersmith. 1984: 5-6) ได้นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนมาดัดแปลงให้สั้นลงมีคำถามย่อยทั้งหมด 25 ข้อ มีการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนกับแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นได้ค่า .86 ต่อมาดัดแปลงภาษา และสถานการณ์ในข้อความของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นเป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองผู้ใหญ่ที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไปกับนักเรียนไฮสคูล และนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 647 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ แล้วหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ ได้ค่าสหสัมพันธ์สูงถึง .80 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธทั้ง 3 ฉบับวัดได้ในสิ่งเดียวกัน

สำหรับในประเทศไทยได้มีผู้นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียน มาใช้ในการวิจัยอย่างแพร่หลาย ชไมพร เจริญครบุรี (2546: บทคัดย่อ) กล่าวถึงแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่งานวิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลมากที่สุดคือแบบวัดของ คูเปอร์สมิธ (Coopersmith) ร้อยละ 50.75 รองลงมาคือแบบวัดของ โรเซนเบิร์ก (Rosenberg) ร้อยละ 34.33 แบบวัดของนิพนธ์ แจ้งเยี่ยม ร้อยละ 8.96 และแบบวัดของ นภาพร พุ่มพฤษ ร้อยละ 5.97 ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นตามแนวคิดของคูเปอร์สมิธ (Coopersmith. 1990) โดยเป็นแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับนักเรียนอายุ 8-15 ปี (The Coopersmith Self-Esteem Inventory School Form) ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อความทางบวกและข้อความทางลบ จำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็นด้านต่างๆ คือ การยอมรับนับถือตนเอง การได้รับการยอมรับจากเพื่อน การได้รับการยอมรับจากครอบครัว การได้รับการยอมรับจากโรงเรียน

ศกวรรณ กาญจนภักดิ์ (2549) ได้ให้นิยามเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ว่าหมายถึง การที่บุคคลรับรู้และประเมินตนเอง แล้วแสดงออกในแง่ของการยอมรับตนเองหรือไม่ยอมรับตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงขอบเขตความเชื่อของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และความมีคุณค่าของตนเอง รวมไปถึงการรับรู้จากการประเมินของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองซึ่งสามารถรับรู้ได้จากคำพูดและพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยองค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเอง 4 ด้านรวมทั้งสิ้น 40 ข้อ คือ

1) การยอมรับนับถือตนเอง (Self-Regard) หมายถึง การที่บุคคลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในด้านต่างๆ ดังนี้ ยอมรับในความสามารถที่ตนเองมีอยู่ มีความรู้สึกว่าคุณค่ามีความสำคัญต่อบุคคลรอบข้าง มีความเชื่อมั่นในเหตุผลและการกระทำของตนเอง มีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาและสภาพที่ตนเองเป็นอยู่ในปัจจุบัน 2) การได้รับการยอมรับจากเพื่อน (Peers Self-Regard) หมายถึง การที่บุคคลสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศได้ สามารถเข้าสมาคมพูดคุยกับผู้อื่นได้ สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองและเป็นที่ยอมรับในเพื่อน มีส่วนสำคัญในการทำกิจกรรมต่างๆ สามารถทำตนเองเป็นผู้นำของกลุ่มและได้รับความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี 3) การได้รับการยอมรับจากครอบครัว (Parent Self-Regard) หมายถึง การที่บุคคลสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับบุคคลภายในครอบครัวได้เป็นอย่างดี สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเอง และได้รับการยอมรับจากบุคคลในครอบครัว เป็นบุคคลที่คนในครอบครัวให้ความสำคัญและเห็นคุณค่า ได้รับการยอมรับและความเข้าใจจากทางบ้านเป็นอย่างดี และ 4) การได้รับการยอมรับจากโรงเรียน (School Self-Regard) หมายถึง การที่บุคคลสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้สอดคล้องกับความต้องการของครู อาจารย์ สามารถแสดงความสามารถและกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองให้เป็นที่ยอมรับแก่อาจารย์ สามารถมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นได้เป็นอย่างดี

ส่วนศินาพร แสงใส (2548) วัตถุประสงค์เห็นคุณค่าในตนเองโดยสร้างขึ้นตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow, 1970) โดยแบ่งการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองออกเป็น 5 ด้าน ตามแนวคิดของสุวรรณี พุทธิศรี และชัชวาล ศิลปะกิจ (2541) ใน ด้านสังคม (Social) ด้านการศึกษา (Academic) ด้านครอบครัว (Family) ด้านภาพลักษณ์ (Body Image) และด้านมุมมองรวม (Global)

สุวรรณี พุทธิศรี และชัชวาล ศิลปะกิจ (2541: 358 - 366) ได้สร้างแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ชื่อ The Five - Scale Test of Self - Esteem for Children (FSC) ฉบับภาษาไทย ประกอบด้วย ข้อคำถามจำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็น 6 กลุ่มๆ ละ 10 ข้อ ได้แก่ กลุ่มมุมมองรวม (Global Scale) กลุ่มการศึกษา (Academic Scale) กลุ่มภาพลักษณ์ (Body Scale) กลุ่มครอบครัว (Family Scale) กลุ่มสังคม (Social Scale) และกลุ่มคำถามลวง (Lies Scale)

คำตอบมี 3 ตัวเลือก คือ ฉันรู้สึกตลอดเวลา ฉันรู้สึกบางครั้ง ฉันแทบไม่รู้สึก โดยคิดคะแนนดังนี้ ถ้าเลือกฉันรู้สึกตลอดเวลาได้ 2 คะแนน ฉันรู้สึกบางครั้งได้ 1 คะแนน ฉันแทบไม่รู้สึกได้ 0 คะแนน แล้วนำแบบสอบถามไปใช้วัดกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ม.1 - ม.3 พบว่า มีค่าความเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยความสอดคล้องภายในของแต่ละแบบสอบถามแต่ละด้านที่ผ่านการปรับปรุงแล้วอยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 0.78

จากตั้งนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มี พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.9 ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ

2.9.1 ความหมายและการวัด

นักจิตวิทยาชาวอเมริกันชื่อจูเลียน โรท (Julian Rotte) เป็นผู้ที่ใช้ให้เห็นความสำคัญของจิตลักษณะประการหนึ่งของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อที่ว่า “ตนมีความสามารถในการทำนายความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุหนึ่งกับผลหนึ่ง และสามารถควบคุมผลของสาเหตุเหล่านั้น ” โดยเรียกว่า ความเชื่ออำนาจ (Locus of control) Rotter (1966) ได้อธิบายว่า ความเชื่ออำนาจของบุคคลแบ่งได้เป็น 2 ประเภท โดยบุคคลที่เชื่อว่า ผลดีหรือผลเสียต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนนั้น มีสาเหตุที่สำคัญมาจากการกระทำของตนเอง บุคคลเหล่านี้จะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่เรียกว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตน (Belief in internal locus of control of reinforcement) ส่วนบุคคลอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีความเชื่อว่า ผลดีหรือผลเสียที่เกิดขึ้นกับตนนั้น มีสาเหตุที่สำคัญมาจากโชคเคราะห์ ความบังเอิญ อำนาจของผู้อื่น หรือสาเหตุอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตน บุคคลประเภทนี้ถูกจัดอยู่ใน กลุ่มที่เรียกว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจนอกตน (Belief in external locus of control of reinforcement) หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ บุคคลประเภทนี้ เมื่อมีผลเสียเกิดขึ้นกับตน ก็มักจะกล่าวโทษผู้อื่น หรือสาเหตุอื่นๆ ที่ไม่ใช่การกระทำของตนว่า เป็นต้นเหตุของผลเสียนั้น (ดูเดือน พันธุมนาวิณ . 2549: 110)

โซโลมอนและโอเบอร์ลันเดอร์ (Solomon; & Oberlander. 1974: 119 - 123) ได้ให้ความหมายของความเชื่ออำนาจภายในตนว่าเป็นความเชื่อและการรับรู้ผลตลอดจนความต้องการควบคุมผลที่จะเกิดโดยพิจารณาว่าผลดังกล่าวนั้นเกิดจากทักษะความสามารถและความพยายามของตนเองหรือเป็นเพราะอำนาจโชคกลาง โอกาส หรือการกระทำของผู้อื่น ถ้าเป็นเพราะทักษะหรือความพยายามของตนจะเรียกว่าความเชื่ออำนาจภายในตน แต่ถ้าเชื่อว่าเกิดจากโชคกลางหรือบุคคลอื่นจะเรียกว่าความเชื่ออำนาจภายนอกตน

ความเชื่อหรือการรับรู้ของบุคคลที่ว่าผลใดๆ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งใด ถ้าบุคคลมีความเชื่อหรือรับรู้ผลหรือเหตุการณ์นั้นเป็นผลจากการกระทำของตน และสามารถควบคุมผลที่เกิดขึ้นได้มากก็จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นอำนาจในตน ในทางตรงข้ามบุคคลที่มีความเชื่อหรือรับรู้สิ่งใดๆ ที่เกิดขึ้นกับตนไม่ได้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำของตน ตนควบคุมไม่ได้ แต่เกิดจากอิทธิพลของอำนาจภายนอก เช่นโชค ดวง ความบังเอิญ อำนาจลึกลับ หรืออำนาจบุคคลอื่นๆ บุคคลประเภทนี้จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นอำนาจภายนอกตน (วันชัย ดนัยตโมนุท. 2536: 16) และดวงเดือน แซ่ตั้ง (2531: 32) ได้สรุปไว้ว่า ถ้าบุคคลใดเชื่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกิดจากทักษะ ความชำนาญ หรือความสามารถของตน และตนสามารถควบคุมผลที่เกิดขึ้นได้จะเป็นคนที่มีลักษณะความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนบุคคลที่เชื่อว่าผลที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากโชคกลาง เคราะห์กรรม และบุคคลอื่นๆ ซึ่งตนไม่สามารถควบคุมได้เป็นคนที่มีลักษณะเชื่ออำนาจภายนอกตนส่วนหนึ่ง ทองภักดี (2528: 5) ได้ให้ความหมายของ ความเชื่ออำนาจภายในตนว่า หมายถึงลักษณะบุคลิกภาพประเภท

หนึ่งของบุคคลที่เชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวต่างๆ ที่ตนประสบเกิดจากการกระทำของตนเอง และตนสามารถทำนายและควบคุมให้เป็นไปตามที่ตนต้องการได้มา ความเชื่อมั่นในตนเองยังเป็น บุคลิกภาพทางสังคมอย่างหนึ่งช่วยปลูกฝังและส่งเสริมให้กับเด็ก เพราะคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีบุคลิกภาพที่ตีมองโลกในแง่ดีและมีความรู้สึกปลอดภัย กล้าแสดงออกและสามารถปรับตนให้เข้ากับ สิ่งแวดล้อม และสวนา พรพัฒน์กุล (2520: 17) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของความเชื่อมั่นใน ตนเองว่าเป็นสิ่งที่แสดงว่าบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีความหมายต่อสังคม ถ้าบุคคลมีความ เชื่อมั่นในตนเองแล้วจะไม่นิ่งเฉยต่อสภาวะการณ์ต่างๆ ในสังคมของตนแต่จะเข้าไปมีส่วนร่วมตามสิทธิ และหน้าที่ที่ถูกต้อง ดังนั้นความเชื่อมั่นในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ ช่วยกระตุ้นให้ทุกคนกล้าแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นต่อทุกๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตตน และความมั่งคั่งของสังคม

สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว (2526: 16; อ้างอิงจาก Child Study Association of America. 1952: 185 - 186) บุคคลมีคุณสมบัติและบุคลิกภาพที่ดีจะมีความเชื่อมั่นในตนเองและรู้สึกว่าตนเองไม่ ถูกข่มขู่จากผู้อื่น ให้ความยุ่งยากใจลดลงหรือหมดไปอันเป็นผลทำให้มีความสามารถที่จะกระทำการ ต่างๆ ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น สามารถรับฟังความคิดเห็นหรือคำนิยามของผู้อื่นได้ด้วยลักษณะของคนที่มีความ ภาวะทางอารมณ์ส่วนบุคลิกภาพและเนลสัน (Muhlenkamp; & Nelson. 1981: 21) กล่าวว่าผู้ที่มีความ เชื่ออำนาจภายในตนไม่เพียงแต่จะมีความเชื่อในตนเองเท่านั้น แต่ยังมีหลีกเลี่ยงหรือต่อต้านความ เชื่ออำนาจภายนอกตนด้วย ส่วนผู้ที่เชื่ออำนาจภายนอกตนก็จะพยายามแสวงหาสิ่งที่คิดว่ามีอิทธิพล ต่อตนเองเอ็กแลนด์

นอกจากนี้ดูจเดือน พันธมนาวิน (2549: 110) กล่าวว่าความเชื่ออำนาจ ตามทฤษฎี ของ Rotter มีความใกล้เคียงหรือคาบเกี่ยวกับจิตลักษณะหลายประการในทฤษฎีอื่นๆ เช่น การรับรู้ ความสามารถในการกระทำ (Behavioral control) ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) ของ Ajzen ประสิทธิภาพแห่งตน หรือความเชื่อในสมรรถนะแห่งตน (Self-efficacy) ตาม ทฤษฎีของ Bandura และความรู้สึกแปลกแยก (Alienation) โดยเฉพาะ ความรู้สึกไร้ความหวัง (Hopelessness) ไร้การช่วยเหลือ (Helplessness) และ ไร้อำนาจ (Powerlessness) เป็นต้น

ความเชื่ออำนาจประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบ แรก ความสามารถในการทำนาย (Predictability) มี 3 ลักษณะ คือ 1) ทำนาย สาเหตุที่ถูกต้องและ น่าเชื่อถือได้ของผลหนึ่งๆ ว่าคืออะไร 2) ถ้าสาเหตุที่ตนทราบจากข้อ 1) นั้นปรากฏขึ้น จะทำนายได้ว่า ผลของสาเหตุดังกล่าวนั้นจะเป็นเช่นไร จะเกิดเมื่อใด และในปริมาณเท่าใด และ 3) ในทางกลับกัน ก็จะทำนายได้ว่า สาเหตุแท้จริงที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือได้ของผลเหล่านี้คืออะไร รวมเรียกอีกนัยหนึ่งว่า การ รับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุหนึ่งกับผลหนึ่งส่วนองค์ประกอบที่สอง ความเชื่อว่าตนสามารถควบคุม (Controllability) ให้ผลตามที่ต้องการได้ โดยเชื่อใน 3 ลักษณะ คือ 1) ถ้าต้องการให้ผลดีปรากฏขึ้นอีก หรือปรากฏในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ตนก็สามารถ ทำให้ผลดีนั้นเกิดขึ้นได้ด้วยความพยายามให้มากขึ้นของ ตนเอง 2) ถ้าต้องการหลีกเลี่ยงหรือลดผลเสียที่จะปรากฏ ตนก็สามารถป้องกันไม่ให้เกิดผลเสียนั้น ได้ด้วยตนเอง และ 3) เชื่อว่า “ทำมาก ย่อมได้ผลมาก และทำน้อย ย่อมได้ผลน้อย” ตลอดจน มีความเชื่อ

ว่า “ทำดี ย่อมได้ผลดีตอบแทน และทำชั่ว ย่อมได้ผลชั่วตอบแทน ” หรืออีกนัยหนึ่งคือ ความเชื่อเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมในทางพุทธศาสนานั้นเอง(ดูจเดือน พันธุมนาวิณ. 2549: 111)

ความเชื่ออำนาจในตนเกี่ยวกับสุขอนามัยเป็นแนวคิดหนึ่งที่สามารถอธิบายพฤติกรรม การป้องกันโรค บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนมักเป็นคนที่เชื่อว่าถ้าการมีสุขภาพดีเป็นผลมาจากการกระทำของตนเอง ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมอนามัยเป็นไปในทิศทางบวก บุคคลที่ไม่มีความเชื่ออำนาจใน ตน มักจะเชื่อว่าการมีสุขภาพดีขึ้นอยู่กับเคราะห์กรรม โชค ดังนั้นจึงเป็นบุคคลที่มีความเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้น และจะแสดงพฤติกรรมอนามัยในการป้องกันโรคที่ไม่เหมาะสม (วิล สวรรณพฤษา. 2546: 24)

2.9.2 การวัดความเชื่ออำนาจในตนด้านสุขภาพ

สำหรับการวัดความเชื่ออำนาจในตน (หรือนอกตน) มักมีการวัดองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) ความสามารถในการทำนายได้คือ การรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับผล นั้น (Predictability) และ 2) ความสามารถในการควบคุมการปรากฏและปริมาณของผลตอบแทนได้ (Controllability) โดยมักเป็นการวัดใน 2 ลักษณะ คือ 1) วัดแยกองค์ประกอบ และ 2) วัดทั้ง 2 องค์ประกอบพร้อมกัน นักวิชาการมีวัดความเชื่ออำนาจในตนในหลายลักษณะ เช่น ประการแรก เป็นการเสนอประโยค 2 ประโยค ประโยคที่หนึ่ง แสดงความเชื่อที่เป็นความเชื่ออำนาจนอกตน (External locus of control) ซึ่งจะได้คะแนน เท่ากับ 1 คะแนน และอีกประโยคเป็นประโยคที่แสดงความเชื่ออำนาจในตน (Internal locus of control) ซึ่งจะได้คะแนน เท่ากับ 0 คะแนน โดยให้ผู้ตอบเลือกระหว่าง 2 ประโยคนี้ว่า เห็นด้วยกับประโยคใด แล้วให้ขีดถูกลงหน้าข้อความนั้น โดยจะมีข้อความ ในทำนองนี้ 29 ข้อ ผู้ที่ได้คะแนนมาก เป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจนอกตนมาก (ความเชื่ออำนาจในตนน้อย) และผู้ที่ ได้คะแนนน้อย เป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนมาก (ความเชื่ออำนาจนอกตนน้อย) แบบวัดในลักษณะ นี้เป็นแบบวัดแบบดั้งเดิมที่ Rotter ใช้ ส่วนแบบวัดลักษณะที่สอง เป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า (Summated rating scales) ที่นักวิชาการในประเทศไทยนิยมใช้วัดความเชื่ออำนาจในตนในเชิงจิต ลักษณะโดยเสนอประโยคที่แสดงความเชื่ออำนาจในตนน้อย ซึ่งเป็นข้อความทางลบ หรือแสดงความ เชื่ออำนาจในตนมาก ซึ่งเป็นข้อความทางบวก พร้อมมาตร 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบแต่ละประโยค โดยให้ผู้ตอบอ่านประโยคแล้วเลือกตอบว่า ตนคิดว่าประโยคนี้เป็นจริงสำหรับ ตนในระดับมากน้อยเพียงใด สำหรับข้อความทางบวก ผู้ที่ตอบว่า “จริงที่สุด” จะได้ 6 คะแนน ไล่ลงไป จนถึง “ไม่จริงเลย” ได้ 1 คะแนน ส่วนข้อความทางลบ ผู้ที่ตอบว่า “จริงที่สุด” จะได้ 1 คะแนน ไล่ขึ้นไป จนถึง “ไม่จริงเลย” ได้ 6 คะแนน ดังนั้นผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้มาก จึงเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจใน ตนมาก (ดูจเดือน พันธุมนาวิณ. 2549: 116-117)

บุณภัท ตุลยะเสถียร (2550) ได้วัดความเชื่ออำนาจในตนโดยให้ความหมายว่าบุคคล ที่เชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวหรือความเป็นไปของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ตนประสบเกิดจากการกระทำของตนเอง รวมถึงเกิดจากทักษะความชำนาญ ความพยายามหรือความสามารถของตน โดยได้ ปรับข้อคำถามให้ข้อความกระชับรัดกุมและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและปรับให้เป็นมาตราส่วนประมาณ

ค่า (Rating Scale) 5 อันดับได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนน ตั้งแต่ 1 ถึง 5 คะแนน เลือกข้อที่มีค่าสหสัมพันธ์ตั้งแต่ .2 ขึ้นไปได้แบบสอบถามความเชื่ออำนาจภายในตนจำนวน 16 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น .71

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

2.10 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

เพื่อนถือว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งโดยธรรมชาติวัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้ายตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกาย หรือการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม วัยรุ่นจะใช้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนในการค้นหาความต้องการของตนเองหรือเอกลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งอาจมีอิทธิพลมากพอที่จะสนับสนุนหรือปฏิเสธค่านิยมของตัววัยรุ่นที่มีอยู่ก่อนแต่เดิม เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงกับเพื่อนสนิท เช่น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นต้น โดยประมาณร้อยละ 72 ทราบว่าเพื่อนเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ซึ่งการรับรู้นี้มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์และจำนวนคู่อที่มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น (Magnani, Karim, Weiss, Bond, Lemba; & Morgan. 2002) กลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะหันไปสู่วัยรุ่นของเพื่อนมากกว่า การยอมรับจากผู้ใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่าการยอมรับจากเพื่อนในวัยเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มเพื่อนก็ยังมียุทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย (สุมาลี สวยสะอาด. 2551: 29)

สุพัทธรา สุภาพ (2540: 36) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุด โดยเฉพาะสังคมปัจจุบันที่บุคคลมักยึดเอาเพื่อนเป็นแนวทางในการยึดหรือปฏิบัติตามกลุ่ม เพื่อนจะสอนให้รู้จักอำนาจที่ไม่เป็นส่วนตัว ให้วัยรุ่นได้ทดลองข้อกำหนดหรือ กฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อนจะถ่ายทอดระเบียบวิธีและคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการหรืออาจจะเป็นไปในรูปตรงข้ามส่วนเมตตา จงวรรณศิริ (2549: 33) กล่าวว่าพฤติกรรมของกลุ่มจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการคล้ายตามทุกเรื่อง เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มต้องการให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย จึงมีการทำกิจกรรมต่างๆ คล้ายคลึงกันเพื่อคงความสัมพันธ์ที่ดีของสมาชิกในกลุ่มไว้ กลุ่มเพื่อนจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ชักชวนให้เข้าไปในทุกเรื่อง รวมไปถึงเรื่องเพศด้วย เพราะวัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศและการศึกษาของ สุชา จันทร์เอม (2542: 153-154; อ้างอิงจาก สุมาลี สวยสะอาด . 2551: 29) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรั้ว นรารวดเร็วเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อับหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำเพื่อความโก้ เก๋และเพื่อให้เกิดเป็นจุดเด่นขึ้นนั้น จะ

ขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม ดังนั้นการคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลที่จะชักจูงนักเรียนไปสู่การมีพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

2.10.1 การวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

จิราภรณ์ เทพหนู (2540) ได้สร้างเครื่องมือวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนโดยการศึกษา จากงานวิจัยและแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา เป็นแบบวัดที่ถามการเรียนรู้ บทบาทการอยู่ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งแรงสนับสนุนผลักดันจากเพื่อนด้านต่างๆ ทั้งการสมาคม คำนิยม ที่จะมีผลต่อการดื่ม แอลกอฮอล์ มาสร้างมาตรวัดแบบประเมินค่าโดยมีมาตรวัด 5 หน่วย จาก “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ถึง “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ข้อคำถามที่ใช้มี 15 ข้อ มีทั้งเชิงบวก และเชิงลบ โดยมีค่า ความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .78

สุมาลี สายสะอาด (2551) ได้สร้างแบบวัดอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนจากนิยามปฏิบัติการ และความเหมาะสมกับสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยถามถึงปริมาณการรับรู้จากการสังเกตเห็นหรือ รับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่การเที่ยวสถานบันเทิง ที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มสุราหรือของมีเมา และดูสื่อที่กระตุ้นกามารมณ์ ซึ่งเป็น แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือ เอาบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่างแต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตรวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยข้อความจะมีทั้งข้อความทั้ง ทางบวกและทางลบแบบวัดนี้มีข้อคำถาม 11 ข้อ พิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 11 - 66 คะแนน มีค่า อำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่า อยู่ระหว่าง .69 ถึง .90 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .96

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นคล้อยตามให้เกิดการเลียนแบบ และสามารถส่งผลให้เกิดการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

สรุป จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยง ทางเพศทั้งหมด พบว่ามีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 10 ปัจจัยคือ 1) เพศ 2) ระดับการศึกษา 3) การมีคู่อรัก 4) ความรู้เรื่องเพศ 5) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 7) ค่านิยมทางเพศ 8) การเห็นคุณค่าในตนเอง 9) ความเชื่ออำนาจแห่งตนด้านสุขภาพ และ 10) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อ พฤติกรรมทางเพศ จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานในข้อที่ 11 ว่า ปัจจัยด้านเพศ ระดับการศึกษา การมี คู่อรัก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การ

เห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครได้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

วัยรุ่นโดยเฉพาะนักศึกษาเป็นวัยที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุดจะเห็นจากงานวิจัยต่อไปนี้

ประพิมพ์ร อัมพาพรหม (2543) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.3 มีค่านิยมทางเพศเชิงลบ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 79.5 โดยใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 78.8 เคยจับมือถือแขนกับคูรักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 52.7 เคยกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 และเคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 8.2 และค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทุกพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีลักษณะทางประชากรที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ ได้แก่ เพศ และประเภทของโรงเรียนโดยลักษณะประชากรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน และประเภทโรงเรียน การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และแหล่งความรู้เรื่องเพศที่ได้รับ การใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับเพศและที่พักของนักเรียนการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับเพศและสายวิชาที่เรียน การจับมือถือแขนกับคูรักหรือเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียนและประเภทของโรงเรียน และ การกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียนและประเภทของโรงเรียน โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม จะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราตี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน อย่างน้อย 2-3 ครั้ง/สัปดาห์ เช่นการเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยวัยรุ่นชายใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ปวีณา สายสูง (2541: 2) พบว่าสัดส่วนของเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าเพศหญิงโดยพบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ

อังสนา บุญธรรม (2535: 55) ได้ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนชายที่ดื่มสุร่าบ่อยๆ จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่ไม่เคยดื่มหรือดื่มเป็นครั้งคราว นอกจากนี้พบว่า การอ่านหนังสือไป หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอย่างน้อยอาทิตย์ละครั้งจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่อ่านประมาณเดือนละครั้งหรือน้อยกว่า และพบว่ากา รดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอาทิตย์ละครั้งจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศเดือนละครั้ง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฑามาต นุชนารถ (2531: 75) ที่พบว่า การอ่านหนังสือลามกหรือดูภาพยนตร์ อนาจารการมีเพศสัมพันธ์ต่างๆ หรือ ดูจากภาพยนตร์หรือเทปโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ กรองทิพย์ จันแยม (2538: 29) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น พบว่าสื่อมวลชนที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับมากที่สุด คือ สื่อโทรทัศน์รองลงมา คือ นิตยสาร ตามลำดับ และเนื้อหาที่มีการเปิดรับมากที่สุดคือ รายการบันเทิง โดยจาก การศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับความสัมพันธ์ของชาย-หญิง ก่อนการสมรสว่าควรกอดจูบและเ้าโลมกันได้ แต่การมีเพศสัมพันธ์กันนั้น ค่าเฉลี่ยของการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนระวีวรรณ กัณวี (2547: 70-78) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะ ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลย สถานภาพการพักอาศัย การมีแบบอย่างจากเพื่อนเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ และการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบประชาธิปไตย สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิง ได้ร้อยละ 75.30 และการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลย การมีแบบอย่างจากเพื่อนเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ และสถานภาพการพักอาศัย พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลยกับสถานภาพการพักอาศัย โดยวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมสั่งสอนแบบปล่อยปละละเลยมากและวัยรุ่นที่อาศัยอยู่หอพักกับเพื่อนหรืออยู่คนเดียวมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลยมาก แต่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและมากกว่ากลุ่มอื่น แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอื่นๆ

ฐิยาพร กัณดาธน์วัฒน์ (2546) พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ได้แก่การควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต ส่วนเมตตา จงวรรณศิริ (2549) พบว่ากิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงได้ และศศิภาณุฉณ์ เชียงทอง (2543) พบว่าการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การมีความคาดหวังในความสามารถของตนเอง การมีความคาดหวังในการตอบสนองต่อการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ มีความตั้งใจและพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศมากกว่าผู้ที่ไม่มีความตั้งใจ และสุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550)

พบว่าความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และศักดา สามูล (2545) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาสวนใหญ่ร้อยละ 86.8 มีค่านิยมทางเพศที่ศทางบวก ในข้อความค่านิยมทางเพศด้านลบ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศหลายคนเป็นการแข่งขันเพื่อแสดงความสามารถในด้านเพศ การถูกเนื้อต้องตัวกับคู่รักจนถึงขั้นกอดจูบเป็นสิ่งที่ทำได้อย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ และการใช้ถุงยางอนามัยใช้เพื่อการคุมกำเนิดอย่างเดียวเท่านั้น ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่านักศึกษาสวนใหญ่ร้อยละ 97.2 เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 88.4 และมีการใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึทางเพศร้อยละ 76.8 3. เมื่อเปรียบเทียบค่านิยมทางเพศระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง พบว่าส่วนใหญ่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่เพศหญิงมีค่านิยมทางเพศดีกว่าเพศชาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

จันทนา เชาว์วิทยา (2545: 40) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการปรับสินไหม การควบคุมตนเอง และการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ ที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมราชานิตตามาศูวิทยา อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนจำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่มกลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มที่ 1 ใช้การปรับสินไหม กลุ่มที่ 2 ใช้การควบคุมตนเอง และกลุ่มที่ 3 ใช้การเสริมแรงแบบ ดี อาร์ เอ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมลดลงหลังจากได้รับการปรับสินไหม การควบคุมตนเองและการเสริมแรงแบบ ดี อาร์ เอ แต่ลดลงไม่แตกต่างกัน

คมคาย อนุจันทร์ (2538: 53) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 16 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การควบคุมตนเองและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมที่ขัดกันพบว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

นิตยาภรณ์ ดั่งเรื่อง (2540: 80) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้การควบคุมตนเองกับการใช้สัญญาเงื่อนไขเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลสังฆรักษ์ประชาอุทิศ จ.นครศรีธรรมราช พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงภายหลังการควบคุมตนเอง และได้รับการใช้สัญญาเงื่อนไข

ศตวรรษ เทศศรีเมือง (2535: 48-52) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรี ราชนูทิศ จังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็น กลุ่มที่ได้รับการควบคุมตนเอง 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการชี้แนะจำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีความ ขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่า นักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

ส่วนฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการ เสี่ยงทางเพศพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองสามารถทำนายตัวแปรพฤติกรรมป้องกัน การเสี่ยงทางเพศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสุมาลี สวยสะอาด (2550: 69) พบว่าลักษณะมุ่ง อนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบและสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมความเสี่ยง ทางเพศได้

งานวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ

สิริวรรณ ธัญญผล (2548) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และ เปรียบเทียบค่านิยมทางเพศของสตรีวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่างกัน สังกัดกรมอาชีวศึกษา และคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2547 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดแพร่พบว่าสตรีวัยรุ่น ส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นด้วยกับการมีค่านิยมรักษานวลสงวนตัว แต่ในส่วนการพูดเรื่องเพศและการ แสดงออกทางเพศกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรสามารถทำได้อย่างเปิดเผยมีส่วนน้อยไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่เห็น ด้วยกับค่านิยมการมีคู่อรัก และค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานสามารถทำ ได้ได้อย่างเสรีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10.6 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย กว่า 18 ปี ร้อยละ 83.7 ไม่ใช่ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ทุกครั้ง และร้อยละ 13.9 มีคู่นอนมากกว่า 1 คน กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีค่านิยมทางเพศต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ (ค่านิยมรักษานวลสงวนตัว, $p < .001$, ค่านิยมการมีคู่อรัก, $p < .001$, ค่านิยมการมี เพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน, $p < .001$, ค่านิยมการแสดงออกทางเพศ, $p < .01$ และค่านิยมการพูดเรื่องเพศ, $p < .01$) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าค่านิยมทางเพศมีผลต่อพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นแตกต่างกัน

สุพิตรรา บุญญาอนุภาพพงศ์ (2547) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอาชีวศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อรัก ได้แก่ การยอมรับ ค่านิยมทางเพศในกลุ่ม เพื่อน ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 20.8 ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ระดับการศึกษา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และ อาชีพของมารดา ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 23.0 ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนสมรส ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และอาชีพของบิดา ซึ่งทำนายค่านิยม ดังกล่าวได้ร้อยละ 36.1 ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ ได้แก่ การยอมรับค่านิยม

ทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 27.3 ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการทำแท้ง ได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดาและมารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 14.2 และปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา และเพศ ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 25.4

ศักดิ์ดา สามูล (2545) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอ กชน กรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 86.8 มีค่านิยมทางเพศทิศทางบวก ในข้อความค่านิยมทางเพศด้านลบได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศหลายคนเป็นการแข่งขันเพื่อแสดงความสามารถในด้านเพศ การถูกเนื้อต้องตัวกับคู่รักจนถึงขั้นกอดจูบเป็นสิ่งที่ทำได้ อย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ และการใช้ถุงยางอนามัยใช้เพื่อการคุมกำเนิดอย่างเดียวเท่านั้น ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 97.2 เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 88.4 และมีการใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศร้อยละ 76.8

3. เมื่อเปรียบเทียบค่านิยมทางเพศระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง พบว่าส่วนใหญ่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่เพศหญิงมีค่านิยมทางเพศดีกว่าเพศชาย

อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมทางเพศพบว่าพฤติกรรม การเปิดรับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่อทางอินเทอร์เน็ตสามารถทำนายค่านิยมทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานครได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย คือ .469) เนื้อหาในภาพรวมของการเปิดรับสื่อแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นเปิดรับเนื้อหาทางเพศมากที่สุดคือเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ เช่น เรื่องราวเทคนิคบนเตียง รองลงมาได้แก่ความสัมพันธ์ทางเพศเชิงสังคม เช่น การจีบกัน การใช้ชีวิตคู่ ถัดมาได้แก่เนื้อหาเกี่ยวกับสุขภาพทางเพศเช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ เนื้อหาที่น้อยที่สุดเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับรูปลักษณ์ทางกายได้แก่ รูปร่างหน้าตา

การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยใน กรุงเทพมหานครและในส่วนภูมิภาคกลับพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีค่านิยมทางเพศ ในเชิงบวก และ นักศึกษาหญิงมีค่านิยมทางเพศดีกว่านักศึกษาชาย (สร้อยวัลย์ สุขดา, 2543) แต่การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานครทั้งเพศหญิงและชายพบว่า ค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทุกพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนส่วนใหญ่มีค่านิยมทางเพศในเชิงลบ (ประพิมพ์พร อันภาพรหม. 2543)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

พิชามญชุ์ วรินทักษะ (2549) ได้วิจัยการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อป้องกัน พฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นพบว่าหลังได้รับการอบรมวัยรุ่นมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อป้องกัน พฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามสมุสาสิทธิ์ สวดยสะอาด (2551) กลับพบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศส่วนเสันต์ แต่งสุวรรณ

และคนอื่นๆ (2541: 8) ได้ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะสามารถเผชิญปัญหาได้ในระดับดีและมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในเกณฑ์ที่ถูกต้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตนเองด้านสุขภาพ

งานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่ออำนาจในตนเองด้านสุขภาพนั้นมีผู้ศึกษาไว้หลายคน เช่น การศึกษาของ สุวารีวรรณ กิจสมัคร (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพ ความเชื่อ อำนาจควบคุมทางสุขภาพกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันมะเร็งปากมดลูกของสตรีหลังคลอดในโรงพยาบาลราชวิถีกลุ่มตัวอย่างเป็นสตรีหลังคลอดที่มาพักพื้นที่ตึกสามัญสูติกรรมหลังคลอด จำนวน 310 คน ผลการศึกษาพบว่าสตรีหลังคลอดที่มีอายุมาก จะมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันมะเร็งปากมดลูก ซึ่งสตรีหลังคลอดกลุ่มนี้เชื่อว่าการมารับการตรวจ รักษาและการปฏิบัติตัวตามคำแนะนำของแพทย์อย่างถูกต้องจะสามารถช่วยป้องกันมะเร็งปากมดลูกได้ และงานวิจัยของสปีค (กรรณิการ์ พัฒนผลดุงวิทยา . 2542: 37; อ้างอิงจาก Speak. 1987: 25-30) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจภายใน- ภายนอกตน การรับรู้ภาวะสุขภาพ ปัจจัยประชากร และพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ ผลการศึกษาพบว่าผู้สูงอายุที่มีการศึกษาน้อยมีความ เชื่อ ว่า ภาวะสุขภาพเป็นผลมาจากโชคชะตาหรือความบังเอิญ สอดคล้องกับการศึกษาของ ยงยุทธ พึ่งวงศ์ญาติ (2528) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจดูแลรักษา ตนเองเมื่อเจ็บป่วย ของชาวชนบทในจังหวัดขอนแก่น โดยศึกษากับกลุ่มหัวหน้าครัวเรือนของชาวชนบทในจังหวัดขอนแก่นพบว่าการตัดสินใจดูแลรักษาสุขภาพตนเองของชาวชนบทส่วนใหญ่ใช้ข้อมูลข่าวสารจากผู้ ที่อยู่ในกลุ่มอาชีพ สาธารณสุข นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพ และพบว่า ความเชื่อระบบแพทย์พื้นบ้านมีความสัมพันธ์ทางลบกับการตัดสินใจดูแลรักษาสุขภาพตนเองเมื่อเจ็บป่วย ในงานวิจัยนี้ความเชื่อในระบบแพทย์พื้นบ้านเป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ไร้ตัวตนและข่าวสารข้อมูลจากกลุ่มอาชีพสาธารณสุข จะเป็นสิ่งที่ตนสามารถนำมาปฏิบัติ เมื่อเกิดการเจ็บป่วยได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุวารีวรรณ กิจสมัคร (2539: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพ ความเชื่ออำนาจ ควบคุมทางสุขภาพกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันมะเร็งปากมดลูกของสตรีหลังคลอด ผลการศึกษาพบว่า สตรีหลังคลอดที่มีระดับการศึกษาสูงจะ มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพ(วินัย รอดไพร, เพ็ญศรี กระหม่อมทอง และ ชนกานต์ ด่านวนกิจเจริญ. 2551: online; อ้างอิงจาก จิราภรณ์ ตามประวัติและจินตนา พึ่งโพธิ . 2547) เรื่องการพยายามสร้างความตระหนักในการ เห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิงเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยเฉพาะทัศนคติทางเพศในการรักนวล สงวนตัวพบว่า การสร้างความตระหนักเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ช่วยให้วัยรุ่นหญิงที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศ ความรู้สึกในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในทางที่ดีขึ้น เกิดความพร้อมที่จะปฏิบัติตนที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร บุคคลที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เมื่อได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่เหมาะสม คือ การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งอาศัยหลักการเสริมแรงเพื่อพัฒนากระบวนการ

ตัดสินใจภายในจิตใจ สร้างความตระหนักจะนำไปสู่การมีทัศนคติทางเพศในการรักษามวลสวณตัวที่เหมาะสมได้ดีกว่าผู้ที่มีความพร้อมทางสติปัญญาต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

จุฑามาศ นุชนารถ (2531: 76-80) ได้ศึกษาถึงการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก หรือการดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท การดูภาพยนตร์ทัศนหรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปวีณา สายสูง (2541) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนและหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 61.9 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับและยังพบว่ามีการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่เป็นสิ่งพิมพ์หรือวีดิทัศน์ร่วมด้วย โดยที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าสื่อที่เป็นวีดิทัศน์ช่วยกระตุ้นความรู้สึกทางเพศได้มากที่สุดร้อยละ 80.7 นอกจากนี้ อิทธิพลการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่อริกลั่นส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเริงรมย์หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างด้วยและงานของบาร์ว (Brown) (1982: 121-133) พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้รับความกดดันจากกลุ่มเพื่อนอย่างมากในด้านวิธีการแต่งกายสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศ และการร่วมกิจกรรมทางสังคมเช่น การออกนัด (Dating) และการไปงานสังสรรค์ ส่วนนพพร พานิชสุข (2522: 67-73) ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการดูภาพโป๊ และการเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับนักเรียนหญิงนั้นแหล่งความรู้มาจากครูและเพื่อนสนิท ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศนักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการปรึกษาเพื่อนสนิทมากกว่าพ่อแม่ ส่วนนักเรียนหญิงต้องการปรึกษาพ่อแม่มากกว่า สำหรับทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชนนั้นนักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหนังสือต้องห้ามและภาพยนตร์มีส่วนทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศและในทำนองเดียวกัน

นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ของเยาวชนหญิง โดยเยาวชนหญิงที่มีการพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีความรู้เรื่องเพศดีกว่าพูดคุยกับคนอื่น อย่างไรก็ตามในวัยรุ่นชายไม่พบความแตกต่างระหว่างการพูดคุยกับเพื่อนและคนอื่น สุมาลี สวยสะอาด (2550: 30) ในเรื่องวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย ผลจากการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ วัยรุ่นที่อยู่ใน 5 ภูมิภาคของประเทศไทยผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุราสูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราตี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน อย่างน้อย 2-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์ เช่น การเล่นดนตรีการเดินทางเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยวัยรุ่นชายใช้เวลาว่างใน

การทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง ซึ่งสรุปได้ว่า เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากกลุ่มเพื่อน และวัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยวัยรุ่นชายจะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

โบลสดาดและจอห์นสัน (Boldstad; & Johnson. 1972: 443-454) ใช้กระบวนการควบคุมตนเองในการลดพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 1 และ 2 จำนวน 37 คน ที่มีพฤติกรรมก่อนวัยอันได้แก่ พูดคุยเสียงดัง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับอนุญาต ตีเพื่อนในชั้นเรียน ลูกจากที่นั่งหรือวิ่งเล่นในชั้นเรียน ผลปรากฏว่า การฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนมากกว่าการเสริมแรงจากภายนอก

บอลลาร์ดและกลินน์ (Bellerd; & Glynn. 1975: 387-398) ทำการศึกษาผลของการสังเกตบันทึกและประเมินผลตนเองที่มีต่อพฤติกรรมทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย (on-task behavior) และสัมฤทธิ์ผลในวิชาเขียนเรียงความของนักเรียนระดับ 3 จำนวน 14 คน ผลการทดลองพบว่า การให้นักเรียนสังเกตบันทึกและประเมินตนเองร่วมกับการให้การเสริมแรงตนเองทำให้พฤติกรรมทำงานตามที่ได้รับมอบหมายและสัมฤทธิ์ผลในการเขียนประโยค คำกริยา คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์เพิ่มขึ้นจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะที่ทำการสังเกต บันทึกและประเมินผลงานโดยไม่ให้การเสริมแรงตนเอง

ซากอตสกี แพตเตอร์สันและเลปเปอร์ (Sagotasky. Patterson; & Lepper. 1978: 242-253) ทำการศึกษาผลของการตั้งเป้าหมายและการสังเกตตนเองต่อพฤติกรรมการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย (on-task behavior) และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 จำนวน 67 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ (1) กลุ่มที่ใช้วิธีการตั้งเป้าหมาย (2) กลุ่มที่ใช้วิธีการสังเกตตนเอง (3) กลุ่มควบคุมผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่สังเกตตนเองมีพฤติกรรมการทำงานตามครูสั่งและมีความก้าวหน้าในบทเรียนคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีการตั้งเป้าหมายไม่มีความก้าวหน้าทั้งพฤติกรรม การทำงานตามครูสั่งและความก้าวหน้าในบทเรียนคณิตศาสตร์

โอลิมเปีย และคณะ (Olympia; & others. 1944: 85-99) ได้ใช้วิธีการจัดการตนเอง ซึ่งเป็นเทคนิคของการควบคุมตนเองลักษณะหนึ่งเพิ่มพฤติกรรมการทำงานบ้านให้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้อง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 16 คน ที่มีปัญหาในการทำการบ้านจากการรายงานของผู้ปกครอง โดยทำการทดลองในวิชาคณิตศาสตร์แล้วแบ่ง กลุ่มทดลองออกเป็น 4 ทีม แต่ละทีมจะร่วมประชุมอภิปรายกันและร่วมกันวางแผนเพื่อหาวิธีที่จะทำการบ้านให้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้องเพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มจากวิธีเตือนตนเองสอนตนเอง ประเมินตนเอง และขั้นสุดท้ายได้รับการเสริมแรงตนเองเมื่อ

สามารถปฏิบัติได้บรรลุตามเป้าหมายที่ ได้ร่วมกันวางไว้ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนสามารถ
ทำการบ้านให้เสร็จและถูกต้องเพิ่มมากขึ้น

เคลย์และเคลลี (Kahle; & Kelley. 1994: 275-290) ได้ศึกษาเรื่องการทำกรบ้านของ
เด็กในวิชาคณิตศาสตร์ เปรียบเทียบระหว่างวิธีการจัดการตนเองโดยให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายด้วย
ตนเองกับวิธีให้ผู้ปกครองควบคุมดูแลพฤติกรรมของเด็กในการทำกรบ้าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
เกรด 2-4 แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกให้กำหนดเป้าหมายด้วยตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2
ฝึกอบรมผู้ปกครองให้คอยควบคุมการทำกรบ้านของเด็กแล้วบันทึกในแบบบันทึก แล้วให้ผู้วิจัยตรวจสอบ
ในแต่ละวันที่เด็กทำการบ้าน ส่วนกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกใดๆ ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการ
ทดลองพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 เด็กสามารถพัฒนาความถูกต้องของการบ้านมากขึ้นกว่ากลุ่มทดลอง
ที่ 2 ส่วนอัตราการทำการบ้านเสร็จสมบูรณ์เพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มี
อัตราการเพิ่มขึ้นในการทำการบ้าน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การวิจัย เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ทำการเก็บข้อมูลในกลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในระดับ ปวช. และ ปวส. ที่มี สถานศึกษาตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 2) ลักษณะและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4) การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จากสถานศึกษา 21 แห่ง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34,958 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, ข้อมูลเมื่อ 15 กันยายน 2552: online) ซึ่ง สามารถแสดงข้อมูลของจำนวนนักศึกษาในแต่ละสถานศึกษาได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรจำแนกตามขนาดสถานศึกษา

ลำดับ ที่	สถานศึกษา	ขนาด สถานศึกษา	จำนวน
1	กาญจนภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง	เล็ก	513
2	วิทยาลัยเทคนิคดุสิต	เล็ก	435
3	วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ	เล็ก	815
4	วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี	เล็ก	89
5	วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	เล็ก	270
6	วิทยาลัยสารพัดช่างสี่พระยา	เล็ก	263
7	วิทยาลัยการอาชีพกาญจนภิเษกหนองจอก	ปานกลาง	1,727
8	วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ	ปานกลาง	1,123

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ ที่	สถานศึกษา	ขนาด สถานศึกษา	จำนวน
9	วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาราม	ปานกลาง	1,233
10	วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง	ปานกลาง	1,297
11	วิทยาลัยอาชีวศึกษารนบุรี	ปานกลาง	1,980
12	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	ปานกลาง	1,567
13	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ	ปานกลาง	1,085
14	วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกหนองจอก	ใหญ่	2,264
15	วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	ใหญ่	2,323
16	วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	ใหญ่	2,289
17	วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ	ใหญ่	2,065
18	วิทยาลัยพณิชยการเซตุน	ใหญ่	3,461
19	วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	ใหญ่	4,247
20	วิทยาลัยพณิชยการบางนา	ใหญ่	3,898
21	วิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย	ใหญ่	1,085
รวม			34,958

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 406 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมดโดยใช้สูตรของ ยามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2535:296; อ้างจาก Yamane, 1967:886) ซึ่งจากการคำนวณพบว่าต้องใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 395 คน เพื่อความเหมาะสมผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 420 คน

ขั้นตอนที่ 2 แบ่งชั้นภูมิของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ขนาดของสถานศึกษาเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ได้แก่ สถานศึกษาขนาดเล็ก (จำนวนนักศึกษาน้อยกว่า 1,000 คน) สถานศึกษาขนาดกลาง (จำนวนนักศึกษายู่ระหว่าง 1,001-2,000 คน) และสถานศึกษาขนาดใหญ่ (จำนวนนักศึกษา มากกว่า 2,000 คน)

จากนั้นจึงดำเนินการสุ่มอย่างง่าย จากสถานศึกษาแต่ละขนาด จำนวนขนาดละสถานศึกษา ได้วิทยาลัยพัฒนวิชาการเซตุนพิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศกาญจนภิเษก วิทยาลัยช่างทอชหลวง เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 3 เมื่อได้สถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 แห่งแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการแบ่งชั้น ภูมิอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้ระดับช่วงชั้นและปีที่ศึกษาเป็นเกณฑ์ ได้ระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 และระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1, 2 จากนั้นจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับช่วงชั้นและปีของแต่ละสถานศึกษา ในลักษณะของการกำหนดสัดส่วน (proportional to sign) ดังแสดงได้ตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดสถานศึกษาช่วงชั้นและปีที่ศึกษา

สถานศึกษา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส.		รวม
	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 1	ปี 2	
กาญจนภิเษกวิทยาลัยช่างทอชหลวง (ขนาดเล็ก)	23	23	24	35	35	140
วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ (ขนาดกลาง)	23	23	24	35	35	140
วิทยาลัยพัฒนวิชาการเซตุน (ขนาดใหญ่)	23	23	24	35	35	140
รวม	69	69	72	105	105	420

ขั้นตอนที่ 4 ดำเนินการสุ่มตัวอย่างนักศึกษา โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random Sampling) ตามจำนวนตัวอย่างที่กำหนดในแต่ละกลุ่มย่อย

ลักษณะและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 8 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลได้แก่ เพศ ระดับที่ศึกษาอยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การมีคูรัก

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

ตอนที่ 8 แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

โดยมีรายละเอียดของเครื่องมือในแต่ละตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล ได้แก่

1) เพศ ซึ่งแบ่งเป็น 2 เพศคือเพศชายและเพศหญิง

2) ระดับการศึกษา ได้แก่ ปวช. ปี 1-3 และ ปวส. ปี 1-2

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้นักศึกษาระบุเกรดเฉลี่ยสะสมในปีการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งเกณฑ์ของการแบ่งคะแนนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งได้ดังนี้ (ไพรินท์ ต่ำค่า. 2550)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง หมายถึง มีระดับเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลาง หมายถึง มีระดับเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ หมายถึง มีระดับเกรดเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.00

4) การมีคูรััก แบ่งเป็น ไม่มีคูรััก มีคูรัักคนเดียว มีคูรัักหลายคน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ถามถึงการปฏิบัติตนของนักศึกษาที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา การไม่ใช้ยาเสพติด การไม่คูรัักที่กระตุ้นและช่วยการอารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่ แต่ต้องเพศตรงข้ามในเชิงซู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพ ศ ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ แต่ละข้อของแบบสอบถามประกอบด้วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) เมื่อเพื่อนสนิทหรือแฟนชวนหนีเรียนไปเที่ยวฉันจะพูดเตือนให้เปลี่ยนใจ

....6.....5.....4.....3.....2.....1....

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบสอบถาม พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนนและลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย

ของกลุ่มแสดงว่ามีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประมาณปริมาณความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การรู้จักอดใจรอได้และสังเกตเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงเกิดความใส่ใจจดทนที่จะทำเมื่อมีความเหมาะสมโดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของ ดวงเดือน พันธุนาวัน (2540) และสุมาลี สวยสะอาด (2550) ในการวัดการมุ่งอนาคตควบคุมตนของนักศึกษา

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) ฉันมักจะไม่หักห้ามใจตนเองเมื่อรู้ว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นผิดจารีตประเพณี

....65.....4.....3.....2.....1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

แบบสอบถามการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนนั้น ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของ ดวงเดือน พันธุนาวัน(2540) ซึ่ง แบบสอบถามมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามสูงแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามต่ำแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีความเสี่ยงการมุ่งอนาคตควบคุมตนอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีความเสี่ยงการมุ่งอนาคตควบคุมตนอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีความเสี่ยงการมุ่งอนาคตควบคุมตนอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 4 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประมาณการให้คุณค่าการยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของนักศึกษาที่จะมุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศ ซึ่งผู้วิจัยวัดจากองค์ประกอบ 4 ด้านได้แก่ 1) ลักษณะทางชีววิทยา (รูปลักษณ์ กายภาพ) 2) ลักษณะทางสุขวิทยา 3) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ 4) ลักษณะทางสังคมวิทยา

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) ผู้หญิงที่มีหน้าอกใหญ่ดูเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์

....65.....4.....3.....2.....1....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน แบบสอบถาม ค่านิยมทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนนและลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้ คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีค่านิยมทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีค่านิยมทางเพศต่ำ โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์.

2538)

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีความค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีความค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีความค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยวัดความรู้สึกที่ดีๆ กับตนเองและมีความเห็นว่าคุณค่าในตนเองมีความสำคัญและคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและคนในสังคม รับรู้ว่าคุณค่าในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเอง ซึ่งบุคคลจะเกิดความรู้สึกมั่นใจ รักตนเอง เห็นคุณค่าของตนเองและสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง วัดโดยมาตราประเมินค่า 6 ระดับ แต่ละข้อของแบบสอบถามประกอบด้วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ที่พัฒนามาจากศกวรรณ กาญจนภักดิ์ (2549) และ ศิณภาพร แสงใส (2548) แบ่งเป็น 4 องค์ประกอบได้แก่ 1) การยอมรับนับถือตนเอง 2) การได้รับการยอมรับจากเพื่อน 3) การได้รับการยอมรับจากครอบครัว 4) การได้รับการยอมรับจากโรงเรียน

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) ข้าพเจ้าไม่ชอบตนเอง

....65.....4.....3.....2.....1....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน แบบสอบถาม การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนนและลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้ คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก

โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์ . 2538)

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประมาณความตระหนักว่าภาวะสุขภาพของตนไม่จะเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเองหรือการที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นว่าอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุสำคัญมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตนโดยตนเองเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับสุขภาพให้เป็นไปตามความต้องการได้

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) ถ้าคุณนอนยืนยันว่าไม่เป็นโรคก็ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัย

....65.....4.....3.....2.....1.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน แบบสอบถามความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพนี้ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนนและลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้ คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบสอบถามต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์ . 2538)

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 7 แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการและความเหมาะสมกับสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยถามถึงปริมาณการรับรู้แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของเพื่อนมาเป็นแบบอย่างจากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้แก่ การเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการตะแคงเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มสุราหรือของมีเมา และดูสื่อที่กระตุ้นกามารมณ์ แต่ละข้อของแบบสอบถามประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตรวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยข้อความจะมีทั้งข้อความทั้งทางบวกและทางลบโดยปรับปรุงจากนิยามและเครื่องมือวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศของสุมาลี สวายสะอาด (2550)

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) เพื่อนของฉันไปไหนมาไหนกับแฟนเสมอ

....65.....4.....3.....2.....1.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้า เป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้จากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้จากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่ำ

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์ . 2538)

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามามีอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามามีอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามามีอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 8 แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความรู้ความเข้าใจ การวิเคราะห์และประเมินในเรื่องกายวิภาคและสรีระวิทยาของระบบสืบพันธุ์เพศชาย เพศหญิง สุขวิทยาเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ฮอโมนเกี่ยวกับเรื่องเพศ การมีสมรรถภาพทางเพศ ซึ่ง

แบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก คือ ก. ข. ค. และ ง. โดยมีข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว โดยปรับปรุงใช้แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศของสุภัตรา พรหมเศรษฐ์ (2550) และ เมตตา จงวรรณศิริ (2549)

ตัวอย่างข้อคำถามได้แก่

(0) ข้อใดเป็นพฤติกรรมที่ฝ่ายชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนหญิง

- ก. หาโอกาสอยู่ตามลำพังเพื่อปรึกษาหารือ
- ข. ปฏิบัติตัวอย่างสุภาพบุรุษให้เกียรติและจริงใจต่อเพื่อนหญิง
- ค. แสดงความสนิทสนมโดยจับมือถือแขนและถูกเนื้อต้องตัว
- ง. แสดงความเป็นผู้ชายด้วยการเอาใจผู้หญิงทุกคนที่คุยด้วย

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อถ้านักศึกษาตอบถูกจะได้คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และตอบผิดจะได้ 0 คะแนน แล้วรวมคะแนนจากการทำแบบทดสอบทั้งหมด

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 0.00 -8.00 คะแนน หมายความว่า มีความรู้เรื่องเพศในระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ย 8.01 -15.00 คะแนน หมายความว่า มีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 15.01 -21.00 คะแนน หมายความว่า มีความรู้เรื่องเพศในระดับสูง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างไปหาคุณภาพของเครื่องมือตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

1. หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย ผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมสุขภาพ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรม ตรวจสอบว่าข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการจะวัดหรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ความรู้เรื่องเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาว่าข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่วัดหรือไม่ โดย กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 17)

เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด	ให้คะแนน +1
เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่	ให้คะแนน 0
เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด	ให้คะแนน -1

นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Congruence) ซึ่งผลการตรวจสอบความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญพบว่าอยู่ในช่วง 0.2-1.0 โดยสามารถแสดงรายละเอียดของแต่ละเครื่องมือได้ดังนี้

ตาราง 3 ค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

	จำนวนข้อ คำถาม	ค่า IOC ที่ได้	จำนวนข้อ ที่ผ่านเกณฑ์ IOC
พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ	30	0.4 – 1.0	21
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	26	0.2 – 1.0	11
ค่านิยมทางเพศ	24	0.8 – 1.0	20
การเห็นคุณค่าในตนเอง	53	0.2 – 1.0	29
ความเชื่ออำนาจภายในในตนด้านสุขภาพ	21	0.2 – 1.0	13
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	14	0.8 – 1.0	14
ความรู้เรื่องเพศ	31	0.4 – 1.0	21

ในแต่ละข้อถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาไม่สามารถนำไปใช้ได้ โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับข้อคำถามในบางข้อด้วย

2. การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index) โดยนำเครื่องมือแต่ละฉบับที่ได้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน จากนั้นนำเครื่องมือมาวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับหักค่าคะแนนข้อนั้นออก (Corrected Item-total correlation) หรือค่าอำนาจจำแนกโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3. การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับกลุ่มที่ใช้ในการวิเคราะห์อำนาจจำแนก นำการตอบจากแบบสอบถามทุกฉบับไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha -coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 125) ผลการวิเคราะห์อำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นมีดังนี้

ตาราง 4 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม	จำนวน ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความ เชื่อมั่น
พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ	21	0.30 - 0.69	0.85
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	11	0.25 - 0.60	0.75
ค่านิยมทางเพศ	20	0.20 - 0.82	0.90
การเห็นคุณค่าในตนเอง	29	0.20 - 0.65	0.83
ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ	13	0.20 - 0.77	0.75
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	16	0.65 - 0.84	0.95
ความรู้เรื่องเพศ	21	0.21 - 0.74	0.85

ข้อคำถามที่ใช้ได้จะต้องมีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.2 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 125)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานครที่เปิดสอนระดับ ปวช. และ ปวส. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการทดสอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้พร้อมทั้งรับแบบสอบถามกลับคืน ซึ่งผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม พ.ศ. 2553
3. ผู้วิจัยตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับให้มีความสมบูรณ์เพื่อทำการบันทึกข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือแล้วคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์
2. ตรวจสอบให้คะแนนข้อความแต่ละข้อของเครื่องมือแต่ละชุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ค่าร้อยละ ในส่วนที่ 1 ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และการมีคูรัก

4. วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ความรู้เรื่องเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ต่อพฤติกรรมทางเพศและแปลผลระดับของตัวแปรพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศโดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีความถี่คุณลักษณะนั้นอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีความถี่คุณลักษณะนั้นอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีความถี่คุณลักษณะนั้นอยู่ในระดับมาก

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศ และระดับการศึกษา โดยใช้สถิติที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

6. เปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการมีคูรััก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจแห่งตนด้านสุขภาพ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 - 10 ตามลำดับ

7. วิเคราะห์ความสามารถในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ของปัจจัยด้านเพศ ระดับการศึกษา การมีคูรััก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน Stepwise (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 11

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาระดับปริญญาโทที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาระดับปริญญาโทที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ในการนำเสนอ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
df	แทน	ค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
p	แทน	โอกาสความน่าจะเป็น (Probability)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
Male	แทน	เพศชาย
NON-LOVER	แทน	การไม่มีคู่อุปการะ
FUOR	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
SEVA	แทน	ค่านิยมทางเพศ
SELF	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเอง
FRI	แทน	อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาระดับปริญญาโทครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ส่งผลต่อของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน ของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสามารถในการทำนายของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด จำนวน 420 ตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการ เก็บรวบรวมข้อมูล กลับมาได้ 406 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 96.66 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามปัจจัย เพศ ระดับการศึกษา การมีคูรัก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ได้ผลดังปรากฏตามตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา การมีคูรัก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	175	43.10
	หญิง	231	56.90
	รวม	406	100
ระดับการศึกษา	ปวช	215	52.96
	ปวส	191	47.04
	รวม	406	100
การมีคูรัก	ไม่มีคูรัก	152	37.44
	มีคูรักคนเดียว	164	40.39
	มีคูรักหลายคน	86	21.18
	ไม่ระบุ	4	0.99
	รวม	406	100

ตาราง 5 (ต่อ)

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ระดับต่ำ	8	2.00
	ระดับปานกลาง	122	30.00
	ระดับสูง	189	46.60
	ไม่ระบุ	87	21.40
รวม		406	100

จากตาราง 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 56.90 และศึกษาอยู่ในระดับ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 52.96 ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง มีคู่รักคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 40.39 รองลงมาคือ ไม่มีคู่รัก 37.44 ในขณะที่มีคู่รักหลายคน อยู่ที่ร้อยละ 21.18 และส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 46.55 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.56

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ระดับของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามปัจจัย ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และความรู้เรื่องเพศ โดยการแสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัจจัย ได้ผลดังปรากฏตามตาราง 6 - 12

ตาราง 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของพฤติกรรมป้องกันการ
เสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	6	1.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	222	54.70
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	178	43.80
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.23 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.77 อยู่ในระดับปานกลาง		
หลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	18	4.40
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	251	61.85
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	137	33.75
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.11 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.80 อยู่ในระดับปานกลาง		
ไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมาและการไม่ใช้ยาเสพติด		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	38	9.40
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	121	29.80
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	247	60.80
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.70 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.24 อยู่ในระดับมาก		
ไม่คูสื้อที่กระตุ้นและยั่วกามารมณ์		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	55	13.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	78	19.25
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	273	67.25
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.40 อยู่ในระดับมาก		

ตาราง 6 (ต่อ)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
หลักเลี้ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	23	5.70
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	206	50.70
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	177	43.60
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.03 อยู่ในระดับปานกลาง		
ไม่แต่งงานเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	124	30.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	148	36.50
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	134	33.00
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.55 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.48 อยู่ในระดับปานกลาง		
หลักเลี้ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม เพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	44	10.85
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	197	48.50
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	165	40.65
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.25 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.16 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 6 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันการเลี้ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 54.70 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23 (S=0.77) โดยสามารถอธิบายรายด้านตามค่าเฉลี่ยได้ดังนี้

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณืเลี้ยงอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 61.85 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.11 (S=0.80)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ดื่มสุราหรือของมีเมาและการไม่ใช้ยาเสพติดอยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 60.80 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.70 (S=1.24)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุคมารมณือยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 67.25 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.67 (S= 1.40)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 50.70 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.19 (S= 1.03)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ตะตองเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาวอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 36.50 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.55 (S= 1.48)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบย อารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 48.50 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.25 (S= 1.16)

ตาราง 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n = 406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	4	1.00
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	281	69.20
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	121	29.80
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.97 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.61 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 7 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 69.20 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.97 (S=0.61)

ตาราง 8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของค่านิยมทางเพศของ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ค่านิยมทางเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	59	14.55
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	260	64.00
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	87	21.45
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.59 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.91 อยู่ในระดับปานกลาง		

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัย	จำนวน	ระดับของปัจจัย
ลักษณะทางชีววิทยา		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	130	32.00
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	198	48.80
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	78	19.20
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.39 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.28 อยู่ในระดับปานกลาง		
ลักษณะทางสุขวิทยา		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	137	33.70
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	165	40.65
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	104	25.65
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.35 อยู่ในระดับปานกลาง		
ลักษณะพฤติกรรมทางเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	91	22.40
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	222	54.70
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	93	22.70
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.13 อยู่ในระดับปานกลาง		
ลักษณะทางสังคมวิทยา		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	63	15.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	234	57.65
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	109	26.85
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.98 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 8 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับของค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 64.00 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.59 (S=0.91) โดยสามารถอธิบายรายด้านตามค่าเฉลี่ยได้ดังนี้

นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะทางรูปลักษณ์ กายภาพอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 48.80 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39 (S= 1.28)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะทางสุขวิทยาอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 40.65 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.37 (S= 1.35)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 54.70 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 (S= 1.13)

นักศึกษา ส่วนใหญ่ มีลักษณะทางสังคมวิทยาอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 57.65 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.72 (S=0.98)

ตาราง 9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
การเห็นคุณค่าในตนเอง		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	6	1.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	195	48.00
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	205	50.50
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.72 อยู่ในระดับปานกลาง		
ยอมรับนับถือตนเอง		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	12	3.00
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	165	40.60
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	229	56.40
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.80 อยู่ในระดับมาก		
ได้รับการยอมรับจากเพื่อน		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	15	3.70
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	229	56.40
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	162	39.90
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.14 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.82 อยู่ในระดับปานกลาง		

ตาราง 9 (ต่อ)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ได้รับการยอมรับจากครอบครัว		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	31	7.60
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	142	35.00
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	233	57.40
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.02 อยู่ในระดับมาก		
ได้รับการยอมรับจากสถานศึกษา		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	75	18.45
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	187	46.10
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	144	35.45
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.75 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.20 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 9 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ใน ระดับมากคิดเป็นร้อยละ 50.50 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.30 (S=0.72) โดยสามารถอธิบายรายด้านตามค่าเฉลี่ยได้ดังนี้

นักศึกษาส่วนใหญ่มีการยอมรับนับถือตนเองอยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 56.40 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.46 (S=0.80)

นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 56.40 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.14 (S= 0.82)

นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการยอมรับจากครอบครัวอยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 57.40 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.40 (S= 1.02)

นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการยอมรับจากสถานศึกษา อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 46.10 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.75 (S= 1.20)

ตาราง 10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเชื่ออำนาจภายในตนเอง ด้านสุขภาพของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	16	3.90
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	252	62.10
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	138	34.00
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.02 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 0.81 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 10 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพ อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 62.10 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02 (S=0.81)

ตาราง 11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	61	15.00
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	195	48.00
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	150	37.00
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.10 อยู่ในระดับปานกลาง		
การไม่เที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	95	23.40
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	190	46.80
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	121	29.80
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.29 อยู่ในระดับปานกลาง		

ตาราง 11 (ต่อ)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
การไม่แตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	125	30.80
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	181	44.60
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	100	24.60
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.35 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.58 อยู่ในระดับปานกลาง		
การไม่สนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	139	34.20
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	166	40.90
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	101	24.90
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.32 อยู่ในระดับปานกลาง		
การไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมา		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	87	21.40
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	132	32.50
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	187	46.10
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.36 อยู่ในระดับปานกลาง		
การไม่ดูสื่อที่กระตุ้นการมรณ		
ระดับน้อย (1.00 – 2.67)	71	17.50
ระดับปานกลาง (2.68 – 4.33)	152	37.50
ระดับมาก (4.34 – 6.00)	183	45.00
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.14 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 1.34 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 11 พบว่านักศึกษา ส่วนใหญ่ มีระดับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 48.00 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.89 (S=1.10) โดยสามารถอธิบายรายด้านตามค่าเฉลี่ยได้ดังนี้

การไม่เที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย ของนักศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 46.80 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.67 (S=1.29)

การไม่แตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ ของนักศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 44.60 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.35 (S= 1.58)

การไม่สนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ ของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.90 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.40 (S= 1.32)

การไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมา ของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 46.10 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17 (S= 1.36)

การไม่ดูสื่อที่กระตุ้นการมรณของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 45.00 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.14 (S= 1.34)

ตาราง 12 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรู้เรื่องเพศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=406)

ปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้เรื่องเพศ		
ระดับต่ำ (0.00 – 8.00)	61	15.00
ระดับปานกลาง (8.01 – 15.00)	195	48.00
ระดับสูง (15.01 – 21.00)	150	37.00
ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 12.54 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) = 3.94 อยู่ในระดับปานกลาง		

จากตาราง 12 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศ อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 48.00 (S=3.94)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามปัจจัยเพศ ระดับการศึกษา การมีคูรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ ความรู้เรื่องเพศ ได้ผลดังปรากฏตามตาราง 13 - 31

ตาราง 13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศ (n=406)

เพศ	n	\bar{X}	S	t	p-value
ชาย	175	3.98	0.74	5.95*	0.001
หญิง	231	4.43	0.74		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่านักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 3.98 (S = 0.74) และหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 4.43 (S = 0.74) ซึ่งเมื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติพบว่านักศึกษามีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ตาราง 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรระดับการศึกษา (n=406)

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S	t	p-value
ปวช.	215	4.27	0.80	1.01	0.31
ปวส.	191	4.19	0.74		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่านักศึกษาในระดับ ปวช. มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 4.27 (S = 0.80) และนักศึกษาระดับ ปวส. มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 4.19 (S = 0.74) ซึ่งเมื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติ พบว่านักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยการมีคูรััก (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	77.82	2	38.91	96.07*	<0.001
ภายในกลุ่ม	162.41	401	0.41		
รวม	240.24	403			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่านักศึกษาที่มีจำนวนคูรัักแตกต่างกัน มี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีจำนวนคูรัักแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 16

ตาราง 16 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการมีคูรัักด้วยวิธีการของเซฟเฟ

การมีคูรััก	\bar{X}	ไม่มีคูรััก	มีคูรัักคนเดียว	มีคูรัักหลายคน
		4.66	4.31	3.44
ไม่มีคูรััก	4.66	-	-	-
มีคูรัักคนเดียว	4.31	-0.350*	-	-
มีคูรัักหลายคน	3.44	-1.22*	-0.87*	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการมีคูรัักด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่ไม่มีคูรัักมี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มีคูรัักคนเดียว และมีคูรัักหลายคนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีคูรัักคนเดียวมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีคูรัักหลายคนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ตามปัจจัยความรู้เรื่องเพศ (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	9.403	2	4.702	8.178 *	<0.001
ภายในกลุ่ม	231.684	403	.575		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 พบว่านักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Scheffe's method) ได้ผลดังตาราง 18

ตาราง 18 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความรู้เรื่องเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ความรู้เรื่องเพศ		ระดับต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับสูง
	\bar{X}	3.93	4.25	4.42
ระดับต่ำ(0.00 – 8.00)	3.93	-	-	-
ระดับปานกลาง(8.01 – 15.00)	4.25	.32*	-	-
ระดับสูง(15.01 – 21.00)	4.42	.49*	.17	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความรู้เรื่องเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับสูงมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลางมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (n=319)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	35.172	2	17.586	39.303*	<0.001
ภายในกลุ่ม	141.393	316	.447		
รวม	176.564	318			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่านักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ(multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 20

ตาราง 20 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	\bar{X}	ระดับปานกลาง	ระดับต่ำ	ระดับสูง
		3.83	3.95	4.51
ระดับปานกลาง	3.83	-	-	-
ระดับต่ำ	3.95	.12	-	-
ระดับสูง	4.51	.68*	.56	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงมี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	67.034	2	33.517	77.605*	<0.001
ภายในกลุ่ม	174.053	403	.432		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Scheffe's method) ได้ผลดังตาราง 22

ตาราง 22 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน	\bar{X}	ระดับน้อย		
		ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ระดับน้อย	3.31	-	-	-
ระดับปานกลาง	3.98	.67	-	-
ระดับมาก	4.85	1.54*	.87*	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน ในระดับ มาก มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่า นักศึกษาที่มี ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน ในระดับปานกลาง และระดับน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยค่านิยมทางเพศ (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	83.608	2	41.804	106.980*	<0.001
ภายในกลุ่ม	157.479	403	.391		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 พบว่านักศึกษาที่มี ค่านิยมทางเพศ แตกต่างกัน มี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 ที่ว่านักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 24

ตาราง 24 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรค่านิยมทางเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ค่านิยมทางเพศ		ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
	\bar{X}	3.56	4.12	5.02
ระดับน้อย	3.56	-	-	-
ระดับปานกลาง	4.12	.56*	-	-
ระดับมาก	5.02	1.46*	.90 *	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรค่านิยมทางเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีค่านิยมทางเพศในระดับมากมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มี ค่านิยมทางเพศ ในระดับปานกลาง และระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีค่านิยมทาง

เพศในระดับปานกลางมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มี ค่านิยมทางเพศ ในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ตามปัจจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	7.176	2	3.588	6.182 *	.002
ภายในกลุ่ม	233.911	403	.580		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 พบว่านักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 8 ที่ว่านักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 26

ตาราง 26 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยวิธีการของเซฟเฟ

การเห็นคุณค่าในตนเอง	ระดับปานกลาง	ระดับน้อย	ระดับมาก
\bar{X}	4.09	4.27	4.37
ระดับปานกลาง	-	-	-
ระดับน้อย	.18	-	-
ระดับมาก	.28*	.10	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมากมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	47.375	2	23.687	49.279*	<0.001
ภายในกลุ่ม	193.712	403	.481		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 พบว่านักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 9 ที่ว่านักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 28

ตาราง 28 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ		ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ	\bar{X}	3.80	4.00	4.71
ระดับน้อย	3.80	-	-	-
ระดับปานกลาง	4.00	.20	-	-
ระดับมาก	4.71	.91*	.71 *	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรความเชื่ออำนาจภายในตน ด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนในระดับมากมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดีกว่านักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจภายในตน ในระดับ น้อยและระดับ ปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (n=406)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	72.642	2	36.321	86.897 *	<0.001
ภายในกลุ่ม	168.445	403	.418		
รวม	241.087	405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 พบว่านักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 10 ที่ว่านักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ได้ผลดังตาราง 30

ตาราง 30 การทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อ พฤติกรรมทางเพศ	\bar{X}	ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ระดับน้อย	3.57	-	-	-
ระดับปานกลาง	4.05	.48*	-	-
ระดับมาก	4.74	1.17*	.69*	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 พบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศด้วยวิธีการของเซฟเฟ นักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศในระดับมากมีพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศในระดับน้อยและระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรม

ทางเพศในระดับปานกลางมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสามารถในการทำนายของ ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการทำนายของปัจจัย เพศ ระดับการศึกษา การมีคู่อรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และความรู้เรื่องเพศ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการทดสอบพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ปรากฏผลดังตาราง 31

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ (RISK) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปร	Unstandardized		Standardized	P-value
	Coefficients		Coefficients	
	B	SE	(β)	
(Constant)	.651	.209		0.002
เพศชาย (MALE)	-.159	.055	-.102	0.004
การไม่มีคู่อรัก (NON-LOVER)	.269	.054	.169	<0.001
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FUOR)	.291	.049	.237	<0.001
ค่านิยมทางเพศ (SEVA)	.296	.037	.349	<0.001
การเห็นคุณค่าในตนเอง(SELF)	.173	.035	.161	<0.001
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ(FRI)	.150	.030	.213	<0.001

R Square = 0.657

จากตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศด้วยวิธี Stepwise พบว่าตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเรียงลำดับตามสัมประสิทธิ์การทำนายได้แก่ ค่านิยมทางเพศ ($\beta = .349$) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ($\beta = .237$) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ($\beta = .213$) การไม่มีคู่อรัก ($\beta = .169$) การเห็นคุณค่าในตนเอง ($\beta = .161$) และเพศชาย ($\beta = -.102$) โดยตัวแปรทั้ง 6 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 65.70 โดยเขียนสมการในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\text{RISK} = .349(\text{SEVA}) + .237(\text{FUOR}) + .213(\text{FRI}) + .169(\text{NON-LOVER}) + .161(\text{SELF}) \\ - .102(\text{MALE})$$

จากสมการข้างต้น อธิบายได้ว่าพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายได้ด้วยตัวแปรค่านิยมทางเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การไม่มีคูรักร การเห็นคุณค่าในตนเอง และเพศชาย โดยตัวแปรทั้ง 6 ตัว สามารถร่วมกันทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 65.70 และตัวแปรแต่ละตัวจะมีขนาดอิทธิพล ซึ่งสามารถอธิบายเป็นรายตัวแปรได้ดังนี้

1. ตัวแปรค่านิยมทางเพศ ($\beta = .349$) อธิบายได้ว่า การที่นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีค่านิยมทางเพศเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเปลี่ยนแปลงไป .349 หน่วยในทิศทางเดียวกัน

2. ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ($\beta = .237$) อธิบายได้ว่า การที่นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเปลี่ยนแปลงไป .237 หน่วยในทิศทางเดียวกัน

3. ตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ($\beta = .213$) อธิบายได้ว่า การที่นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเปลี่ยนแปลงไป .213 หน่วยในทิศทางเดียวกัน

4. การไม่มีคูรักร ($\beta = .169$) อธิบายได้ว่า การไม่มีคูรักรของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ส่งผลให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครดีขึ้น .169 หน่วย

5. ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเอง ($\beta = .161$) อธิบายได้ว่า การที่นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีการเห็นคุณค่าในตนเองเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเปลี่ยนแปลงไป .161 หน่วยในทิศทางเดียวกัน

6. เพศชาย ($\beta = -.102$) อธิบายได้ว่า การเป็นเพศชายของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ส่งผลให้พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแยกลง .102 หน่วย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
2. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
3. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนคู่รักแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
4. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
5. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
6. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
7. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
8. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
9. นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

10. นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

11. ปัจจัยด้านเพศ ระดับการศึกษา การมีคู่อรัก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายใน ตนด้านสุขภาพ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จากสถานศึกษา 21 แห่ง จำนวน 34,958 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 406 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ลักษณะและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบทดสอบและแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 8 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ 1) เพศ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ 3) การมีคู่อรัก

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ถามถึงการปฏิบัติตนของนักเรียนที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดการเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเป็นแบบสอบถามที่มุ่งประมาณความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การรู้จักอดีตได้รอบได้และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่มุ่งประมาณการให้คุณค่าการยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และแสดงพฤติกรรมต่างๆของนักศึกษาที่มุ่งไปสู่การกระทำในเรื่องราวทางเพศ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยวัดความรู้สึกที่ดีๆ กับตนเองและมีความเห็นว่าตนเองมีความสำคัญและคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและคนในสังคม ระบุว่าคนในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเองของนักศึกษา แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 29 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 13 ข้อ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบสอบถามที่ถึงปริมาณการรับรู้แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของเพื่อนมาเป็นแบบอย่างจากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 16 ข้อ

ตอนที่ 8 แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ เข้าใจ การวิเคราะห์ และประเมินในเรื่องกายวิภาคและสรีระวิทยาของระบบสืบพันธุ์เพศชาย เพศหญิง สุขวิทยาเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ฮอโมนเกี่ยวกับเรื่องเพศ การมีสมรรถภาพทางเพศ โดยแบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 21 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือแล้วคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์
2. ตรวจให้คะแนนข้อความแต่ละข้อของเครื่องมือแต่ละชุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ ในส่วนที่ 1 ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และการมีคูรััก

4. วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ความรู้เรื่องเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและแปลผลระดับของตัวแปรพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศ และระดับการศึกษา โดยใช้สถิติที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

6. เปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการมีคูรััก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจแห่งตนด้านสุขภาพ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 – 10 ตามลำดับ

7. วิเคราะห์ความสามารถในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ของปัจจัยด้าน เพศ ระดับการศึกษา การมีคูรััก ความรู้เรื่องเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise) (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 11

สรุปผลการวิจัย

จากการเก็บแบบสอบถามทั้งหมดได้แบบสอบถามจำนวน 406 ชุด คิดเป็นร้อยละ 98.66 ผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงร้อยละ 56.90 และเพศชายร้อยละ 43.10 เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาแล้วเป็นนักเรียนระดับ ปวช ร้อยละ 52.96 และนักศึกษาระดับ ปวส ร้อยละ 47.04 โดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 54.43 นักศึกษาปี 2 ร้อยละ 28.33 และนักศึกษาปี 3 ร้อยละ 16.75 โดยที่นักเรียนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีคูรัักคนเดียวเป็นส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 40.39 รองลงมาคือ ไม่มีคูรััก ร้อยละ 37.44 และมีคูรัักหลายคนร้อยละ 21.18

นักศึกษามีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง มีค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับปานกลางมีการเห็นคุณค่าในตนเองส่วนใหญ่อยู่ใน ระดับมาก มีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพอยู่ใน

ระดับปานกลาง มี อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง และ มีความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีจำนวนคู่อุปการะแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. นักศึกษาที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. นักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
10. นักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
11. นักศึกษาที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
12. ปัจจัยด้านค่านิยมทางเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การไม่มีคู่อุปการะ การเห็นคุณค่าในตนเอง และเพศชาย เป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 65.70

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมายความว่า การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นสิ่งที่อันตรายสำหรับวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่ขาดประสบการณ์ชีวิต มีปัญหาในการปรับตัว นอกจากนี้อาจนำไปสู่การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่างๆ รวมถึงโรคเอดส์ สิ่งเหล่านี้เกิดจากนักศึกษามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในวัยของตนเอง และจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในระดับปานกลาง คำนิยมทางเพศในระดับปานกลาง การเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง การเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพในระดับปานกลาง อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศในระดับปานกลาง และความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลาง มีผลให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประพิมพร อัมพาพรหม (2543) ได้ศึกษาคำนิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีค่านิยมทางเพศเชิงลบ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เคยจับมือถือแขนกับคูรักหรือเพศตรงข้าม เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ เคยกอดจูดยกกับคูรักหรือเพศตรงข้าม และเคยใช้สารเสพติด และค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทุกพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

1. เพศ ผลการวิจัยพบว่าเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่างกัน ปัจจุบันแม้จะมีการเรียกร้องสิทธิ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย แต่ยังคงมีความแตกต่างระหว่างเพศหลายประการ พฤติกรรมทางเพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่พบความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย เพศเป็นตัวแปรทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบทบาทหญิงชาย (Gender) ให้มีความแตกต่างกัน บทบาทเพศที่สังคมกำหนดจึงส่งผลกระทบต่ออย่างลึกซึ้งต่อสถานภาพ ภาวะสุขภาพทางเพศโดยรวมและยังส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงอำนาจและการควบคุมของชายเหนือหญิงที่เป็นคู่ครองของตนอีกด้วย (ICOMP. 1997; อ้างอิงจาก ภัสสร ลิมานนท์ . 2542: 9-10) เมื่อเพศชายรับรู้ถึงอำนาจที่เหนือกว่าอาจจะแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงการมีอำนาจที่เหนือกว่าได้ เช่น พฤติกรรมทางเพศที่มากกว่าเพศหญิง เป็นเหตุให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง เพศหญิงเมื่ออยู่ในกรอบ

ของสังคมแบบดั้งเดิม กรอบของสังคมจึงเป็นการลดพฤติกรรมทางเพศที่มีอยู่ในเพศหญิงได้ ดังนั้น พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของเพศหญิงจึงสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังคงสอดคล้องกับการที่พบว่าเพศสามารถเป็นตัวทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นได้ดีที่สุด โดยเพศชายจะมีพฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง (เมตตา จงวรรณศิริ. 2549: 26) โดยที่ สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานครที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพะเยาว์ ละกะเต็บ (2538) พบว่า ตัวแปรด้านเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยเพศชายมีการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536: 269-270) พบว่า เพศของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศ โดยนักเรียนหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสมกว่าเพศชาย ดังนั้นเพศจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ระดับการศึกษา ผลการวิจัยพบว่าระดับการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศไม่ต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักศึกษาในระดับ ปวช . คือผู้ที่มีอายุเริ่มจาก 16 ปี ขึ้นไป และนักศึกษาระดับ ปวส จะมีอายุเริ่มจาก 19 ปี ขึ้นไป และในปัจจุบันเป็นยุคที่ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้เท่าเทียมกัน รวมถึงเรื่องของพฤติกรรมทางเพศ นักศึกษาในระดับ ปวช . และระดับ ปวส. จึงสามารถเข้าถึงสื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศได้เท่ากัน จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาทั้ง 2 ระดับ มีพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้พัชรินทร์ สิมทะราช (2544: 10; อ้างอิงจาก Neinstien & Anderson. 1996) ยังพบว่าวัยรุ่นชายมีการสัมผัสเต้านมของวัยรุ่นหญิงครั้งแรกเมื่อตอนอายุ 13-18 ปี และพบว่าวัยรุ่นหญิงถูกสัมผัสเต้านมครั้งแรก อายุระหว่าง 17-19 ปี และ สุชาติ และวรรณ โสมประยูร (2541: 120) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15-18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ทั้งยังสอดคล้องกับ สายสุนีย์ อุดมณา (2541: 26) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นอายุ 16-17 ปี เด็กหนุ่มสาวจะเริ่มเป็นคู่ควงกัน ข้อมูลเหล่านี้บ่งชี้ถึงอายุของนักศึกษาที่เริ่มมีความเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศตั้งแต่อายุน้อย ซึ่งครอบคลุมในระดับ ปวช . ด้วย และจากการศึกษาของ ประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543: บทคัดย่อ) ศึกษา ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสายอาชีวศึกษาแล้วก็คือผู้ที่กำลังเรียนในระดับ ปวช . พบว่า นักศึกษาเคยตี้มก่อนมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 79.5 ประเภทเครื่องตี้ม คือ ไวน์ร้อยละ 35.77 เบียร์ ร้อยละ 33.18 และสุราร้อยละ 29.98 มีบางการศึกษา พบว่า อายุที่ต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ เฉพาะในเขตเมืองเท่ากับ 12 ปี และณิฉินันท์ วิชัยรัมย์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อจำแนกตาม ระดับชั้น และสภาพครอบครัว พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นระดับการศึกษา ปวช และ ปวส จึงไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

3. การมีคูรักรัก ผลการวิจัยพบว่าการมีคูรักรักต่างกันจะมีพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่างกัน การมีคูรักรักนั้นเป็นค่านิยมหนึ่งทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เพราะชายหญิงเมื่อมีความรักและใกล้ชิดกัน มีการนัดเที่ยวตามลำพังสองต่อสองโอกาสที่จะถูกเนื้อต้องตัวกันมีมาก ประกอบกับวัยรุ่นมีแรงขับทางเพศมาก และถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจจะนำมาซึ่งการร่วมเพศ เมื่อมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นแล้วจะเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา และเมื่อนักศึกษามีคูรักรักหลายคนก็ย่อมจะมีพฤติกรรมทางเพศที่มากกว่า สอดคล้องกับขวัญชนก ศิริวัฒนภาณุชนก (2541) ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมร่วมเพศของหญิงที่เรียนการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมร่วมเพศได้คือ การมีคูรักรัก การมีเพื่อนที่เคยร่วมเพศ และ วัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะเริ่มมีกับคูรักรักเป็นคนแรก (วิลโล สุวรรณพฤษยา. 2546: 68) นอกจากนี้จารุรัตน์ เจียมประชานรากร (2537: 114-122) พบว่ากลุ่มตัวอย่างเคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 33.1 บุคคลที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยมากที่สุด คือ คนรัก เพราะการที่วัยรุ่นชายเริ่มสัมผัสเต้านมของเพศตรงข้ามซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการทางเพศและอิทธิพลของฮอร์โมนเพศ ทำให้วัยรุ่นเกิดความอยากรู้อยากลอง วัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกทางเพศ เริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม ต้องการแสวงหาความแปลกใหม่และอยากเรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้น สอดคล้องกับเดียร์ริง (Deering. 1993: 68-96; อ้างอิงจาก อรุษา จันทวิรุจ. 2544: 23) ที่ระบุว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติทางเพศ ที่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น คือ ตั้งแต่อายุ 13 ปี การมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ หรือการมีคู่นอนจำนวนมาก เป็นต้น ดังนั้นการมีคูรักรัก จึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

4. ความรู้เรื่องเพศ ผลการวิจัยพบว่าความรู้เรื่องเพศไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ความรู้เป็นตัวแปรหนึ่งที่คาดว่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศแต่ผลการวิจัยนี้ตรงข้ามคือไม่ส่งผล ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการที่นักเรียนนักศึกษาที่มีความรู้แล้วอาจจะคิดว่าสามารถจัดการได้ทำให้เกิดความประมาท แต่ผู้ที่มีความรู้น้อยก็อาจจะไม่ทราบวิธีป้องกันก็เป็นได้หรือในกรณีหนึ่งคือถึงแม้จะมีความรู้หรือไม่ก็ไม่ได้นำมาพิจารณาก่อนที่จะกระทำพฤติกรรมบางอย่างโดยอาจจะมิตัวแปรอื่นที่มีขนาดอิทธิพลสูงกว่า เช่น การคล้อยตามกลุ่ม หรือความอยากรู้อยากลอง ประกอบกับอิทธิพลภายนอก เช่น สื่อต่างๆ ได้แก่ ทีวี ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ วีดีโอ อีกทั้งสถานบันเทิงต่างๆ ที่มีมากจนทำให้วัยรุ่นขาดความยับยั้งชั่งใจให้เป็นไปตามความปรารถนาของธรรมชาติสอดคล้องกับ ชาฟเฟอร์และบอยเออร์ (Shafer; & Boyer. 1991) ที่พบว่าความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรค ดังนั้นความรู้เรื่องเพศ จึงไม่มี

อิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะเป็นตัวชี้วัดความใส่ใจหรือความสนใจทางการเรียน ตลอดจนความขยันหมั่นเพียรของนักศึกษา เมื่อนักศึกษาได้ใส่ใจในเนื้อหาวิชาที่อาจารย์สอน ทำการบ้าน ให้ความสำคัญเหมาะสม โดยพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ หลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณเสี่ยงแต่ใช้เวลาในการทบทวนเนื้อหาความรู้ ทำการบ้าน รวมทั้ง ไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมาและการไม่ใช้ยาเสพติดที่จะทำให้ร่างกายและจิตใจของตน ไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์ที่จะชักนำให้เกิดความลุ่มหลงจนเกินไป หลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามและไม่แตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว พฤติกรรมเหล่านี้ล้วนส่งเสริมให้บุคคลมีโอกาสและสภาพที่เอื้อต่อการปฏิบัติที่เหมาะสม รวมทั้งการใส่ใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจึงสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูลีพร ศรศรี (2541) ที่พบว่าเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกัน ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

6. ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ผลการวิจัยพบว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดังที่ บัญรับ ตักตีมนิ (2532: 7-8) Mischel (1974: 287) Lamm, Schmidt. And Trommsdorff (1976: 317) ได้ให้ลักษณะของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตนว่าเป็นความสามารถคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม รู้จักปฏิบัติให้เกิดการอดใจได้รอได้อย่างเหมาะสม เป็นการมองเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่จะมีมาในอนาคตมากกว่าประโยชน์ในปัจจุบันการเลือกกระทำพฤติกรรมที่แสดงถึงการอดใจได้รอได้ อธิบายในเชิงพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้คือ การที่นักศึกษากระทำพฤติกรรมที่เป็นการเสี่ยงทางเพศเขาก็จะนึกถึงว่าเมื่อเที่ยวกลางคืน สถานเริงรมย์ เสพยาเสพติด และมีพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศแล้วจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เช่น เสี่ยงการเรียน ติดโรคที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เขาก็จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ก็จะอดใจได้รอได้เช่นสำนวนที่ว่า อดเปรี้ยวไว้กินหวานคือจะแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมเมื่ออยู่ในภาวะที่เหมาะสม ในกรณีที่มีแรงขับตามธรรมชาติของมนุษย์กระทำต่อเขาก็จะมีการควบคุมตนเองเป็นเกราะป้องกันการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม ดังที่ยุพาณี ภูมิศรีแก้ว (2545: 15) กล่าวว่า การควบคุมตนหมายถึงความสามารถที่จะปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติ เพื่อผลที่ว่่าและมีคุณค่าสูงกว่าที่จะเกิดในอนาคต และความสามารถในการควบคุมตนนี้มีความสำคัญต่อพฤติกรรมรักษาสุขภาพอนามัย ผลการวิจัยจึงออกมาว่าการมุ่งอนาคตควบคุมตนสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้ สอดคล้องกับ ฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศพบว่า

ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองสามารถทำนายตัวแปรพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสุมาลี สวยสะอาด (2550: 69) ยังพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบและสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศได้ ดังนั้นลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

7. ค่านิยมทางเพศ ผลการวิจัยพบว่าค่านิยมทางเพศส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ค่านิยมทางเพศเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศหรือพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ค่านิยมของสังคมเป็นวิถีของการจัดรูปความประพฤติที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิต เมื่อคนมีค่านิยมเช่นใดก็จะมีพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีค่านิยมนั้น เช่น การมองว่ารูปร่างและหน้าตาที่ดี ขนาดของหน้าอกจะบ่งบอกถึงความสุขทางเพศที่จะได้รับ รวมถึงขนาดของอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชายด้วย เมื่อมีค่านิยมเช่นนี้ก็มีการหมกมุ่นเรื่องเพศมากเกินไปจนกลายเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ส่วนุมพล หินนิพานิชย์ (2538) ให้ความหมายค่านิยมว่าเป็นแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่คนส่วนใหญ่ชอบปรารถนา ต้องการ หรือความรู้สึกอื่น ๆ ที่มนุษย์เชื่อถือ และยึดถือเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติเมื่อบุคคลมีค่านิยมทางเพศที่เหมาะสมก็จะมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมด้วยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546) ได้ให้ความหมายค่านิยมว่าเป็นสิ่งที่บุคคลหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตน และนอกจากนี้ยังมีการศึกษาของสิริวรรณ ธัญญผล (2548) ที่พบว่าสตรีวัยรุ่นส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นด้วยกับการมีค่านิยมรักนวลสงวนตัว แต่ในส่วนการพูดเรื่องเพศและการแสดงออกทางเพศกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรสามารถทำได้อย่างเปิดเผยมีส่วนน้อยไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่เห็นด้วยกับค่านิยมการมีคู่อรัก และค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์และ /หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ที่สำคัญคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีค่านิยมทางเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังมีการศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานครทั้งเพศหญิงและชายพบว่า ค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทุกพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ประพิมพร อันภาพรหม . 2543) ดังนั้นค่านิยมทางเพศจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

8. การเห็นคุณค่าในตนเอง ผลการวิจัยพบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ดังที่ รัศมี โพนเมืองหล้า (2543: 34) กล่าวสนับสนุนความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขทำให้มีสุขภาพจิตที่ดีและมีบุคลิกภาพที่ดี นักศึกษาที่มีสุขภาพจิตดีและกายที่ดีย่อมจะวางตัวได้อย่างเหมาะสม ไม่หมกมุ่นหรือมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทำให้มี พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศที่ดี ส่วนคูเปอร์สมิท (Coopersmith. 1984: 5) ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองแสดงให้เห็นถึง

ขอบเขตความเชื่อของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และความมีคุณค่าของตนเอง รวมไปถึงการรับรู้จากการประเมินของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง คือเมื่อเห็นคุณค่าของตนย่อมไม่เอาสิ่งที่ไม่ดีมาทำลายตนเองรวมถึงพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศด้วย งานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับพิชามญชุ์ วรินทกษะ (2549) ที่ได้วิจัยการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นพบว่าหลังได้รับการอบรมวัยรุ่นมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้น ส่วนเจตสันต์ แดงสุวรรณ และ คนอื่นๆ (2541: 8) ได้ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะสามารถเผชิญปัญหาได้ในระดับดีและมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ในเกณฑ์ที่ถูกต้องนั่นคือการมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศที่ดีนั่นเอง นอกจากนี้ลินเด็นฟิลด์ (ประภากร โกมลมิศร์. 2544: 32-33; อ้างอิงจาก Lindenfield. 1995: 4-9) ได้กล่าวถึงลักษณะของคนที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงว่าจะสงบและรู้สึกผ่อนคลายสามารถควบคุมตนเองได้แม้เผชิญอยู่กับความยุ่งยาก ความท้าทายที่หวาดกลัวอยู่ ซึ่งหมายรวมถึงแรงขับทางเพศของบุคคลด้วย นอกจากนี้คนที่เห็นคุณค่าในตนเองยังดูแลตนเองอย่างดีการไม่ทำลายตัวเองด้วยการละเลยสุขนิสัยที่ดีในการรับประทานอาหาร การนอนหลับ การดื่ม รวมถึงการมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ การเปิดเผยและแสดงความรู้สึกสามารถควบคุมหรือหยุดความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เมื่อมีความต้องการด้านต่างๆ รวมถึงความต้องการทางเพศด้วย สอดคล้องกับสุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) ที่พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทวนกลับกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถฒ ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

9. ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ ผลการวิจัยพบว่าความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ความเชื่ออำนาจในตนเกี่ยวกับสุขอนามัยเป็นแนวคิดหนึ่งที่สามารถอธิบายพฤติกรรมป้องกันการโรค รวมถึงพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ คือบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนมักเป็นคนที่เชื่อว่าถ้าการมีสุขภาพดีเป็นผลมาจากการกระทำของตนเองเมื่อจะกระทำพฤติกรรมทางเพศก็จะเชื่อว่าจะทำให้เกิดผลอะไรได้บ้าง และนี่คือการเชื่อมั่นว่าทุกคนต้องการที่จะมีสุขภาพดี รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศด้วยเช่น การเป็นโรคติดต่อทางเพศ การได้รับความปลอดภัยทางเพศ เหล่านี้ล้วนเป็นจุดมุ่งหมายประหารหนึ่งของบุคคล คนที่ต้องการเช่นนี้ถ้าเขาเชื่ออำนาจในตนก็จะรู้ว่าพฤติกรรมเป้าหมายล้วนเกิดจากการกระทำของตนเองเมื่อจะกระทำพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศก็จะมี ความเชื่ออำนาจในตนเกี่ยวกับสุขภาพเป็นกำลังกันขึ้นหนึ่ง แต่ถ้าเขาเชื่อว่าเหตุดีและเหตุร้ายเกิดจากอำนาจนอกตนก็จะกระทำพฤติกรรมที่ตนเองชอบหรือเป็นไปตามแรงขับทางร่างกายและจิตตน รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพราะคิดว่าโชคหรือผู้อื่นทำให้เขาประสบเหตุต่างๆ ก็จะมีพฤติกรรมป้องกันการตนเองลดสอดคล้องกับวิล สุวรรณพฤษา (2546: 24) ที่กล่าวว่าบุคคลที่ไม่มีความเชื่ออำนาจในตนมักจะเชื่อว่าการมีสุขภาพดีขึ้นอยู่กับเคราะห์กรรมโชค ดังนั้นจึงเป็นบุคคลที่มีความเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้น และจะแสดงพฤติกรรมอนามัยในการ

ป้องกันโรคที่ไม่เหมาะสมและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุวารีวรรณ กิจสมัค (2539 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพ ความเชื่ออำนาจ ควบคุมทางสุขภาพกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันมะเร็งปากมดลูกของสตรีหลังคลอด ผลการศึกษาพบว่า สตรีหลังคลอดที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองด้านสุขภาพ ดังนั้น ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

10. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ผลการวิจัยพบว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากเพื่อนถือว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น วัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้ายตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกายทั้งเรียบร้อยหรือแต่งการล่อแหลม รวมถึงการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาเป็นผู้ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ผลการศึกษามีสอดคล้องกับแมกมานี (Magnani. et al, 2001) ที่กล่าวว่าเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นโดยวัยรุ่นบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงกับเพื่อนสนิท เช่น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นต้น โดยประมาณร้อยละ 72 ทราบว่าเพื่อนเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ซึ่งการรับรู้นี้มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์และจำนวนคู่ที่มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น สอดคล้องกับสุมาลี สวยสะอาด (2550: 29) ที่ระบุว่ากลุ่มเพื่อนก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย นอกจากนี้สุชา จันทรเอม (2539: 153-154; อ้างอิงจาก สุมาลี สวยสะอาด . 2550: 29) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้วางใจ หาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน เมื่อมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหรือพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศก็จะมีพฤติกรรมนั้นๆ เพื่อจะได้มีเรื่องสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อน ดังที่จุฑามาต นุชนารถ (2531: 76-80) พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก หรือการดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท การดูเทปโทรทัศน์หรือ ภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบาร์ว (Brown) (1982: 121-133) พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้รับความกดดันจากกลุ่มเพื่อนอย่างมากในด้านวิธีการแต่งกาย สัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศ และการร่วมกิจกรรมทางสังคมเช่น การออกนัด (Dating) และการไปงานสังสรรค์ รวมถึงนพพร พานิชสุข (2522: 67-73) ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการดูภาพโป๊ และการเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับนักเรียนหญิงนั้นแหล่งความรู้มาจากครูและเพื่อนสนิท เมื่อเพื่อนมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เพื่อนคนอื่นก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งที่เพื่อนปฏิบัติ ย่อมมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามเพื่อน สอดคล้องกับอิทธิพล มูลฟอง (2543: 32-46) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ กิจกรรมในวันหยุดเรียน กิจกรรมหลังเลิกเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ05 ดังนั้น

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสามารถในการทำนายของปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง การไม่มีคู่อรัก และเพศชาย ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัวส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศคือ ลักษณะมุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตน คือการที่นักศึกษารู้จักปฏิบัติให้เกิดการอดใจได้อย่างเหมาะสม เป็นการมองเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่จะมีมาในอนาคต อธิบายในเชิงพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้ คือ การที่นักศึกษาจะกระทำพฤติกรรมที่เป็นการเสี่ยงทางเพศเขาก็จะนึกถึงว่าเมื่อปฏิบัติพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศแล้วจะเกิดเหตุการณ์อะไร เช่น เสียการเรียน ติดโรคที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เขาก็จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ค่านิยมทางเพศ เป็นค่านิยมของวัยรุ่นเป็นวิถีของการจัดรูปความประพฤติที่มีความหมายต่อนักศึกษา และเป็นความคิดที่ยึดถือปฏิบัติตัวของวัยรุ่นในกลุ่มหรือสังคมของวัยรุ่นนั้น เมื่อวัยรุ่นมีค่านิยมทางเพศแบบใดก็จะแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงค่านิยมทางเพศนั้นออกมา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ วัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก ซึ่งมักมีความเห็นคล้อยตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกายทั้งเรียบร้อยหรือแต่งการล่อแหลมรวมถึงการแสดงออก ทั้งนี้เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม การเห็นคุณค่าในตนเอง แสดงให้เห็นถึงขอบเขตความเชื่อของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านความสามารถ ความสำเร็จ และความมีคุณค่าของตนเอง รวมไปถึงการรับรู้จากการประเมินของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง คือเมื่อเห็นคุณค่าของตนย่อมไม่เอาสิ่งที่ไม่ดีมาทำลายตนเองรวมถึงพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศด้วย การไม่มีคู่อรัก การมีคู่อรักนั้นเป็นค่านิยมหนึ่งทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เพราะชายหญิงเมื่อมีความรักและใกล้ชิดกัน มีการนัดเที่ยวตามลำพังสองต่อสองโอกาสที่จะถูกเนื้อต้องตัวกันมีมาก ประกอบกับวัยรุ่นมีแรงขับทางเพศมาก และถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจจะนำมาซึ่งการร่วมเพศ เมื่อมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นแล้วจะเกิดปัญหาต่างๆตามมา และเมื่อนักศึกษามีคู่อรักหลายคนก็ย่อมจะมีพฤติกรรมทางเพศที่มากกว่า ดังนั้นการไม่มีคู่อรักจึงส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ และเพศชาย เมื่อเพศชายรับรู้ถึงอำนาจที่เหนือกว่าอาจจะแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงการมีอำนาจที่เหนือกว่าได้ เช่น พฤติกรรมทางเพศที่มากกว่าเพศหญิง เป็นเหตุให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง เพศหญิงเมื่ออยู่ในกรอบของสังคมแบบดั้งเดิม กรอบของสังคมจึงเป็นการลดพฤติกรรมทางเพศที่มีอยู่ในเพศหญิงได้ ดังนั้นพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของเพศหญิงจึงสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถานศึกษาควรให้ความสำคัญสร้างเสริมพฤติกรรมป้องกันทางเพศแก่เพศชายเป็นพิเศษ และให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมกับเพศชาย
2. ควรส่งเสริมให้นักศึกษามุ่งความสนใจที่การเรียนให้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาได้ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ไม่หมกมุ่นทางเพศมากเกินไป
3. สถานศึกษาหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาควรสร้างเสริมค่านิยมทางเพศที่ถูกต้องให้แก่นักศึกษา
4. ควรปลูกฝังลักษณะให้นักศึกษาได้มีความสามารถในการคาดการณ์ไกลและสังเกตเห็นผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาต่อไปว่ามีตัวแปรหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่มีส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศอีกหรือไม่ อะไรบ้าง เพื่อให้สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศได้มากที่สุด
2. ควรมีการศึกษาปรากฏการณ์ของนักเรียนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศในเชิงลึกว่าโดยแท้จริงแล้วมีลักษณะเป็นอย่างไรในวัยรุ่นที่เรียนในระดับอาชีวศึกษารวมถึงการเกิด การคงอยู่ และเปลี่ยนแปลง

ปรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมโรคติดต่อ กองกรมโรค. (2542). ผลการปฏิบัติงานควบคุมกรมโรค. กรุงเทพฯ: กองกรมโรคกรมควบคุมโรคติดต่อ.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2544). คู่มือการสอนทักษะชีวิตในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: บริษัทยูเร็นสอิมเมจ กรุ๊ป จำกัด.
- (2541). คู่มือการสอนทักษะชีวิตเพื่อป้องกันโรคเอดส์ (ฉบับปรับปรุง 2541). กรุงเทพฯ: บริษัทยูเร็นสอิมเมจ กรุ๊ป จำกัด.
- กรมอนามัย. (2545). การสำรวจสภาวะสุขภาพของเด็ควัยเรียน. กระทรวงสาธารณสุข. [เอกสารอิเล็กทรอนิกส์]
<http://wairean.anamai.moph.go.th/wairean/statics/statdata/top001.php>
สืบค้นเมื่อวันที่ 3/9/2547.
- กระทรวงสาธารณสุข. (2551). การประชุมวิชาการ กระทรวงสาธารณสุข. 2551 [เอกสารอิเล็กทรอนิกส์] จาก www.scphkk.ac.th/ULIB/dublin.php?ID=3284 – สืบค้นเมื่อวันที่ 7/12/2551
- กรรณิการ์ พัฒนผลุงวิทยา. (2542). ความเชื่ออำนาจควบคุมด้านสุขภาพและพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุวชิรพยาบาล. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- กรองทิพย์ จันแยม. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ (นิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- กองแก้ว ย้วนบุญหลิม. (2551). พฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กองวางแผนครอบครัวและประชากร กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2542). ศึกษาสถานการณ์แห่งในประเทศไทย.
- กาญจนา พูนสุข. (2542). การศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญลักษณ์เงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2540). *Self Esteem : พลังแห่งความเชื่อมั่น*. กรุงเทพฯ: ที.พี.พริน จำกัด.

- ขวัญชนก ศิริวัฒนากาญจน์. (2541). พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่ศึกษาศูนย์การศึกษานอก
ระบบในเขตอุดรธานี. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม (สาขาการเจริญพันธุ์และการวางแผน
ประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ,สำนักงาน. (2529). วิทยาการกับการปลูกฝัง และสร้างเสริม
ค่านิยม. กรุงเทพฯ: คຸຸສກຸລາ ลาดพร้าว.
- คมคาย อนุจันทร์. (2538). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการส่งเสริมพฤติกรรมที่
ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ต
วิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทนัช ทองศิริ. (2539). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน.
ปรินญาณิพนธ์ สส.ม. (สาธาณสุขศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จันทนา เชาววิทยา. (2545). การเปรียบเทียบผลของการปรับเปลี่ยนใหม่ การควบคุมตนเองและการ
เสริมแรงแบบ ดีอาร์ เอ ที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนวรราชธานี๓ตามาตุวิทยา อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์ฉาย พิทักษ์ศิริกุล. (2531). ผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึก
เห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์บัณฑิต. กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. (2543). สุขภาพคนไทยปี พ.ศ. 2543 :สถานะสุขภาพคนไทย. กรุงเทพฯ
:หมอชาวบ้าน.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. (2538). ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การติดเชื้อโรคเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาหญิง ระดับอุดมศึกษาใน
กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จารุรัตน์ เจียมประชนารากร. (2537). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของ
นักเรียนอาชีวศึกษาชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาประชากร).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ เทพหนู. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สายสามัญศึกษา ในจังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- จุมพล หนิมพานิชย์. (2538). เอกสารการสอนชุดวิชามนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เจตน์สันต์ แต่งสุวรรณ, พูนสุข ช่วยทอง, อนงค์นาฏ เหลี่ยมสมบัติ. (2541,มกราคม - มิถุนายน). การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหากับการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม. วารสารจิตวิทยาคลินิก. 29(1): 8-22
- ชไมพร เจริญครบุรี. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองตั้งแต่ปี พ.ศ.2533-2543. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ชยาพร ลีประเสริฐ. (2536). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา .(2539). ผลการฝึกอบรมต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชื่นทิพย์ อาริสมาน. (2545). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคอนสตรัคติวิสต์กับการสอนด้วยสัญญาการเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา และคณะ. (2547). สุขภาพคนไทย 2546 (พิมพ์ครั้งที่ 1). สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลและสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). นครปฐม.
- ชุลีพร ศรศรี. (2541). การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลแม่และเด็ก. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชุลีพร อินทรไพบูลย์ (2536). ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต (อาชีวศึกษา และงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชูชีพ พุทธิประเสริฐ. (2538). คุณธรรมสำหรับผู้บริหาร: เอกสารคำสอนรายวิชา. เชียงราย: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงราย.
- ฐิยาพร กันตารณวัฒน์. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะบางประการกับการป้องกันการเสี่ยงทางเพศและทางการใช้ยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดสระบุรี. กศ.ม (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ดวงเดือน แซ่ตั้ง. (2531). อิทธิพลการให้แรงเสริมด้วยเบียร์รางวัลต่อความเชื่ออำนาจในตนของเด็กก่อนวัยรุ่น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิม. (2538). ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะสำหรับคนไทย: การวิจัยและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ. (2540). ความเชื่อและการปฏิบัติทางพุทธศาสนาของคนไทย: การปลูกฝังอบรมและคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดวงดาว เรืองเวชติวงศ์. (2540). การศึกษาทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงและความตั้งใจที่จะประกอบพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย เอกจติวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2549). ความเชื่ออำนาจในตน: ความหมาย การวัด และการเปลี่ยนแปลงวารสารพัฒนาสังคม Year 2006 Volumn 8 No. 2: 107-142
- ดุชนี วินิจฉัย. (2544). ทัศนคติต่อการบริโภคโลหิตและพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนมัธยมปลายใน ส่วนภูมิภาคที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคโลหิต. สาขาเวชศาสตร์ชุมชน ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- เดโช สวานานนท์. (2516). การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง, รวบรวมข้อเขียนและบทความทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เต็มศิริ บุญยสิงห์. (2526). "วัยรุ่นและการปรับตัว", ใน เพศวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย. ถ่ายเอกสาร.
- ถิรพงษ์ ถิรนัส. (2537). ปัจจัยทางจิตวิทยาสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์จากเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปรินญาณิพนธ์ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทัศนาก ทอภักดี. (2528). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับความเชื่ออำนาจภายในตนของเด็กวัยรุ่นไทย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ชนะพงศ์ จินวงษ์; เรืองชัย บุญยศักดิ์; นวลละออ วิวัฒน์วรพันธ์; รัตนา เอื้อวิทยาสุกร; พชรพร สุวิชาเชิดชู. (2541). การศึกษาและพัฒนาตัวชี้วัดการมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ในนักเรียนมัธยมปลายและอาชีวศึกษา จังหวัดนครราชสีมา. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข [เอกสารอิเล็กทรอนิกส์]
<http://dspace.hsri.or.th/dspace/handle/123456789/1605> สืบค้นเมื่อวันที่ 10/01/2554.

- นางนุช โรจนเลิศ. (2533). การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพพร พานิชสุข (2522). คู่มือการฝึกสอน. คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
นิตยาภรณ์ ด้วงเรือง. (2540). การเปรียบเทียบผลของการใช้การควบคุมตนเองกับการใช้สัญญา
เงื่อนไขเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูล
สังฆรักษ์ประชาอุทิศ อำเภอพิบูล จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล เมืองโสม. (2543). วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการ
เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดหนึ่งของ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.จ. (สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ.
ปริญญาอุษฎฐิบัณฑิต. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพิมพร อันพาพรหม. (2543). การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภากร โกมลมิตร. (2544). การศึกษาความต้องการ แรงจูงใจ และการเห็นคุณค่าในตนเองของ
ประชาชนยากจนในชุมชนมหาวงษ์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. สารนิพนธ์
สส.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- ปอแก้ว ศิริจันทร์. (2546). ผลของการฝึกมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตและ
ควบคุมตนเองและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปยุตภัท ตุลยะเสถียร. (2550). ความเชื่ออำนาจภายในตน กับความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุใน
ชมรมผู้สูงอายุ เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- มุสดี เทียมทัต. (2535). *ประสิทธิผลของโครงการสุขศึกษา ต่อพฤติกรรมทางเพศ ที่ปลอดภัยจากโรคเอดส์ในกลุ่มนายทหารชั้นประทวน ค่ายสุรธรรมพิทักษ์ จังหวัดนครราชสีมา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์. (2540). *ปัจจัยทางสังคมวิทยาและจิตวิทยาสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางพุทธิพิสัยและจิตพิสัยของนักเรียนที่เรียนเก่ง นักเรียนที่เรียนอ่อน และนักเรียนที่ออกกลางคัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- . (2535). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ทวีผล .
- พะเยาว์ ละกะเต็บ. (2538). *ตัวแบบสมมุฏฐานการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พัชรินทร์ ดวงแก้ว. (2549). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ภาวะเสี่ยงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค จังหวัดเชียงราย สาธารณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พัชรินทร์ สิมทะราช. (2544). *ผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชามณูชู้ วรินทักษะ. (2549). *การพัฒนาทักษะการเห็นคุณค่าของตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี*. ปรินญาณิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พิมพัลย์ บุญมงคล. (2542). *ระบบความเชื่อและพฤติกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศและความสัมพันธ์หญิงชายในระบบครอบครัว: นัยยะและกลวิธีในระดับชุมชนเพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ในหญิงชนบทที่แต่งงานแล้ว*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิสมัย นพรัตน์. (2543). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพรินทร์ คำคำ. (2550). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์จากการเรียนการสอนผ่านเวปโดยใช้การสอนแบบเสาะหาความรู้ของนักเรียนระดับชั้น ม.2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน*. ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

- เฟื่องลดา จิตรจักร. (2550). การเห็นคุณค่าในตนเอง. [เอกสารอิเล็กทรอนิกส์] จาก <http://kmsc1.multiply.com/journal/item/70/70> เข้าถึงเมื่อวันที่ 10/01/2554
- ภัสสร ลิมานนท์.(2542). บทบาทเพศ สถานภาพสตรีกับการพัฒนา. กรุงเทพฯ: วิทยาลัย
ประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- มาลี สบายยิ่ง. (2545). ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของเยาวชนชาย อำเภอ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. วารสารประชากรศาสตร์. 18(1):1-15.
- เมตตา จอจวรรณศิริ. (2549). ประสิทธิผลของกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทาง
เพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล
กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยงยุทธ พึ่งวงศ์ญาติ. (2528). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจดูแลรักษาตนเองเมื่อเจ็บป่วยของ
ชาวชนบทในจังหวัดขอนแก่น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพาณี ภูมิศรีแก้ว. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนกับความ
ต้องการการออกกำลังกายของพนักงานธนาคารพาณิชย์ในเขตเทศบาลนครอุดรธานี.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ กันวี. (2547). ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง
ต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์
วท.ม.(วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา พุ่มสุวรรณค์. (2544). ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตมี โพนเมืองหล้า. (2543). การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตมี โพนเมืองหล้า. (2543). การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อสร้าง
เสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์
ดุขฎิบัณฑิต. (สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- ลิขิต กาญจนภรณ์. (2541). จิตวิทยาเบื้องต้น. (เอกสารประกอบการสอน). นครปฐม: ภาควิชา
จิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- เลิศลักษณ์ บุญรอด. (2543). การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันชัย ดนัยโตมุก. (2536). คุณลักษณะที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันทนีย์ วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย: เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสาร
วิจัยการศึกษา. 18(3):8-11.
- วิณี ชิตเชิดวงศ์. (2547). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหาของวัยรุ่น. ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาชลบุรี.
- วินัย รอดไทร, เพ็ญศรี กระหม่อมทอง, และ ชนกานต์ ดำนวนกิจเจริญ. (2551). สถานการณ์การ
เรียนการสอนเพศศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 1 มกราคม 2553 จาก
<http://hp.anamai.moph.go.th/download/upload/document>
- วิไล สุวรรณพฤษยา. (2546). เจตคติ ความเชื่ออำนาจแห่งตนด้านสุขภาพและพฤติกรรมเสี่ยงทาง
เพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศกลวรรณ กาญจนภักดี. (2549). การศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ
การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรินภัสร์ หิรัญพุกชัยกุล. (2551). การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีพัทธา จาริวงค์. (2539). ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงาน
ในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. นครปฐม:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ศรจดา เจริญกิจจานุวัฒน์. (2552). *ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ศศวรรณ เทศศรีเมือง. (2535). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ศศิกัญจน์ เชียงทอง. (2543). *ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคของโรเจอร์ต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ศักดา สามูล. (2545). *การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ศินาพร แสงใส. (2548). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- สกล วรเจริญศรี. (2545). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2540). *การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.*
- สร้อยวลัย สุขดา. (2543). *การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สวนา พรพัฒน์กุล. (2520). *ความสัมพันธ์ในหน้าที่พลเมืองของเด็กไทย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 22. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร*
- สหภาพ พูลเกษร. (2543). *การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*
- สายสุนีย์ อุดมณา. (2541). *ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.(2552). *สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา*. 15 กันยายน 2552 จาก http://www.vec.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id=98&Itemid=87
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2546). *การคาดประมาณประชากร พ.ศ. 2543-2568*
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2544). *รายงานการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี รอบที่ 7* จาก www.moph.go.th
- . (2546). *สถานการณ์ผู้ป่วยเอชไอวีและผู้ติดเชื้อมีอากาการในประเทศไทย* จาก www.moph.go.th
- สิริวรรณ ธัญญผล. (2548). *ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น* พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สุชา จันทร์เอม. 2539. *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. (2541). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา พรหมเรนทร์. (2550). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุพัตรา บุญญานุกาพพงศ์. (2547). *ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา สุภาพ. (2543). *สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี (พิมพ์ครั้งที่11)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุมาลี สวดยสะอาด. (2550). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร*. วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว. (2526). *ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน ความรู้สึกที่รับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวรรณณี พุทธิศรี และชัชวาลย์ ศิลปกิจ. (2541). *การพัฒนาแบบสอบถาม The five-scale test of self-esteem for children ฉบับภาษาไทย*. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 43(4): 358-366.

- สุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ์. (2549). Sexual behavior in Thai teenagers: From risk factors to prevention. ใน สุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ์ และพัฒน์ มหาโชคเลิศวัฒนา (บรรณาธิการ), *รู้ทันปัญหาวัยรุ่นยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: บียอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.
- สุวารัวรรณ กิจสมักร. (2539). แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพความเชื่ออำนาจควบคุมทางสุขภาพ กับพฤติกรรมการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคเมเร็งปากมดลูกของสตรีหลังคลอดในโรงพยาบาลราชวิถี. *ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.* กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุวิมล สันติสุขธนา. (2533). *ประสิทธิผลโปรแกรมสุขศึกษาในพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ของทหารเกณฑ์ กองทัพเรือ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยและครอบครัว). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- แสงอัมพา บำรุงธรรม. (2543). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรอุมา สงวนญาติ. (2544). *การศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบวัดความภาคภูมิใจในตนเองที่มีรูปแบบการตอบ และวิธีวิเคราะห์ต่างกัน*. *ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.* (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรอุษา จันทรวิรุจ. (2544). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อังศนา บุญธรรม. (2535). *เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. (2535). *พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อาภากรณั เตชรัตน์. (2546). *พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร*. *ปริญญาานิพนธ์ วท.ม.* (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อุบล เลี้ยววาริณ. (2534). *ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.*
- อุบลรัตน์ ธนรุจิวงศ์.(2547). *การศึกษาแนวโน้มของพฤติกรรมเสี่ยงการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนอาชีวศึกษาระดับปวช.ปี 2 ในพื้นที่ กรุงเทพมหานคร. วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ.*
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). *Everest พาลูกค้นหาความนับถือตนเอง. กรุงเทพฯ: ชานด้ากาพิมพ์.*
- อุมาวัลย์ จันทะแก้ว. (2547). *อิทธิพลของพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตที่ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- อุลี ตักดีสุวรรณ. (มปป). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาเขตเมือง จังหวัดน่าน. 1 มกราคม 2553 จาก <http://www.nanhospital.go.th/pdf/>*
- Amara Soonthorndhada. (1996). *Sexual attitudes and behaviors and contraceptive use of late female adolescents in Bangkok: a comparative study of students and female factory workers. IPSR Publication No.202. Bangkok: Institute of Population and Social Research.*
- Ballard, K. D., & Glynn, T. L. (1975). Behavioral self-management in story writing with elementary school children. *Journal of Applied Behavior Analysis*. 8: 387-398.
- Bandura, Albert. (1986). *Social Foundations of Thought and Action*. New Jersey: Prentice-Hall,Inc
- Bolstard, Orin D. and Stephen M. Johnson. (1972). "Self-Regulation in the modification of Disruptive Classroom Behavior." *Journal of Behavior Analysis*. Vol.5: 443-454.
- Brown, B. B. (1982). The extent and effects of peer pressure among high school students: A retrospective analysis. *Journal of Youth and Adolescence*. 11: 121-133.
- Burkhardt, M. A., & Nathaniel, A. K. (2002). *Ethics & issues in contemporary nursing* (2nd). New York: Delmar Thomson learning.
- Coopersmith, S. (1984). *SEI : Self-Esteem Inventories*. California : Consulting Psychologist Press. Inc.
- (1990). *Self-Esteem Inventories*. Palo Alto, CA: Consulting Psychologist Press.
- Fogel, C. I., & Lauer, D. R. (1990). *Sexual health promotion*. United State of America: W.B.Saunders.

- Global survey. (2000). *Durex global survey into sexual attitudes and behavior*. Online.
- Glynn, E. L., Thomas, J. D., & Shee, S. M. (1973). Behavioral self-control of on-task behavior in an elementary classroom. *Journal of Applied Behavior Analysis*. 6:105-113.
- Kahle, Alice L. and Mary Lou Kelley. (1994). "Children's Homework Problems : A Comparison of Goal Setting and Parent Training." *Journal of Applied Behavior Analysis*. 275-290.
- Kirkendall, W.I. (1965). *Adolescent*. New York: Appleton.
- Lamm. H. Schmidt, R.W., and Trommsdorff. (1976). "Sex and Social class as Determinants of Future Orientation in Adolescent," *Journal of Personality and Social Psychology*. 34(3): 317-326
- Magnani, R.J., Karim, A. M., Weiss, L. A., Bond, K. C., Lemba, M., & Morgan, G. T. (2002). Reproductive health risk and protective factors among youth in Lusaka, Zambia. *Journal of Adolescent Health*. 30: 76-86.
- McDonald, N. E., Wells, G. A., Fisher, W. A., Warren, W. K., King, M. A., Doherty, J. A., & Bowie, W. R. (1990). High-risk STD/HIV behavior among college students. *Journal of the American Medical Association*. 263: 3155–3159.
- Mischel, W. (1974). "Process in Delay of Gratification." In L. Berkowitz (ed). *Advances in Experimental Social Psychology*. Vol.7: 249-293. New York: Academic press.
- Muhlenkamp, Ann F ;& Nelson. Arlene M. (1981, November) "Health Locus of Control, Values and Weight Reduction Behavior. 19: 21.
- Newman, P.R. (1986). *Principle of psychology*. Llionis : The Dorsey press.
- Olympia. Daniel E.and others (1994). "Using Student – Managed Interventions to Increase Homework Completion and Accuracy." *Journal of Applied Behavior Analysis*. 85-99.
- Rosenbaum, Michael. (1980, January). "A Shedule for Assessing Self-Control Behavior Preliminary Finding," *Behavior Therapy*. 11 : 109-121.
- Rotter, Julian B. (1996). "Generalization Expectancies for Internal Versus External Control of Reinforcement," *Psychological Monographs : General and Applied*. 80 (1)
- Sagotasky, Gerald, Charlotte Patterson. J. and mark R. Lepper. (1978, November-December). "Training Children's Self-Control : a Field Experiment in Self-Monitoring and Good Setting in the Classroom," *Journal of Experimental Child Psychology*. 25(6): 241-253.

- Sasse, Connie R. (1975). *Person to Person*. Pp. 115 – 117. Texas: Chas A Bennett.
- (1978). *Person to Person*. Illinois: Bennep Publishing.
- Shafer, M., & Boyer, C. (1991). Psychosocial and behavioral factors associated with risk of sexually transmitted diseases, including human immunodeficiency virus infection, among urban high school students. *Journal of Pediatrics*. 119: 826-833.
- Shore.W.B., Brareman,P.A.and Millin,T. (1983). Health Maintenance for Adolescents. In T.B. Taylor (eds). *Family Medicine Principle and Practice*. New York: Spinger-Verteg.
- Skinner, B. F. (1986). *What is wrong with daily life in the western world? American Psychologist*, 41: 568-574. <http://ird.sut.ac.th/NRCT%20CDROM/xml/bx5032.xml>
- Solomon D;& Oberlaner. (1974) "*Locus of Control in the Classroom, Psychological Concepts in the Classroom*. p.123. New York: Harper and Row Publishers.
- Tighe, J. C. (1991, December). Repeat Clients. *Focus On HIV Antibody Test Counseling*, 7(1): 1-2.
- United nations. (1994). International Conference on Population and Development. Cairo, Egypt,
- Wright.D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Middlese. England: Penquin Book Ltd.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

หนังสือราชการ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ
ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- รองศาสตราจารย์จุฑามาศ เทพชัยศรี อาจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- รองศาสตราจารย์วินัส ปัทมภาสพงษ์ ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์พันธุ์ วรพงศธร อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุดา เพชรใส อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
- ดร.วสัน ปุ่นผล อาจารย์ประจำโรงเรียนจุฬาภรราชวิทยาลัย ลพบุรี

ที่ ศธ 0519.12/3470

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๒ กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

เนื่องด้วย นายณัฐภาพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ และ เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทางบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุดา เพชรใส เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศ / การเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในคนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายณัฐภาพ ระวะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศ โทรศัพท 089-718-2141

ที่ ศธ 0519.12/3471

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วย นายณัฐภพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเลี้ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ และ เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทางบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรียพันธุ์ วรพงศธร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเลี้ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมคน / ค่านิยมทางเพศ / การเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายณัฐภพ ระวะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-718-2141

ที่ ศธ 0519.12/34๗๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๖ กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องด้วย นายณัฐภาพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ และ เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทางบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.วสัน ฟูโนผล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศ / การเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายณัฐภาพ ระวะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-718-2141

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/3473

วันที่ 16 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นายณัฐภาพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ และ เรือเอก คร.อภิธีร์ ทางบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์จุฬามาศ เทพชัยศรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยง ทางเพศ/ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศ/ การเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจ ภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายณัฐภาพ ระวะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศษ 0519.12/3474

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์วินัส ปัทมภาสพงษ์

เนื่องด้วย นายณัฐภพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ และ เรือเอก ดร.อภิธีร์ ทางบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศ / การเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายณัฐภพ ระวะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

กณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรทัศน์ 089-718-2141

ที่ ศธ 0519.12/4350

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๘ กันยายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้บริหารสถานศึกษาวิทยาลัยพณิชยการเชตุพน

เนื่องด้วย นายณัฐภาพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ และ อาจารย์ ดร.อภิสิทธิ์ ทรงบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1 - 3 และ ปวส. ชั้นปีที่ 1 - 2 จำนวน 140 คน ตอบแบบสอบถาม พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศการเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายณัฐภาพ ระวะใจ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-682-6446

ที่ ศธ 0519.12/4351

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๘ กันยายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้บริหารสถานศึกษากาญจนาภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง

เนื่องด้วย นายณัฐภาพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ และ อาจารย์ ดร.อภิสิทธิ์ ทรงบัณฑิตย์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1 - 3 และ ปวส. ชั้นปีที่ 1 - 2 จำนวน 140 คน ตอบแบบสอบถาม พฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศการเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่อง เพศ ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายณัฐภาพ ระวะใจ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-682-6446

ที่ ศธ 0519.12/ 27352

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุโขมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๘ กันยายน 2553

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้บริหารสถานศึกษาวิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ

เนื่องด้วย นายณฐกรพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ และ อาจารย์ ดร.อภิธีร์ ทรงบัณฑิต เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1 - 3 และ ปวศ. ชั้นปีที่ 1 - 2 จำนวน 140 คน คอบแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ / ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน / ค่านิยมทางเพศการเห็นคุณค่าในตนเอง / ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ / อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ แบบทดสอบความรู้เรื่อง เพศ ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายณฐกรพ ระวะใจ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ตันวิวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-682-6446

ที่ ศธ 0519.12/3002

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 พฤษภาคม 2554

เรื่อง ขอเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมสอบปากเปล่าปริญญาโท

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วย นายณัฐภพ ระวะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา ได้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในสถานศึกษา” ได้รับอนุมัติให้สอบปากเปล่าปริญญาโท ในวันที่ 7 เมษายน 2554 เวลา 9.00 - 12.00 น. ณ ห้อง 302 คณะพลศึกษา ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรียาพันธ์ วรพงศธร เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมสอบปากเปล่าปริญญาโทของนิสิตผู้ี้ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

โทรสาร. 0-2260-0132

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แบบสอบถามฉบับนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 8 ตอน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

6 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกในระดับจริงมากที่สุด

5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกในระดับจริง

4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกในระดับค่อนข้างจริง

3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกในระดับค่อนข้างไม่จริง

2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกในระดับไม่จริง

1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกไม่จริงเลย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ในกรอบด้านล่างนี้ตามความเป็นจริง

เพศ

1. ชาย 2. หญิง

ระดับการศึกษา

1. ปวช. 2. ปวส.

ชั้นปี

1. ชั้นปีที่ 1 2. ที่ 2 3. ชั้นปีที่ 3

เกรดเฉลี่ย.....

การมีคู่อรัก (รวมถึงกิ๊ก)

1. ไม่มีคู่อรัก 2. มี คนเดียว 3. มีคู่อรัก คน

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง						
1. เมื่อเพื่อนสนิทหรือแฟนชวนหนีเรียนไปเที่ยวฉันจะพูดเตือนให้เปลี่ยนใจ						
2. ฉันไม่ไปเที่ยวตามลำพังหรือไปกับเพศตรงข้ามสองต่อสอง						
3. เมื่อจะไปเที่ยวกลางคืนฉันจะขออนุญาตผู้ปกครอง						
4. ฉันกลับบ้านตอนกลางคืนคนเดียว						
5. ฉันรับฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องการวางตัวจากอาจารย์ หรือผู้ปกครอง						
6. ฉันหลีกเลี่ยงสิ่งที่ต้องทำเพื่อไปเที่ยวกับแฟน						
7. ฉันจะชวนผู้ปกครองไปด้วยเมื่อมีความจำเป็นต้องออกนอกบ้านตอนกลางคืน						
2. การไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมาและการไม่ใช้ยาเสพติด						
8. เมื่อฉันสมหวังในความรักฉันจะฉลองโดยการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์						
9. ฉันดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ						
10. ฉันชอบลองสารเสพติดใหม่เสมอ						
3. การไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุกรมรมณ์						
11. ฉันมักจะเข้าไปดูภาพ หรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ตเมื่อมีโอกาส						
12. ถ้าไม่มีใครเห็น ฉันจะดูหนังจาก วีซีดี ดีวีดีที่แสดงบทรักกัน						
4. การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม						
13. ฉันระวังตัวเมื่อต้องอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง						
14. ฉันชอบไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศมากกว่าเพศเดียวกัน						
15. เมื่อเพื่อนต่างเพศชวนไปตีวงหรีดตามลำพัง ฉันจะชวนผู้อื่นไปด้วยเสมอ						
16. ฉันจะไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่แทนการเที่ยวแบบสองต่อสองกับเพศตรงข้าม						
5. การไม่แตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว						
17. ฉันเดินจับมือกับเพศตรงข้ามเพราะเป็นเรื่องธรรมดา						
18. ฉันยอมให้แฟนถูกเนื้อต้องตัวหรือโอบกอดได้						

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
6. การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายนารมณ์ทางเพศ						
19. ฉันปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร						
20. ฉันจะกอดจูบและเล้าโลมกับแฟนในสถานที่ลับตาคน						
21. ฉันแต่งตัวโชว์สัดส่วนเพื่อดึงดูดความสนใจ						

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาใน ระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. การวางแผนล่วงหน้าเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ เพราะมักไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้						
2. ฉันคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่ต้องไปวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องในอนาคต						
3. ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะมีการรณรงค์ในเรื่องการลดภาวะเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อให้วัยรุ่นมีความรู้และสามารถปรับตัวได้						
4. คนที่มีโอกาสอยู่กับคนรักสองคนในที่ลับตาคนแล้วไม่ทำสิ่งที่อยากทำเป็นคนล้าสมัย						
5. การทำความดีไม่ควรหวังผลตอบแทน						
6. ฉันจะแบ่งเวลาสำหรับทำการบ้านหรือทบทวนบทเรียน						
7. ฉันต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะทำกิจกรรมพักผ่อนอื่นๆ						
8. ฉันไม่เคยทำแบบฝึกหัดได้ตามที่ตั้งใจไว้						
9. ฉันเรียนพิเศษมาแล้วการเรียนในห้องจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญ						
10. ฉันเข้าห้องเรียนสายเป็นประจำ						
11. ฉันจะไม่กระทำพฤติกรรมที่เป็นเหตุให้หมดสภาพการเป็นนักศึกษาโดยเด็ดขาด						

ตอนที่ 4 แบบวัดค่านิยมทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. ลักษณะทางชีววิทยา (รูปลักษณ์ ภายนอก)						
1. ผู้หญิงที่มีหน้าอกใหญ่ดูเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์						
2. ขนาดอวัยวะเพศชายมีความสัมพันธ์กับความสุขทางเพศ						
3. ผู้หญิงที่แต่งตัวไปเป็นคนที่ทันสมัย						
2. ลักษณะทางสุขวิทยา						
4. การสวมถุงยางอนามัยทำให้ความสุขทางเพศลดลง						
5. การรับประทานยาคุมกำเนิดทำให้เป็นสิวและอ้วน						
3. ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์						
6. ฉันคิดว่าไม่แปลก ถ้าคูรักรจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน						
7. ผู้ชายเที่ยวผู้หญิงถือเป็นเรื่องปกติ						
8. ชายชาติตรีต้องมีความสามารถทางเพศ						
9. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็นเรื่องที่เสียหาย						
10. คนที่ยังมีประสบการณ์ทางเพศทำให้มีความสุขกับคูรักรมากขึ้น						
4. ลักษณะทางสังคมวิทยา						
11. การทำแท้งถือเป็นเรื่องบาป						
12. เป็นธรรมดาถ้าคูรักรักรุ่นจะกอดจูบกันในที่ลับตาคน						
13. เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ถ้าคูรักรักรุ่นจะเดินจับมือถือแขนกัน						
14. การมีคูรักรุ่นในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ						
15. การมีเพศสัมพันธ์เป็นการพิสูจน์ความรักที่แท้จริง						
16. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าทดลอง						
17. เป็นแฟนกันแล้วถูกเนื้อต้องตัวกันได้						
18. การไปเที่ยวค้างคืนกับแฟนเป็นสิ่งไม่ดี						
19. ชายหญิงควรทดลองใช้ชีวิตร่วมกันก่อนแต่งงาน						
20. คนที่มีแฟนหลายคนถือว่าเป็นคนมีเสน่ห์						

ตอนที่ 5 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. การยอมรับนับถือตนเอง						
1. ฉันคิดว่าการช่วยเหลือตนเองจะช่วยสร้างความภาคภูมิใจ						
2. ฉันมั่นใจในความคิดและการกระทำของตนเอง						
3. ฉันเต็มความสุขให้กับตนเองด้วยการช่วยเหลือผู้อื่น						
4. ฉันสามารถยอมรับความผิดพลาดที่เกิดจากการกระทำหรือการตัดสินใจของตนเอง						
5. เมื่อเพื่อน ๆ ของฉันได้รับรางวัลฉันรู้สึกยินดีด้วย						
6. ฉันเป็นคนที่มีรักษาสัญญา						
7. ฉันเป็นคนที่มองโลกในแง่ดี						
8. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น ฉันสามารถเผชิญกับเหตุการณ์นั้นได้อย่างมั่นคง						
9. เพื่อน ๆ ชอบที่ฉันแสดงอารมณ์ขันได้อย่างเหมาะสม						
2. การได้รับการยอมรับจากเพื่อน						
10. ฉันได้รับคำติชมจากเพื่อนในสิ่งที่ฉันกระทำ						
11. เพื่อน ๆ มักยอมรับในการตัดสินใจของฉัน						
12. ฉันรู้สึกภูมิใจในตนเองกับการเป็นที่รักของเพื่อนในห้อง						
13. เวลาฉันอยู่กับเพื่อน ๆ ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นคนสำคัญ						
14. เมื่อเพื่อนมีปัญหา มักจะมาขอคำปรึกษาจากฉัน						
15. เวลาฉันแนะนำอะไร เพื่อนในห้องส่วนใหญ่จะเห็นด้วย						
16. ฉันไม่เคยรู้สึกอึดอัดใจเลยเวลาต้องทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อน ๆ ในห้องหรือเพื่อนต่างห้อง						
17. ในการทำกิจกรรมกลุ่ม เพื่อนจะขอให้ฉันทำหน้าที่สำคัญ ๆ						
3. การได้รับการยอมรับจากครอบครัว						
18. ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นสมาชิกคนสำคัญของครอบครัว						
19. ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นความภาคภูมิใจของพ่อแม่						
20. ฉันรู้สึกอบอุ่นเวลาที่ทุกคนในบ้านอยู่พร้อมหน้ากัน						
21. พ่อแม่ เชื่อมั่นว่าฉันสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนในครอบครัวได้						
22. ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวที่ดีที่สุดครอบครัวหนึ่ง						

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
23. พ่อแม่ ให้อันร่วมแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ภายในบ้าน						
24. เมื่อฉันมีปัญหา บุคคลแรกที่ฉันนึกถึงและอยากปรึกษาด้วยทุกครั้ง คือพ่อแม่ของตนเอง						
25. ฉันคิดว่าตนเองเป็นคนเก่งในสายตาของพ่อแม่						
26. ฉันรู้สึกว่พ่อแม่ให้ความยุติธรรมแก่ฉัน						
27. การปฏิบัติตัวของฉันเป็นที่ไว้วางใจของพ่อแม่						
4. การได้รับการยอมรับจากสถานศึกษา						
28. ครูกล่าวชื่นชมที่ฉันใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์						
29. ครูมักจะชมฉันว่าแต่งตัวได้ถูกกาลเทศะ						

ตอนที่ 6 แบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. ความเจ็บป่วยเป็นผลมาจากความโชคร้ายของฉัน						
2. การมีสุขภาพดีหรือไม่ดีเป็นเรื่องของโชคชะตา						
3. โดยปกติการเจ็บป่วยจากการทำงานขึ้นอยู่กับโชคชะตาเป็นตัวกำหนด						
4. ฉันมีสุขภาพดีเกิดจากการทำบุญไว้ในชาติที่แล้ว						
5. ถึงแม้ว่าฉันจะดูแลสุขภาพเป็นอย่างดีแต่ก็ยังมีโอกาสเจ็บป่วยได้ เพราะโชคชะตาได้กำหนดไว้แล้ว						
6. ฉันเชื่อในความสามารถของแพทย์ที่จะทำให้ฉันมีสุขภาพดีมากกว่าความสามารถของตนเอง						
7. ฉันสามารถป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้						
8. ถ้าดวงดีแม้จะมีเพศสัมพันธ์ก็ไม่ติดโรค						
9. ถ้าคุณนอนยันยันว่าไม่เป็นโรคก็ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัย						
10. ถึงแม้จะใส่ถุงยางอนามัย เมื่อถึงคราวเคราะห์ก็อาจจะติดโรคได้						
11. ฉันสามารถดูแลตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดได้						
12. การที่เราใจแข็งไม่ไปเที่ยวกลางคืนสองต่อสองกับแฟน ถ้าเขารักเราจริงเขาต้องยอมรับได้						
13. ถ้าเราไม่ให้แฟนกอดจูบ เขาอาจจะทิ้งเราไป						

ตอนที่ 7 แบบวัดอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. การเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย						
1. เพื่อนของฉันชอบเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ						
2. การไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ ทำให้รู้สึกได้เป็นพวกเดียวกับกลุ่มเพื่อน						
3. เพื่อนของฉันชอบชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงกับเพื่อนต่างเพศตอนกลางคืนเสมอ						
4. ในกลุ่มเพื่อน คนที่ไม่เคยเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศถือว่าเซย						
2. การแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ						
5. เพื่อนของฉันโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศโดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา						
3. การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ						
6. เพื่อนแนะนำให้ฉันมีเพื่อนต่างเพศไปส่งเวลากลับบ้าน						
7. เพื่อนของฉันไปไหนมาไหนกับแฟนเสมอ						
4. การดื่มสุราหรือของมีเมา						
8. ฉันจำเป็นที่จะต้องดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้						
9. ฉันเกรงใจและไม่กล้าขัดใจ ถ้าเพื่อนชวนไปเที่ยวและให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์						
10. เพื่อนชวนฉันไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศเพียงลำพังสองต่อสองบ่อยๆ						
5. คู่มือที่กระตุ้นการมรณ						
11. เพื่อนชวนฉันให้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาเพื่อนต่างเพศ						
12. เพื่อนแนะนำให้ฉันอ่านนิตยสารเกี่ยวกับเรื่องเพศเพื่อให้ทันสมัย						
13. เพื่อนของฉันชอบดูสื่อที่มีเนื้อหาทางเพศ						
14. เพื่อนของฉันชอบชวนฉันอ่านหนังสือการ์ตูนโป๊						
15. เพื่อนของฉันโหลดภาพเรื่องเพศส่งต่อให้ฉัน						
16. เพื่อนของฉันชอบเล่าเรื่องเพศให้ฉันฟังเสมอ						

ตอนที่ 8 แบบวัดความรู้เรื่องเพศ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อคำถาม แล้วทำเครื่องหมาย ○ รอบตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. การเปลี่ยนแปลงในข้อใดที่แสดงว่าเพศชายเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว
 1. อ้วนขึ้น 2. ไม่เป็นสิ่ว 3. มีมัดกล้ามเนื้อมากขึ้น 4. มีสุจิเคลื่อนไหลออกมาได้
2. อวัยวะส่วนใดที่ทำหน้าที่ผลิตสุจิและฮอร์โมนเพศชาย
 1. อัณฑะ 2. องคชาติ 3. ท่อนำสุจิ 4. ถุงเก็บน้ำสุจิ
3. การมีประจำเดือนครั้งแรกจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับข้อใด
 1. อายุ 2. พันธุกรรม 3. สภาพอารมณ์และจิตใจ 4. ความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. อวัยวะที่ทำหน้าที่สร้างไข่และฮอร์โมนเพศหญิงคือข้อใด
 1. มดลูก 2. รังไข่ 3. ช่องคลอด 4. ท่อรังไข่
5. สุขปฏิบัติที่ดีสำหรับอวัยวะเพศชายควรปฏิบัติอย่างไร
 1. ไร้ยางอายให้แห้งอยู่เสมอ
 2. ระบายความรู้สึทางเพศด้วยตนเองทุกวัน
 3. ล้างทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทุกครั้งที่อาบน้ำ
 4. ใส่กางเกงชั้นในให้รัดแน่นเพื่อป้องกันมิให้อวัยวะถูกกระทบกระเทือน
6. ED คือโรคอะไร
 1. โรคหย่อนสมรรถภาพทางเพศ 2. โรคความดันโลหิตสูง
 3. โรคหัวใจ 4. โรคเบาหวาน
7. การระวังอวัยวะเพศให้คงอยู่ในสภาพปกติปราศจากโรคควรปฏิบัติอย่างไร
 1. ใช้น้ำยาล้างทุกครั้งเพื่อรักษาความสะอาด
 2. สังเกตความผิดปกติที่เกิดขึ้นในระยะแรก
 3. หลีกเลี่ยงไม่ให้อวัยวะเพศได้รับการบอบช้ำ
 4. รักษาความสะอาดหลีกเลี่ยงการติดเชื้อ
8. ข้อใดคืออวัยวะสืบพันธุ์ภายนอกของเพศหญิง
 1. มดลูก 2. ปากช่องคลอด 3. รังไข่ 4. ท่อนำไข่
9. ข้อใดคืออวัยวะสืบพันธุ์ภายนอกของเพศชาย
 1. ท่อนำตัวสุจิ 2. ท่อปัสสาวะ 3. ต่อมลูกหมาก 4. องคชาติ
10. ข้อใดคืออวัยวะสืบพันธุ์ภายในของเพศหญิง
 1. คลิตอริส 2. รังไข่ 3. แคมเล็ก 4. แคมใหญ่

11. วิธีป้องกันการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ขี้อวดปลอดภัยที่สุด
 1. การใช้ถุงยางอนามัย
 2. การหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก
 3. การนับระยะปลอดภัย
 4. การทานยาคุมฉุกเฉิน
12. ข้อใดคือวิธีการผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมที่สุด
 1. ไปเที่ยวสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน
 2. ไปดูภาพยนตร์กับคนรัก
 3. เดินช้อปปิ้งตามห้างสรรพสินค้า
 4. ออกกำลังกายตามสวนสาธารณะ
13. ข้อใดคือหน้าที่ของฮอร์โมนเพศหญิง
 1. ทำให้มีประจำเดือน
 2. ทำให้ไม่เป็นสิว
 3. ทำให้มีความจำดี
 4. ทำให้หน้าใส
14. ซีฟิลิสเกิดจากเชื้อชนิดใด
 1. เชื้อไวรัส
 2. เชื้อรา
 3. เชื้อแบคทีเรีย
 4. เชื้ออหิวตตกโรค
15. การตั้งครรภ์เกิดจากสิ่งใดถูกต้องที่สุด
 1. การมีเพศสัมพันธ์ครั้งเดียว
 2. การมีเพศสัมพันธ์หลายครั้ง
 3. การกอดจูบเพศตรงข้ามหลายครั้ง
 4. การผสมของไข่ในเพศหญิงและอสุจิของเพศชาย
16. การดูแลสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศหญิงข้อใดถูกต้องที่สุด
 1. ควรทำความสะอาดทุกวันเช้าและเย็น ด้วยน้ำและสบู่ ชั้บให้แห้งด้วยผ้าหรือกระดาษอ่อนเบาๆ
 2. ควรทำความสะอาดทุกวันเช้าและเย็น ด้วยน้ำและสบู่ ชั้บให้แห้งและถูแรงๆ เพื่อจะได้สะอาด
 3. ล้างช่องคลอดทุกวันเช้าและเย็น เพื่อรักษาความสะอาดอวัยวะภายใน
 4. หลังจากขับปัสสาวะและอุจจาระ ควรทำความสะอาดชำระเช็ดจากข้างหลังไปข้างหน้า
17. การดูแลสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศชายข้อใดถูกต้องที่สุด
 1. ทำความสะอาดอวัยวะเพศทุกวันเช้าและเย็น ด้วยน้ำและสบู่ ชั้บให้แห้ง
 2. ทำความสะอาดอวัยวะเพศทุกวันเช้าและเย็น ชั้บให้แห้งและถูแรงๆ เพื่อจะได้สะอาด
 3. มีเพศสัมพันธ์โดยไม่สวมถุงยางอนามัย
 4. อาบน้ำแล้วโรยแป้ง
18. โรคใดต่อไปนี้ไม่มีผลทำให้สมรรถภาพทางเพศเสื่อมลง
 1. โรคเบาหวาน
 2. โรคความดันโลหิตสูง
 3. โรคหัวใจ
 4. โรคไขข้ออักเสบ

19. การปฏิบัติตัวของใครที่จะมีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นผู้ที่มีสมรรถภาพทางเพศเสื่อม
1. เคนชอบออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน
 2. โดมตีมน้ำวันละ 7-8 แก้วต่อวัน
 3. บอยชอบตีมเหล้าและสูบบุหรี่เป็นประจำ
 4. แदनกินอาหารครบ 5 หมู่
20. คำว่า “นกกระจอกไม่ทันกินน้ำ” คืออาการในข้อใด
1. อาการหลังเร็ว
 2. อาการหลังช้า
 3. อาการไม่ถึงจุดสุดยอด
 4. อาการเฉื่อยชาทางเพศ
21. ข้อใดเป็นพฤติกรรมที่ฝ่ายชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนหญิง
1. หาโอกาสอยู่ตามลำพังเพื่อปรึกษาหารือ
 2. ปฏิบัติตัวอย่างสุภาพบุรุษให้เกียรติและจริงใจต่อเพื่อนหญิง
 3. แสดงความสนิทสนมโดยจับมือถือแขนและถูกเนื้อต้องตัว
 4. แสดงความเป็นผู้ชายด้วยการเอาใจผู้หญิงทุกคนที่คุยด้วย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล นายณัฐภาพ ระวะใจ

วัน เดือน ปี เกิด 7 มกราคม 2526

สถานที่เกิด อำเภอเสนางคนิคม จังหวัดอำนาจเจริญ

สถานที่อยู่ บ้านเลขที่ 185 หมู่ 3 บ้านหนองทับม้า ตำบลเสนางคนิคม
อำเภอเสนางคนิคม จังหวัดอำนาจเจริญ 37290

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการสาธารณสุข

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลกรุกุ ตำบลกรุกุ
อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม 48000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2545 มัธยมศึกษาตอนปลาย
จาก โรงเรียนเสนางคนิคม อำเภอเสนางคนิคม จังหวัดอำนาจเจริญ

พ.ศ.2547 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง)
จาก สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ.2549 วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาสุขศึกษา
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

พ.ศ.2554 วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชาสุขศึกษา
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร